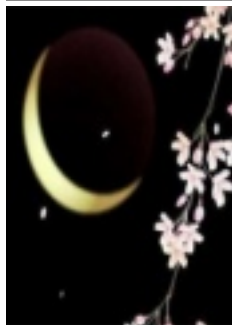

Trăng Khuyết

Contents

Trăng Khuyết	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	35
8. Chương 8	41
9. Chương 9	48
10. Chương 10	55
11. Chương 11	64
12. Chương 12	67
13. Chương 13	74
14. Chương 14	78
15. Chương 15	83
16. Chương 16	89
17. Chương 17	96
18. Chương 18	101
19. Chương 19	105
20. Chương 20: Chương 20 (chương Kết)	109

Trăng Khuyết

Giới thiệu

Cô bé Nhà Ca - cô bé mạnh mẽ sống với nội lực của chính mình, trái tim mong manh yếu đuối nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-khuyet>

1. Chương 1

Đứng cái xe đạp vào cánh cổng sắt cao chót vót với những cọc nhọn như chông vút lên trời, Nhã Ca nhấn chuông và chờ. Không phải đợi lâu, cô đã nghe tiếng khoá mở và cánh cổng màu đồng sang trọng hé ra.

Bà Tư Hường nhìn Nhã Ca, giọng ái ngại:

- Ông vẫn chưa về. Hay cháu vào ... vào sân mà chờ.

Nhã Ca lắc đầu trong thất vọng:

- Dạ thôi ạ.

Bà Hường nói:

- Nãy giờ dì có lên gọi vào số di động của ông nhưng không được. Chắc ông tắt máy rồi. Thôi, vào trong đi, có ngại thì xuống bếp với dì.

Nhã Ca từ chối:

- Cháu cảm ơn dì Tư. Cháu đi vòng vòng rồi sẽ trở lại. Nhờ dì nói hộ là có cháu tìm, nếu ông ấy về :

- Được rồi, dì sẽ nói hộ.

Nhã Ca đứng tần ngần bên xe đạp. Đã chín giờ rồi còn đạp xe đi đâu nữa khi suốt mấy tiếng đồng hồ qua cô đã lòng vòng khắp phố đến mức rã cả hai chân, còn bụng thì sôi sùng sục vì đói. Thôi thì cứ chờ trước nhà vậy. Dù thế nào đi chăng nữa, nhất định bữa nay Nhã Ca cũng phải gặp bằng được ông ấy, nếu không chuyện học hành của cô coi như hỏng to.

Dắt chiếc xe qua một bên, Nhã Ca tựa lưng vào tường và chờ. Con đường này toàn là biệt thự nên buổi tối khá vắng vẻ. Ca đứng trong tâm trạng bất an, lo lắng khi thỉnh thoảng có vài chiếc xe gắn máy tấp vào lề nhìn cô rồi buông những lời hết sức sỗ sàng.

Nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay lên dây cót cổ lỗ của Liên Xô, Nhã Ca thấy đã mười giờ. Mệt mỏi, chán chường, cô ngồi xồm xuống đất, hai tay bó gối cho đỡ lạnh vì sương đêm mà không biết mình còn phải chờ đến bao lâu nữa.

Ngay lúc đó, có ánh đèn xe chiếu ngay chỗ Ca đang ngồi, cô nheo mắt vì chói, nhưng vẫn cố nhìn xem là ai rồi thất vọng.

Ba chiếc xe phân khối lớn thẳng tắp lại ngay cổng, rồi tiếng nhả còi xe inh ỏi thay cho tiếng chuông gọi cửa của những người ngồi trên xe khiến Nhã Ca bất chợt quay đi. Cô không muốn ai nhận ra mình, nhưng đã trễ rồi. Ca nghe giọng con gái vang lên:

- Trời ơi! Bữa nay chị ta ra tận nhà mình để tiếp thị nữa à? Đúng là kinh khủng. Phải gọi dì Tư ra đuổi đi mới được.

Từng hồi còi xe lại vang lên chát chúa lẫn với tiếng gọi bà Tư Hường, khiến Nhã Ca vừa tức vừa rối rắm. Cô không muốn dây vào những người này chút nào, nhưng cô cũng không thể bỏ đi nếu chưa đạt được mục đích.

Cổng mở, ba chiếc xe lần lượt phóng vào. Nhã Ca nhẹ nhõm vì biết bà Tư Hường nếu có ra theo lệnh chủ cũng chẳng đuổi cô làm gì.

Yên tâm với suy nghĩ đó, Nhã Ca tiếp tục ngồi xuống để chờ. Cô chợt nghe tiếng bước chân rất nhẹ rồi một đôi giày đàn ông bóng loáng xuất hiện trước mặt cô.

Nhã Ca ngẩng đầu lên. Cô chưa kịp có phản ứng gì, người vừa xuất hiện đã hỏi bằng giọng trống không:

- Sao lại ngồi ở đây?

Im lặng mất mấy giây, Ca mới trả lời cũng bằng giọng trống không:

- Vì không muốn làm phiền những ai không liên quan.

Người thanh niên bật cười:

- Tiếc là chúng ta có liên quan với nhau, bởi vậy em vào nhà đi.

Nhã Ca bĩu môi:

- Vừa rồi tôi nghe rất rõ những lời của chị Trúc Quỳnh, anh không phải giả vờ tốt bụng đâu anh Quân.

- Anh chẳng cần phải giả vờ, nhưng rõ ràng em ngồi trước cổng nhà như vậy thật không tiện chút nào.

Nhã Ca lạnh lùng:

- Nếu vậy tôi sẽ sang bên kia đường đứng, gặp ông ấy xong, tôi sẽ đi ngay.

Dứt lời, Ca dắt chiếc xe đạp đi, nhưng Quân đã giữ tay cầm xe lại :

- Tối nay có lẽ ông ấy không về đâu.

Ca thẳng thốt:

- Sao anh biết?

Anh ta nói :

- Ông ấy đi Vũng Tàu hồi chiều, ngày mốt mới về.

Nhã Ca kêu lên:

- Thật hả?

Nhìn cô, Quân gật đầu:

- Thật! Mà em cần gặp ông ấy có chuyện gì?

Nhã Ca cắn môi, cô không muốn nói lý do với Quân nên bảo:

- Nếu thế thì tôi về vậy.

Quân vẫn giữ tay cầm xe đạp:

- Anh có thể giúp gì cho em?

Nhã Ca mệt mỏi:

- Cám ơn. Không có gì đâu.

Quân nói thật nhanh:

- Em đang cần tiền phải không?

Nhã Ca im lặng. Dĩ nhiên là thế rồi, nếu không cô đâu cần tới đây châu chực.

Giọng Quân ân cần:

- Bao nhiêu ? Em cứ nói.

Nhã Ca nghe máu nóng bừng lên mặt. Cô nhớ những lời bà Trúc Phương mắng mình trước đây mà không sao mở miệng.

Quân mỉm cười:

- Anh biết kẹt lắm em mới đến đây, đã thế thì đừng ngại. Quyền huynh cũng có thể thế phụ được vậy.

Vén những sợi tóc mai loà xoà trước trán sang một bên, Nhã Ca nhìn Quân thật kỹ như muốn đánh giá xem những lời anh vừa nói được bao nhiêu phần trăm là thật.

“Quyền huynh thế phụ” cả hai thứ tình cảm của cha và anh từ hồi lọt lòng mẹ đến giờ, Nhã Ca chưa bao giờ được hưởng. Ấy vậy mà Quân lại muốn “quyền huynh thế phụ” với cô. Nghe cảm động đó, nhưng cái sự cảm động ấy thoáng qua chưa tới một giây, Nhã Ca đã lạnh lùng bằng giá trở lại.

Cô lầm lì:

- Tôi chưa bao giờ có cha cũng như có anh. Thôi nhé.

Gạt mạnh tay Quân ra, cô đạp pedal, chiếc xe đạp cũ kỹ loạng choạng một chút mới chịu lăn bánh. Nhưng chưa lăn được mấy vòng, Quân đã chặn nó lại khiến Nhã Ca phải chống chân xuống đất.

Mắt long lên, giọng gay gắt anh gần:

- Đừng có hỗn nhè nhóc. Anh đây sẵn sàng cho ăn bộp tai đấy. Nếu chưa nói ra lý do để tới đây thì chưa về được đâu.

Nhã Ca nhìn sững vào mặt Quân, và nhận ra anh không hăm dọa xuông. Bỗng dưng bao nhiêu ngang ngạnh, gai góc trong cô xui xuống như bông gòn mắc mưa. Cô chỉ muốn khóc mà thôi.

Quân vỗ về:

- Nào, nói đi chứ. Xem anh có giúp được không.

Giọng nghẹn lại, Ca nói một hơi:

- Ngày mai là hạn chót nộp học phí, nếu không có xem như khỏi thi.

Quân nhú mày:

- Bao nhiêu?

Nhã Ca ngập ngừng:

- Bốn triệu.

Quân gõ gõ vào trán:

- Chờ anh nhé!

Quay lưng đi chừng dăm ba bước, Quân quay lại dặn :

- Không được đi đâu đó.

Nhã Ca thở hắt ra nhẹ nhõm. Thế là cái khối lo âu nặng nề mà cô mang trên lưng cả tháng nay sắp được giải quyết:

- Ôi cha! Mừng quá! Mừng quá!

Nhã Ca chỉ muốn nhảy nhồm lên, nhưng cô đã kịp kiềm chế nỗi vui khi đối diện với cánh cổng cao ngất của ngôi nhà cô đang đứng.

Đó là ngôi nhà Ca từng thề là không bao giờ bước chân vào. Lời thề ấy cô vẫn còn nhớ, thế nhưng cô sắp nhận tiền của người trong nhà này, người không phải là ông ta. Liệu có nên hay không.

Một ngày chỉ vồn vện hai mươi bốn tiếng đồng hồ, giờ này đã là hai hai giờ ba mươi, cô không còn nhiều thời gian để suy nghĩ nữa. Nếu không nhận tiền, cô sẽ bị cấm thi vào ngày mai. Lý do này cô đã nói với Quân rồi, nó hết sức chính đáng và cô chẳng phải mặc cảm hay xấu hổ hết.

Cánh cổng sắt hé mở, Quân hấp tấp bước ra. Đưa cho Ca một bao thư, anh nói:

- Năm triệu. Em cầm lấy đi:

- Em chỉ cần đúng bốn triệu thôi.

Quân nhìn Ca:

- Đừng câu nệ như thế. Em cầm thêm một triệu để mua sắm ỉnh, anh nghĩ là em không nên từ chối. Thôi về đi. Khuya lắm rồi. Hay là để anh đưa em về vậy.

Nhã Ca vội lắc đầu:

- Không cần đâu.

Ngập ngừng một chút, cô hạ giọng:

- Rồi em sẽ gửi trả lại cho anh.

Quân mỉm cười:

- Bao giờ em trả nhất định anh tính lời nên em cứ thư thả để anh có nhiều lời chớ.

Nhã Ca chớp mi:

- Em cảm ơn anh. Chào.

Quân nói với theo:

- Trong phong bì có số di động của anh, nếu cần gì em cứ gọi cho anh.

Nhã Ca đạp xe đi, cô vờ như không nghe Quân nói gì. Cô không muốn phải gọi điện cho bất cứ ai trong ngôi nhà đó. Đây là lần cuối cô đến đây trong bộ dạng ăn mày. Cuộc đời có lúc này lúc khác. Nhã Ca tin những ngày đen tối của cô đã qua, dù hiện giờ cô đang ì ạch đạp xe trên con đường gập ghềnh dẫn về những khu nhà trọ tồi tàn, rách nát.

2. Chương 2

Thanh Du thấy tờ phụ trang quảng cáo của báo Phụ Nữ về phía Nhã Ca:

- Chỗ cần người bán hàng trong siêu thị này được đó. Mày đọc thử xem.

Cầm tờ báo, Nhã Ca lẩm nhẩm :

- Cần ngoại hình, bằng B Anh văn hay Hoa văn, làm việc theo ca, lương khởi điểm... Được thì có được, nhưng tao không hy vọng vì mình không quen biết trong khi kẻ tìm việc như mình thì nhiều ối ra. Để gì lọt vào mắt xanh của người tuyển dụng :

- Ai bảo thế ? Muốn có tiền cứ liều mạng tới xin việc, biết đâu chừng mày lại hợp nhãn thằng cha nhận người. Tao định tới đó nộp đơn. Mày cũng nên thử thời vận một chuyến. Nhã Ca lưỡng lự rồi nói :

- Được thôi. Nếu gặp may biết đâu chó sẽ ngáp phải ruồi, còn gặp xui ít ra mình cũng rút được kinh nghiệm.

Thanh Du hăm hở lấy trong hộp bàn ra hai bộ hồ sơ xin việc.

- Điền vào đây cái đã.

- Ở đâu mày có sẵn vậy ?

- Mua chớ ở đâu. Nhanh nhanh đi .. chị Hai. Việc làm là hàng hiếm, vô số người săn lùng, nó không ngồi một chỗ chờ mày đâu. Hôm nay bữa chót, họ sẽ phỏng vấn luôn đó.

Hai đứa hí hục điền tên, tuổi vào bộ hồ sơ xin việc.

Thanh Du lên giọng :

- Phải trang điểm cho dễ nhìn, nếu cần đá lông nheo cứ đá thoải mái, miễn sao được việc thì thôi, OK ?

Nhã Ca nhăn mặt :

- Tao không diễn trò được đâu, mày đừng có xúi dại.

Thanh Du cãi :

- Không phải là xúi dại, đó chỉ là mách khéo nhỏ, là cách sử dụng vũ khí trời cho. Phải tập mặt dạn mày dày mới vào đời được chứ.

Để ba mớ son môi, viết chì kẻ mắt, má hồng loại rẻ tiền xuống bàn, Thanh Du hất hàm :

- Trang điểm đi... thím Hai.

Nhã Ca lấy hết món này tới món kia lên ngắm nghía rồi thở dài :

- Vụ này tao dốt đặc. Thôi thì cha mẹ sanh sao cứ để vậy.

Thanh Du sừng sộ :

- Mày sửa soạn cho đẹp thì có chết ai đâu.

Nhã Ca chép miệng :

- Tha cho tao đi mày.

Thanh Du nhún vai :

- Tao không có ý kiến nữa . Tùy mày thôi. Riêng tao phải “Mất nâu môi trầm” mới tự tin. Con gái thời đại bây giờ phải biết son phấn, thời trang mới gây chú ý ở người khác.

Nhã Ca lặng lẽ thay quần áo, cô không đụng tới ba mớ son phấn của nhỏ Du trong khi con bé mãi mê tô tô, đánh đánh. Tội nghiệp, con bé càng đánh phấn càng đen mốc ra. Nhã Ca đành lên tiếng :

- Vừa vừa thôi, mày làm quá trông cứ như đào hát.

Thanh Du giận dữ :

- Tao không được như mày nên mới phải làm đẹp. Vậy mà lại bị chê.

Nhã Ca dịu giọng :

- Bôi bớt phấn đi.

Du nghe lời. Con bé lại tô tô, vẽ vẽ một hồi hai đứa mới đạp xe tới nơi nhận hồ sơ tuyển người.

Rất xôn xao, Thanh Du cầm hồ sơ hăng hái bước vào một căn phòng có nhiều người ngồi chờ. Đi thẳng tới bàn nhận hồ sơ, con bé nộp xong và hỏi :

- Chừng nào mới phỏng vấn hả chị ?

Cô gái mặc đồng phục ngồi bàn nhìn Du, mặt nghiêm nghị đến mức lạnh lùng, vô cảm :

- Chờ đi !

Thanh Du nhún vai, cô bước tới kéo Nhã Ca xuống băng ghế sát vách rồi lẩm nhẩm đếm số người trong phòng.

Tất cả hai mươi hai người. Không biết họ tuyển bao nhiêu đây nữa. Nhã Ca chột bồn chồn. Cô cũng như Thanh Du đang cần một chỗ làm thêm để lấy tiền trang trải chi phí học tập năm cuối. Dù tiền học phí đã có, Nhã Ca vẫn còn phải cần tiền để làm bao nhiêu việc, cô vói trời sao chỗ này nhận cô và nhỏ Thanh Du cho đỡ khổ.

Đang bồn chồn lo lắng, Nhã Ca bỗng thấy Quân từ ngoài cửa bước vào, cô vội quay mặt đi khi ngoài anh ra còn có một cô gái khá đẹp lại ăn mặc sang trọng kể bên.

Ra về quyền hành kẻ cả, cô gái hỏi người nhận hồ sơ :

- Có bao nhiêu người đây thôi à!

- Dạ, hai mươi hai người tất cả.

- Chị cứ gọi theo thứ tự trước sau, còn hồ sơ chuyển vào đây cho tôi.

Đẩy cửa phòng kế bên, Quân và cô gái bước vào mà không thấy Nhã Ca. Cô bỗng dưng thắc mắc về Quân. Anh ta có vai trò gì trong công ty này nhỉ ? Từ xưa tới giờ, Ca không quan tâm đến những người của ngôi nhà đó, họ làm gì Ca chẳng biết, cô chỉ biết rằng họ giàu, rất giàu là đẳng khác.

Thanh Du huých nhẹ vào tay Ca :

- Con mẹ vừa vào trông hắc xì dầu quá ! Tao nghĩ chắc mình... ao.

Nhã Ca trấn an con nhỏ :

- Thì thivào chỗ khác . Mày cứ bình tĩnh tự tin cái đã.

Nói là thế, nhưng trong lòng Nhã Ca cũng nghĩ như Thanh Du . Nếu công ty của gia đình Quân chắc chắn anh ta sẽ không nhận cô, vì nhiều lý do mà Ca không thể trách Quân được.

Chắc Nhã Ca nên rút lui để tránh phải khó xử cho cả đôi bên. Dù sao với Ca, Quân cũng tốt chứ không như Trúc Quỳnh.

Cô ngập ngừng :

- Tao sẽ rút lui để mày bớt một đối thủ.

Thanh Du quặm mặt :

- Điên ! Nếu coi mày là đối thủ, tao đã không rủ mày tới đây.

Ngay lúc đó, cửa phòng bật mở, Quân bước ra, mắt đảo đảo tìm, khiến Nhã Ca cố cúi đầu cũng không thể giấu mặt đi đâu.

Như một phản xạ, cô bật dậy bước vội ra ngoài vỉa hè. Quân hấp tấp bước theo.

Anh chặn Ca lại khi cô đã qua tới căn nhà kế bên.

- Em xin việc à ?

Nhã Ca gật đầu :

- Vâng. Em không biết công ty này có liên quan đến anh. Bây giờ em sẽ rút hồ sơ lại.

- Tại sao ?

Nhã Ca ngẩn ngẩn :

- Em không muốn.

Quân nói :

- Vì sợ phiền à? Không sao đâu, công ty này của bạn anh. Nhất định họ sẽ nhận em.

Thanh Du bước tới, giọng ngơ ngác :

- Chuyện gì vậy ?

Nhã Ca im lặng . Một lát sau mới nói :

- Thanh Du là bạn em. Nó rất cần việc làm. Nếu được, anh nên giúp nó.

Quân chắc nịch :

- Dĩ nhiên là được. Hai đứa không cần qua phỏng vấn đâu. Cứ vào ngồi chờ anh.

Quân vừa quay lưng, Thanh Du đã hỏi ngay :

- Ai vậy ?

Nhã Ca ậm ự :

- Người quen của... của dì tao.

Thanh Du ngờ vực :

- Sao từ trước đến giờ tao không nghe mày nói nhỉ ? Gặp người quen mà bỏ chạy như bị ma đuổi làm tao mất hồn vì tưởng mày bị đòi nợ.

Rồi Thanh Du chép miệng :

- Có người quen bánh thế kia mà lâu nay không biết để nhờ vả. Đúng là uống phí!

Nhã Ca nhăn mặt :

- Làm ơn im giùm tao đi.

Hai người trở vào ngồi và thấy người nào vào phỏng vấn xong cũng ra về với thông báo “Nếu được tuyển dụng sẽ có thư gửi về nhà”.

Thanh Du thì thầm :

- Nhắm lời của... người quen mà có đáng tin không ? Ông ta làm chức gì trong công ty vậy Nhã Ca ? Ông trông đẹp trai và phong độ quá sức.

Nhã Ca hạ giọng :

- Trời ơi ! Nói nhiều quá ! Người ta nhìn mà kìa, đồ lắm chuyện !

Chớp đôi mắt tô xanh dot chuối đúng model, Du thản nhiên :

- Người ta nhìn vì tao nổi nhất ở đây chứ đâu phải vì tao lắm chuyện.

Nhã Ca cau lên :

- Nếu vậy tao hết ý kiến. Mà đừng léo nhéo gì hết, tao không trả lời đâu.

Đưa tay che miệng, Thanh Du tiếp tục :

- Tao sẽ không hỏi gì nữa nếu mà trả lời xong những câu hỏi vừa rồi của tao.

Nhã Ca chối biến :

- Tao không biết gì về ông ta hết.

- Kể cả tên tuổi à ?

Nhã Ca cụt ngắn :

- Tên Minh Quân.

Thì thao qua kẽ tay, Thanh Du vẫn không ngừng nói :

- Rõ ràng mà có điều bí mật muốn giấu tao. Tại sao vậy ?

Ca hậm hực :

- Đã biết thế thì đừng hỏi nữa. Đầu óc lo tập trung vào chuyện xin việc đi.

Thanh Du chớp mắt :

- Anh Quân .. của mà đã bảo hai đứa không phải qua phỏng vấn cơ mà. Nhưng nếu ngồi chờ trong im lặng chắc tao chết quá . Mà phải cho tao nói chứ.

Nhã Ca lấy trong túi xách ra tờ báo :

- Đọc đi khỏi nói.

Thanh Du tủm tỉm cười. Con bé lơ đãng lướt mắt trên tờ báo trong khi lòng Nhã Ca cứ rối bời nhìn hết người này vào phỏng vấn tới kẻ nọ.

Từ hôm nhận tiền của Quân tới nay, cô không hề gặp lại anh, cũng không hề biết tin gì về “ông ta” . Nhiều lúc đêm nằm ngẫm nghĩ, trong lòng Nhã Ca toàn lửa giận. Cô đã không có được một gia đình với cha mẹ, anh chị ấm êm , hạnh phúc như bạn bè vẫn có. Là dân Sài Gòn chính cống nhưng Ca phải ở nhà trọ để đi học như những sinh viên xa quê thứ thiệt.

Cha mẹ không ai quan tâm lo lắng hay chăm sóc Nhã Ca. Lúc nhỏ, cô sống với bà ngoại, từ khi ngoại mất tới giờ, Ca thành mồ côi, dù ba mẹ cô, ai cũng còn sống và sống khá đàng hoàng, sung túc nhưng họ không liên lạc với cô.

Quân bước đến với nụ cười thật cởi mở :

- Ngày mai... hai đứa bắt đầu đi làm được chứ ?

Nhã Ca im lặng, còn Thanh Du ập ứng :

- Ngày mai hả ? Dạ... dạ được.

Quân nhìn Ca :

- Vậy thì ngày mai. Em có vấn đề gì không ?

Nhã Ca nói :

- Dạ không. Cảm ơn anh nhiều. Giờ tụi em về.

Quân nhỏ nhẹ :

- Anh muốn nói riêng với em đôi điều.

Thanh Du mỉm cười :

- Để em ra bãi giữ xe trước. Em cảm ơn anh rất nhiều.

Quân mở cửa phòng :

- Mời Ca vào đây !

Ca lưỡng lự đôi chút rồi cũng bước vào. Cô gái đang ngồi trong phòng cười cười đầy ẩn ý liền bước ra.

Quân kéo ghế cho Nhã Ca :

- Em ngồi đi.

Cô hỏi ngay :

- Đây không phải công ty của gia đình anh chứ ?

- Không. Người ta nhờ anh tuyển nhân viên. Và anh đã tuyển xong rồi. Hy vọng em không làm anh mang tiếng đã tuyển người thiếu năng lực. Dù công việc bán hàng rất đơn giản, nhưng nếu cố gắng em vẫn có thể được cất nhắc vào những vị trí khác quan trọng hơn.

Nhã Ca khác sáo :

- Em biết. Cảm ơn anh đã chỉ bảo.

Quân nhú mày :

- Với anh, em không cần nói những lời có vẻ khách sáo như thế.

Nhã Ca đan hai tay vào nhau :

- Nếu nói những lời thật thì em chẳng biết nói gì.

Quân trầm giọng :

- Anh đâu trách em, vì đâu sao chúng ta vẫn là người lạ mà.

Im lặng một chút, Quân nói tiếp :

- Lần đó anh kể với ông ấy về chuyện em phải chờ tới tận khuya chỉ vì tiền học phí, ông ấy có vẻ rất ray rứt.

Nhã Ca nhếch môi :

- Vâng. Em hiểu cái sự ray rứt đó. Mà sao anh lại gọi ông ấy là ông ấy nhỉ ?

Quân hỏi gặng :

- Thế sao em gọi ông ấy là ông ấy ?

- Vì em không thể gọi khác.

- Đâu có gì cấm em gọi khác đi. Cũng như anh, thích gọi ông ấy là ông ấy thì cứ gọi.

Nhã Ca gật gù :

- Có vẻ hơi ngông hơn hơi hỗn.

- Sao em lại nghĩ vậy ?

Nhã Ca vênh mặt lên :

- Vì gia đình anh là gia đình gia giáo, đạo đức, làm sao lại sản sinh ra một đứa con hỗn láo với cha được.

Quân lắc đầu :

- Mồm mép nanh nọc thế kia, thảo nào... Mà anh không mời em ở lại để nghe những lời như thế. Hôm trước ông ấy nhờ anh tìm cho ra chỗ em ở. Anh đã cố nhưng không được, giờ may mà gặp em, anh muốn truyền đạt lại ý của ông ấy.

Nhã Ca ngạo nghễ :

- Em có thể đoán được ý đó. Chắc ông ấy định trợ cấp cho em mỗi tháng một số tiền dạng không thấy ray rút khi lâu lâu em phải tới trước cổng nhà chờ đợi, chầu chực để xin tiền chớ gì. Em sẽ không nhận trợ cấp đâu, dù em rất thiếu thốn.

Quân chép miệng :

- Anh thừa biết em sẽ từ chối. Nhưng ông ấy sẽ rất buồn.

Nhã Ca nhếch môi :

- Người có trái tim mới biết buồn.

- Em quá đáng khi nói thế. Dầu gì em cũng từng nhận tiền của ba mà.

- Đó là nợ, em đòi nhưng ngoài miệng vẫn ngọt ngào cảm ơn kiểu của người đang nhận bố thí. Em thích nhận tiền nợ hơn tiền cho.

Quân trừng mắt nhìn Nhã Ca giận dữ :

- Đủ lắm rồi. Em về đi !

Nhã Ca đứng lên :

- Em là như vậy đó. Chào !

Đóng cửa phòng lại, Ca bước ra đường . Nắng chói chang ụp xuống đầu làm chói mắt không thấy Thanh Du đâu. Con bé phải gọi oai oái, Ca mới bước về phía nó với bộ dạng thần thờ, hết hơi, kiệt sức.

Thanh Du ngạc nhiên :

- Mà làm sao mà như mất hồn vậy ?

Nhã Ca gắt :

- Làm sao đâu. Lúc nào mà cũng hỏi những câu vớ vẩn.

Thanh Du vẫn không thôi :

- Anh chàng Quân khiến mày lơ đãng như cá mắc cạn thế này à ?

Không trả lời, Nhã Ca lên xe đạp đi, lòng nặng nề một nỗi niềm riêng không người chia sẻ.

Trước đây, mỗi lần chạm chọc được một ai trong gia đình đó, Nhã Ca đều rất hả hê, khoái chí, song lần này thì không.

Bàn tay có ngón dài ngón ngắn. Trong gia đình ấy, người này cũng khác người kia. Lẽ ra Ca không nên đối xử với Quân như thế vì anh là người tốt nhất trong... bọn họ. Lần đầu tiên Nhã Ca tới nhà, lúc mọi người còn trở mặt nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh thì chính Quân đến bên cạnh ân cần ân cô ngồi xuống

cái ghế salon bọc nhung màu rêu đá. Lúc đó cô học lớp mười một, gầy nhom, ốm nhách như một cọng sậy khô. Cô bước vào ngôi nhà ấy với tất cả háo hức trẻ con, với giấc mơ được có anh, có chị của một đứa trẻ hầy còn ngơ ngác với đời. Nhưng thực tế không có giấc mơ nào cả. Tất cả diễn ra như một cuộc chiến không cân sức giữa Ca và bà ngoại với một đại gia đình hùng hục giằng dữ đang cố hợp sức lại loại bỏ kẻ địch để bảo vệ gia phong, truyền thống, danh dự một dòng họ có tuổi tên...

Bỗng dưng Nhã Ca nhếch môi. Cô cố gạt ra khỏi tâm trí cái ký ức đón đầu ấy nhưng thật khó khi nó đã ăn sâu vào xương tuỷ cô rồi.

Làm sao Nhã Ca quên cho được cảnh người đàn ông lẽ ra cô sẽ gọi là ba ấy khẳng khẳng chối bỏ đứa con rơi của mình. Chính nỗi uất hận quá lớn lao đấy đã khiến cho cô thề sẽ trả thù, sẽ đòi nợ...

Thanh Du nghiêng người qua hỏi :

- Ê, “ông Quân” là người quen thế nào của dì mày ?

- Tao không biết.

Du bấu môi :

- Xì ! Xạo ! Rõ ràng khi thấy anh ta vào, mày đã quay lưng để giấu mặt, ai ngờ anh đọc hồ sơ xin việc thấy tên mày nên trở ra tìm. Mày ra tới ngoài đường Quân vẫn chạy theo. Nếu chỉ quen sơ sơ, ai đâu nhiệt tình dữ vậy. Khai thiệt đi. Mày và Quân quen nhau thế nào?

Nhã Ca hết sức bực mình, cô chẳng lẹ gì thái độ tò mò của Du, nhưng cách tra hỏi cho bằng được của nó khiến cô phát cáu.

Ca lầm lì :

- Mày không tin thì thôi. Tao chẳng có gì phải khai hết.

Nhã Ca dấn mạnh pedal chiếc xe đạp của cô vọt lên bỏ Thanh Du một đoạn khá xa. Hai đứa im lặng cho tới khi về nhà trọ.

Mấy nhỏ bạn ở cùng cho Ca biết lúc này có dì Nhã Bình tới gọi tiền và thức ăn cho nó.

Nhìn phong bì tiền, thùng mì gói, sữa hộp nằm trên bàn, Nhã Ca nhếch môi.

Bắt đầu ngày mai, cô sẽ đi làm, cô sẽ không nhận bất cứ món gì của dì Nhã Bình nữa. Cô cần ở dì Bình thứ khác kia, nhưng cô biết cô không bao giờ có những thứ rất đổi bình thường đó.

3. Chương 3

Cang loạng choạng bước ra khỏi nhà hàng, người nặc nồng mùi rượu. Anh đã uống nhiều lắm rồi, nhiều đến mức đã chết chìm trong rượu, nhiều đến mức không còn biết mình muốn gì, làm gì nữa.

Ngất ngư ngất ngưỡng, Cang đi dưới lòng đường, mặc kệ những tài xế taxi gọi mời, những tay xe ôm kẻ kẻ níu kéo, anh vùng tay xua họ ra hết.

Đêm nay cũng như những đêm đã qua, Cang muốn lang thang ngoài đường, hay say đến chết đi ở xó xỉnh nào đó chớ không muốn về nhà. Ngôi nhà ấy với anh hiện giờ là địa ngục, mà có ai thích sa chân xuống địa ngục đâu. Bởi vậy Cang thả cà lơ phất phơ như một kẻ cù bơ cù bất, không nơi nương tựa còn hơn.

Chống tay vào gốc me ven đường, Cang gập mình nôn nhưng chẳng được gì, anh lại ngã nghiêng bước. Mắt nhắm mắt mở thế nào, Cang lại bước hụt chân từ trên lề xuống lòng đường, mắt thẳng băng anh ngã ngang ngay đầu một chiếc xe đạp khiến chiếc xe và cả anh cùng người điều khiển té lăn kềnh ra đất.

Cô gái chạy xe đạp gượng đứng dậy được, nhưng anh thì không. Nằm lăn ra đường trông Cang tội tệt chưa từng thấy.

Cô gái ngần ngừ một thoáng rồi tới bên anh. Nhìn gương mặt ẩn sau bộ râu rậm rì cả tuần không cạo của Cang, cô gái gọi :

- Chú ơi ! Chú có sao không ?

Cang nhướng mắt lơ lơ nhìn cô gái rồi nhắm lại y như Chí Phèo đang ăn vạ.

Cô gái giậm chân khi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc từ người anh.

- Trời ơi ! Sao mà xui vậy Nhã Ca ?

Đúng là hôm nay Nhã Ca xui thật. Bán được một sim card thì lại thối lộn tiền, phải lấy tiền túi đập vào, giờ tới lúc về nhà còn đụng phải một gã bợm rượu.

Dựng xe lên, Nhã Ca định đi tiếp nhưng cô lại ngần ngừ khi thấy gã Chí Phèo thời đại vẫn nằm ngay đơ dưới lòng đường.

Ca nghe nói những người say rượu nằm phơi sương, phơi gió dễ bị chết bất đắc kỳ tử lắm - Cô mà bỏ đi lỡ thằng cha này chết thì sao ?

Bất giác Nhã Ca rùng mình lo sợ.

Dựng chống xe, Nhã Ca tới bên Cang. Cố nín thở để không hít phải mùi rượu, Ca lay mạnh vai anh :

- Chú ơi ! Dậy đi chú... Nằm đây coi chừng... coi chừng trúng gió đó.

Cang mở mắt. Trước mặt anh là một gương mặt lạ, trẻ trung với mái tóc dài dịu dàng trông thật hiền lành, thanh khiết khác xa với các cô nàng trong các quán bia. Con bé ở đâu ra vậy nhỉ?

Cố gắng Cang gượng dậy theo tay đỡ của Nhã Ca. Đứng lên được rồi, nhưng anh vấp loạng choạng nghiêng sấp, nghiêng ngửa và gần như đổ ập cả tấm thân to lớn như gấu của mình vào dướng dáp mảnh mai của cô gái, khiến Nhã Ca phải khó khăn lắm mới giữ cho cả hai không té.

Dù rất gớm mùi rượu và gớm cả gã say đáng tởm này. Nhã Ca vẫn cố sức kéo Cang vào lề đường. Để anh dựa vào hàng rào một ngôi biệt thự, Nhã Ca thở phào nhẹ nhõm. Cô chưa kịp quay lưng biến cho lẹ thì Cang đã gặp người ới. Tai ác thay, anh ới... nhanh đến mức Nhã Ca không tránh đi đâu được.

Hứng trọn món “Chè của chó”, Nhã Ca vừa la vừa nôn thốc nôn tháo vì gớm. Cô bật khóc ngon lành vì tức và tủi. Tiếng khóc tức tưởi của Ca dường như làm Cang tỉnh táo đôi chút. Anh ngơ ngác nhìn Ca đang lấy khăn trong giỏ xách ra chùi những thứ dơ bẩn dây trên quần áo, thậm chí trên cả tóc của cô.

Nhã Ca gằm lên trong nước mắt :

- Đúng là khủng khiếp. Phải chi vừa rồi tôi để mặc xác chú nằm dưới đất.

Dứt lời cô lại ọ. Lấy chai dầu gió kim ra, Ca bôi vào mũi, vào cổ mình với hy vọng mùi dầu sẽ át bớt mùi ghê rợn trên. Nhưng dầu nóng rất cả mũi, cay khiến cô không mở nổi mắt, song cái mùi đáng kinh tởm kia vẫn không hết.

Cang nhìn cô, giọng nhừa nhựa :

- Xin... lỗi nghe... Thiệt là ngại .. Hay em về nhà anh tắm rửa thay đồ. Đã cố tình va vào anh rồi. Anh hỏng để em thiệt thòi đâu. Nào ! Đi với anh .. cùng.

Những lời của Cang như đổ dầu vào lửa, nó khiến Nhã Ca càng bùng lên sự phẫn nộ. Cô đẩy mạnh Cang ra khi anh suông sã choàng vai cô.

Hừ! Đúng là làm ơn mắc oán, hần ta tưởng cô là gái giang hồ nên mới có giọng điệu khiến cô bị tổn thương đến thế.

Đã vậy thì mặc xác hần. Nhã Ca cố nén sự kinh tởm xuống, cô đi như chạy về chỗ dựng xe và cong lưng đập xe trong nước mắt.

Về tới nhà trọ, Nhã Ca lại òa lên khóc hu hu khiến lũ bạn hết hồn hết vía.

Thanh Du há hốc mồm nhìn bộ dạng, quần áo của Ca. Nó lấp ba lấp bắp :

- Mày... mày bị... bị trấn lột hay... hay bị... bị... quấy rối vậy ?

Vẫn không thôi khóc, Nhã Ca kể chuyện xui xẻo của mình trước những đôi mắt tròn xoe của tụi bạn.

Ngọc Thùy thẳng thốt :

- Nếu là tao, chắc tao xỉu tại chỗ rồi chứ không về được tới nhà như mày đâu. Đúng là khủng khiếp !

Ánh Dương thực tế hơn :

- Đó là một kinh nghiệm. Sau này lỡ xui, lủi vào thằng cha say thì cũng chạy luôn, mặc kệ họ sống hay chết.

Thanh Du giục :

- Đi tắm đi, không thôi mùi hèm thấm vào chân tơ kẻ tóc của mày đó. Hú hồn hú vía ! Dầu sao cũng còn may là nguyên vẹn về tới nhà.

Nhã Ca liếc Thanh Du vì miệng mồm độc địa của nó, nhưng cô chả còn hơi sức đâu để mắng con bé.

Vào nhà tắm, Nhã Ca gội đầu, tắm rửa thật kỹ mà vẫn nghe cái mùi quái quỷ hôi hám ấy !

Ca hắt hơi liên tục mấy cái vì lạnh, nhưng dù lạnh cỡ nào, cô cũng phải giặt cho sạch bộ quần áo vừa cởi ra.

Trở về phòng trong bộ dạng co ro lập cập. Nhã Ca cảm động khi thấy Thanh Du đã pha sẵn cho cô một ly sữa cacao nóng hổi.

Con bé nói :

- Uống đi cho ấm. Thật là khổ, mười một giờ đêm mà phải gội đầu.

Nhã Ca vừa chum môi vừa thổi sữa bảo :

- Mười hai giờ đêm hay một giờ sáng cũng phải gội, nếu không thà chết sướng hơn.

Ánh Dương ngần ngừ :

- Hay là nghỉ làm đi. Mày cứ về khuya không gặp ma cũng gặp quỷ.

Nhã Ca còn im lặng thì Thanh Du đã rú lên :

- Tụi tao đâu có nhiều tiền như mày với nhỏ Thùy, nghỉ làm là đói đó. Quê tao đang lụt lội, mất mùa, bộ mày không biết sao ?

Ánh Dương xù mặt :

- Tao nói vậy vì lo cho tụi bây thôi, làm gì... lên cơn dữ thế ?

Thanh Du bĩu môi :

- Lo bằng cái miệng, ai lo hồng được.

Ánh Dương nổi cáu :

- Hừ ! Từ giờ trở đi hồn ai nấy giữ nhen.

Nhã Ca nhìn Thanh Du rồi nhìn Ánh Dương :

- Tao xin tụi bây mà !

Rồi cô bỏ ra ngoài đến ngồi trên cái ghế đá nhỏ, lòng buồn bực hết sức.

Gia đình Ánh Dương và Ngọc Thùy thuộc hạng khá giả nên bọn chúng vô tư ăn học, vô tư xài tiền chớ không cần tính toán chi li như cô và Thanh Du. Bốn đứa ở chung một nhà trọ nhưng lại chia ra làm hai phe rõ rệt. Thanh Du tuy hay nói, hay làm điều nhưng chân tình, tốt bụng. Nhã Ca và nó làm một phe, đó là phe nhà nghèo. Tuy một phe, song Thanh Du vẫn không biết nhiều về Ca, cô có những bí mật riêng không thể thổ lộ cùng ai.

Lẽ ra Thanh Du và Nhã Ca làm cùng một chỗ, từ mười hai giờ trưa đến tám giờ tối, nhưng cô đã đổi chỗ này cho người khác vì cô ta ở xa quá. Giờ thì Nhã Ca phải gánh hậu quả của tật thương người này rồi.

Thanh Du bước ra đứng dựa vách :

- Hồi nãy anh Quân, người quen của mày có ghé quây... Anh ấy hỏi thăm mày và tỏ vẻ ngạc nhiên khi biết mày đứng quây ở chỗ khác chứ không cùng siêu thị với tao cho đi về có chị có em. Hà ! Anh Quân cũng nghĩ xa cho mày đó chứ. Giờ mày đã thăm thía “Thân gái đường khuya” chưa ?

Nhã Ca làm thinh rồi hỏi :

- Anh ta hỏi gì về tao ?

Du lững lờ :

- Nhiều lắm ! Ai mà nhớ hết !

- Nhưng mày trả lời thế nào, chắc mày phải nhớ ?

Thanh Du gật đầu :

- Nói chung anh Quân có vẻ quan tâm tới cuộc sống của mày. Ảnh cho tao số điện thoại với lời dặn dò. Nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, cứ gọi cho ảnh.

Cười cười, Thanh Du hạ giọng :

- Chắc chắn mày cũng có số của ổng ? Đã có bao giờ gọi thử chưa ? Tao thấy anh Quân là mẫu đàn ông vừa ga lăng vừa lịch sự. Mày mà “cho qua” là uống lắm đó nha.

Mặt đanh lại, Nhã Ca gằn :

- Tao cấm mày nói bậy !

Thanh Du le lưỡi :

- Thì tao không nói nữa. À, quên. Mày biết ông Quân đi với ai không ?

- Tao không quan tâm.

- Nên quan tâm đi. Ông Quân đi với giám đốc siêu thị đó.

Nhã Ca buột miệng :

- Là ông hay bà ?

- Ông. Nhìn ớn lắm. Mặt cứ lạnh như tiền. Nghe chị Bông chung ca với tao nói ông ta khó chịu lắm. Nhân viên lớ quố là bị đuổi như chơi. Ông giám đốc là chỗ quen biết với anh Quân, mà anh Quân đỡ đầu tao với mày, cũng đỡ khổ chứ sao.

Nhã Ca lừ mắt :

- Ông Quân đỡ đầu tao với mày từ bao giờ, sao tao không biết vậy kìa ?

- Ờ thì... có người quen quen giám đốc là tốt rồi.

Nhã Ca bỗng tò mò :

- Giám đốc già lắm hả ?

- Đâu có. Mà tao không biết nữa, mặt mũi râu ria không, khó đoán tuổi lắm.

Nhã Ca rùng mình :

- Lại râu ria, thật đáng kinh tởm. Cái thằng cha say hồi nãy cũng râu ria thấy gớm. Tự nhiên tao thấy ghét những bộ râu và những bợn nhậu. Đúng là khi rượu vào thì tư cách sẽ cấp nỏn ra đi. Thằng cha xỉ đó sẽ như thế nào lúc tỉnh rượu nhỉ ? Đêm nay chắc tao mất ngủ vì thứ rác rưởi đó quá.

Thanh Du hóm hỉnh :

- Ghét của nào trời trao của ấy ! Để rồi xem, mày sẽ vợ phải... dân vừa râu ria xồm xoàm, vừa nhậu như hũ chìm.

Nhã Ca gân cổ lên :

- Còn khuya !

Dứt lời, cô hắt hơi liên tục mấy cái khiến Thanh Du phải bật cười :

- Chắc thằng cha Chí Phèo đó nhắc mày quá !

Nhã Ca sụt sịt mũi :

- Làm ơn để tao quên chuyện xui xẻo ấy đi.

Thanh Du khoát tay : - OK. Không nhắc nữa. Đêm nay ráng ngủ ngon, sáng mai còn đi học sớm. Nhã Ca làm thỉnh và biết mình sẽ không ngủ ngon được, dù có cố gắng cỡ nào. Cang uể oải bước xuống bếp, anh nhìn ly cà phê đen nóng hổi trên bàn rồi hỏi : - Hồi tối con về nhà lúc mấy giờ hả má Mười ? Đang chiến trứng ốp la cho Cang ăn sáng, bà Mười nhún mày đáp : - Gần mười hai giờ thì phải. - Ai đưa con về ? Bà Mười nhún vai : - Chẳng có ai hết mới ngộ. Hình như con cuốc bộ từ quán về... thì phải. Cang kêu lên : - Đi bộ à ? Bà Mười gạt đầu : - Sáng nay má nghe mấy tay xe ôm ở góc phố nói thế. Con đi bộ, ngả nghiêng ngã ngựa, họ phải đỡ con mà. Chắc là do đường cũng nhiều nên quần áo toàn đất cát. Cang bưng cà phê lên nhâm nhi và cố nhớ xem tối hôm qua anh đã về nhà bằng cách nào. Trong ký ức đen như hũ nút, Cang chẳng hiểu sao mình cứ liên tưởng tới một cô gái không rõ mặt mũi nào đó. Anh thường uống rượu với bạn bè và không có đàn bà, dù đó là tiếp viên. Vậy tại sao lại nghĩ tới đàn bà nhỉ ? Hôm qua Cang uống một mình, anh đang rất buồn nên đã mượn rượu giải sầu. Giọng bà Mười vang lên ngắt ngang suy nghĩ của Cang : - Con tính về đây ở luôn à ? Cang gạt đầu. - Vâng. Má thấy thế nào ? - Đây là nhà con mà, nhưng nhắm Thực Trinh có để con yên không ? Cang đành mặt lại : - Con chấp cô ta quậy. Bà Mười thở dài : - Vậy thì má không có ý kiến. Hai đứa có còn mười tám đôi mươi đâu mà cứ hết hoà lại giận. Nếu có một đứa con, chắc mọi việc sẽ khác đi. Cang nhếch môi : - Có thể là như vậy, nhưng con không dám thử, còn Thực Trinh lại rất sợ con nít, cô ta không coi sanh đẻ là thiên chức của phụ nữ, trái lại Thực Trinh nghĩ rằng con cái là nợ nần. Bà Mười chép miệng : - Vậy thì số nó khổ vì vô hậu. Người ta nói " Cây độc không trái. Gái độc không con ". Ngoài ba mươi rồi mà không chịu có con, vài năm nữa khỏi dễ... Lúc đó Thực Trinh đúng là gái độc không con. Cang im lặng. Anh biết bà Mười rất ghét Thực Trinh, ghét ngay từ lần đầu anh đưa về ra mắt gia đình. Ngược lại Trinh cũng chẳng ưa gì bà, không những thế, cô còn lên giọng bà chủ, khinh bỉ bà. Cang rất buồn. Với anh, má Mười khác nào bà mẹ thứ hai, bà nuôi nấng chăm sóc Cang từ thuở mới lọt lòng, ấy vậy mà dưới mắt Thực Trinh, bà chẳng khác nào tôi tớ trong nhà. Lúc đó, dù không vui Cang cũng cho qua vì anh yêu và tin với tình yêu của mình, dần dà Trinh sẽ thay đổi cái tính tiểu thư nhà giàu khinh người, ích kỷ. Cang rất tự mãn, anh nghĩ mình sẽ uốn nắn sửa đổi được những tật của Thực Trinh, vì cô yêu anh, chắc chắn sẽ nghe lời anh. Tiếc rằng, thời kỳ ăm ăm hạnh phúc, tay trong tay, mắt trong mắt, bịn rịn không rời nhau nửa bước của hai người lại hơi ngắn, chỉ được trên dưới ba năm, thời gian còn lại là chịu đựng những trái khoáy của nhau. Đến bây giờ, không chịu đựng hơn được nữa thì mạnh ai nấy tìm inh phút riêng tư, riêng lẻ. Với Cang đó là những cuộc nhậu với bạn bè, với Thực Trinh là những cuộc dạo các siêu thị, các shop thời trang nổi tiếng trong thành phố, rồi những đợt trình diễn thời trang trên sân khấu của mình. Thực Trinh rất hãnh diện về nhan sắc của mình. Dù chỉ đoạt giải á hậu trong cuộc thi sắc đẹp ở khu vực Đông Nam Bộ thôi, nhưng Trinh luôn nghĩ mình là người đẹp nhất nước. Trước kia, Cang cũng tự hào về sắc đẹp của vợ, tự hào vì là chồng của á hậu, của người mẫu, nhưng bây giờ thì hết rồi. Anh chỉ mong Trinh là một người bình thường, không tiếng tăm, dù đó là tiếng tăm có được do sự tự thổi phồng. Anh mong cô thật sự là một người vợ đảm đang, mong cô sanh cho anh một đứa con bất kể là trai hay gái, khổ nỗi Thực Trinh không muốn có con. Đây là một trong nhiều nguyên nhân khiến Cang ngày càng bất bình vợ, nhưng không nói ra mà chỉ mượn rượu giải sầu. Chuông điện thoại reo, Cang nói nhanh : - Nếu là Trinh, má cứ bảo con không có về đây. Bà Mười nhẹ nhàng : - Nói như vậy phỏng ích lợi gì? Thực Trinh sẽ làm trận làm thương để hỏi cho ra xem đêm qua con ở đâu. Má không nói láo được. Cang chép miệng : - Vậy tùy ý má, thích nói sao thì nói. Bà Mười nhắc điện thoại rồi đưa cho anh. - Má của con đó ! Giọng bà Yến ngọt mà sắc : - Con lại bỏ vợ một mình nữa à ? Sao khổ vậy Cang ? Anh ậm ừ : - Tối qua, con có hơi quá chén nên ngại về nhà. - Đã biết vợ không thích thì đừng làm. Nhậu chảnh tốt lành gì đâu. Cang thở dài : - Buồn bức quá không nhậu không được. - Hừ ! Đàn ông than buồn nghe khó lọt lỗ tai quá. Chúng bây không hạp thì bỏ nhau cho rồi. Chả lẽ mày sợ không cưới được vợ khác. Tao sẽ tìm ày một đứa, không phải á hậu nhưng cũng thuộc hàng đẹp. Cang nhấn nhó : - Thôi mẹ ơi. Thực Trinh mà nghe được thì phiền lắm. Bà Yến cười nhẹ : - Sợ vợ thì lo về với nó đi. Cang

lặng sang chuyện khác : - Mẹ gọi điện chỉ để nói bao nhiêu đó thôi sao ? - Không. Mẹ định cho con biết tháng sau mẹ sẽ về Việt Nam. Mùa này bên đây bắt đầu lạnh, sắp có tuyết rơi, mẹ chịu không nổi, chứng viêm khớp sẽ hành hạ mẹ chết mất. Cang nói : - Mẹ về con rất hoan nghênh, nhưng xin mẹ dẹp hộ con ý tưởng "Tìm cho con một đứa" Giọng bà Yến dài ra : - Tôi ứ thêm động vào chuyện nhà cậu. Mê vợ, nể vợ thì rảnh mà chịu khổ. Thôi, tôi ngưng đây. Cang nhún vai, anh hớp một ngụm cà phê rồi bắt đầu ăn điểm tâm. Bà Mười khích vào : - Vợ con gì chồng đi suốt ngày cũng chả thêm điện thoại hỏi han. Chán ! Cang bồng cẩu lên : - Làm ơn cho con ngon miệng. Hết mẹ giờ tới má. Chỉ khiến con muốn điên hơn thôi. Bà Mười vẫn không chịu ngừng : - Mới nói một chút đã nổi sùng, vậy mà đòi tính sẽ về đây ở. Chắc hỏng dám có chuyện đó đâu. Xô ghế đứng lên, Cang cúi kính : - Các người thích thấy gia đình người ta tan vỡ lắm... Đúng là độc ác. Bà Mười cau mày : - Nói như vậy mà con nghe được à? Chẳng qua mọi người quan tâm đến con thôi. Không ai muốn vợ chồng con lục lặc, cũng không ai giúp được con giữ vững hạnh phúc gia đình khi nó đã có nguy cơ đổ vỡ. Cang áp úng : - Con xin lỗi. Bà Mười thở dài : - Liệu mà về nói với nó đi. Dầu gì con cũng thua Thực Trinh rồi. Mê thì phải vậy. Cang ngượng ngùng trước câu nói trần trụi của bà Mười không như trước đây Cang hay đùa "Vợ mình, mình thương, mình sợ chứ có sợ vợ ai đâu". Anh im lặng bước ra đường ngoắc chiếc taxi đang chạy tới. Giờ nên về nhà hay tới công ty nhỉ ? Cang thở dài. Xét lòng mình, anh vẫn còn yêu Thực Trinh, dù tình yêu không sâu đậm như trước đây. Nếu còn yêu, dù một chút xíu cũng phải nên vì tình yêu đó chứ. Cang yêu cầu tài xế taxi về địa chỉ nhà riêng của mình. Vào nhà, anh hỏi ngay bà giúp việc : - Vợ tôi đâu ? Bà Linh trả lời : - Cô Trinh còn ngủ. Cang ngạc nhiên : - Giờ này vẫn còn ngủ à ? Có bệnh gì không ? Bà Linh trả lời : - Gần sáng cô Trinh mới về nhà. Cô uống rượu nhiều lắm, nên say không biết trời đất gì cũng như đầu có biết cậu vắng nhà đêm qua. Cang bất ngờ vì những gì vừa nghe. Anh hỏi tới : - Ai đưa Thực Trinh về ? Bà Linh ngập ngừng : - Ông nào lạ hoắc hà, tui hỏng biết. Ông dìu cô Trinh tới tận phòng ngủ luôn. Cang tức bực bực : - Tệ thật ! Đúng là loạn cả rồi. Đã có gia đình mà còn ham chơi đến thế là cùng. Dứt lời, anh hăm hăm đi vào phòng của hai vợ chồng. Trên giường, Thực Trinh vẫn còn ngủ say. Trong chiếc áo dạ hội hai dây màu đen trông Thực Trinh đẹp đến mức Cang phải ngẩn ra nhìn. Cái nhan sắc này từng làm chết mệt bao tên si tình ? Cang là người chiến thắng khi chiếm giữ trái tim nàng á hậu, anh luôn tự đắc, tự mãn khi có được Thực Trinh, nhưng càng ngày anh càng thấy chán chường. Không nói tiếng nào, Cang bước ra. Anh không ân hận khi đã bỏ nhà suốt đêm qua, trái lại, anh hối hận đã về nhà vào lúc này. Thấy bà Linh đứng xơ rơ gần đó, Cang nói : - Tôi không ăn cơm nhà đâu nhé. Chị mở cổng cho tôi. Chạy chiếc Future ra, Cang phóng một mạch đến công ty. Mặt lạnh như tiền, anh nhếch môi thay vì gật đầu đáp lễ những cái chào của nhân viên.

4. Chương 4

Trong công ty, Cang nổi tiếng hắc ám. Nhiều nhân viên nữ làm việc dưới quyền anh đã khóc nước mắt vì bị mắng khi phạm sai lầm. Họ bảo anh không có trái tim để biết thông cảm, biết thương yêu người khác. Dưới mắt nhìn của họ, Cang là một gã đáng ghét. Ghét thì ghét, Cang vốn kiêu ngạo, anh cần gì họ ưa. Với anh, công việc là trên hết. Ai được việc sẽ được trọng dụng. Ai cũng bảo Cang là người nguyên tắc, vô cảm. Thậm chí họ còn kháo nhau rằng anh không biết thế nào là tình yêu, nên thế nào cũng ế vợ.

Cho đến khi anh cưới một á hậu là vợ, mọi lời ong tiếng ve đầy ác ý ấy mới bớt đi. Nếu giờ đây đám nhân viên đó biết vợ chồng anh có bất đồng, thế nào họ cũng được dịp cười thích thú.

Bỗng dưng Cang nặng nề vì điều vừa nghĩ ra này. Anh không sợ dư luận, song cũng không thể đạp trên dư luận mà sống. Nằm trong bộ phận lãnh đạo của cả một hệ thống siêu thị trải dài từ Nam tới Bắc, Cang phải tạo ình một uy tín lớn, nếu không khó lòng lãnh đạo ai.

Cang nuốt tiếng thở dài vào lòng. Có lẽ anh nên bỏ rượu, dù thỉnh thoảng buồn lắm Cang mới uống. Thật ra uống rượu có giải được sầu đâu, bằng chứng cho thấy đêm qua, vợ chồng anh ai cũng say mèm đến khi tỉnh chắc không chỉ anh mà Thực Trinh cũng sẽ hổ thẹn.

Dần gót trên hành lang bóng loáng, Cang rải những bước dài và nghe có người gọi mình. Quay ra sau anh thấy Quân.

Anh chàng cười toe :

- Tối qua mày biến đi đâu mà tao gọi di động mãi không được vậy ?

Cang làu bàu :

- Tao uống rượu một mình và không muốn bị quấy rầy bởi bất kỳ ai, nên tắt điện thoại.

Quân nheo nheo mắt :

- Tối giờ này điện thoại của mày vẫn... chết ngắt, là sao vậy ?

Cang sờ vào túi, cái Nokia chính hiệu, hàng xách tay của mẹ anh gởi về hiện nay không có trong đó. Nó đâu rồi nhỉ? Tối hôm qua tối giờ anh quên búng nó. Chắc là nó ở bên nhà má Mười thôi.

Thấy anh tìm, Quân thắc mắc :

- Mất rồi hả ?

Cang nhún vai :

- Không. Chắc tao bỏ quên ở nhà rồi. Hồi này đầu óc tệ quá. Quên đủ thứ !

Quân nói :

- Vợ chồng mày nên nghỉ ngơi, thư giãn bằng một cuộc đi du lịch lãng mạn ở Sapa, Hạ Long hay nước ngoài nào đó để lấy lại tinh thần và sức khỏe mà làm việc . Tao thấy mày có vẻ sa sút.

Cang gạt phăng đi :

- Cái gì mà sa sút ? Mày chỉ tưởng tượng.

Dứt lời anh bước vội về phòng làm việc của mình. Trên bàn đã có sẵn một chồng hồ sơ, chứng từ chờ anh phê duyệt. Nhìn chúng Cang ngao ngán.

Quân nhận xét đúng, thời gian gần đây, Cang không hứng thú làm việc, dù anh vốn là người năng động, nhạy bén và nhiều sáng tạo. Sức làm việc của anh bằng năm, mười nhân viên giỏi, ấy vậy mà trước xấp hồ sơ này hôm nay Cang lại thấy ngán.

Có lẽ anh cũng cần nghỉ ngơi thư giãn như gợi ý của Quân. Đây cũng là dịp để vợ chồng anh làm lành với nhau sau những bất đồng vẫn hay xảy ra trong cuộc sống. Thực Trinh luôn trách Cang tham công việc không quan tâm chăm sóc cô. Nếu hai vợ chồng cùng khăn gói quả mướp làm một chuyến du lịch để hâm lại tình yêu, biết đâu chừng sẽ cải thiện được tình trạng lạnh nhạt hiện nay.

Cang ray rút khi nghĩ tới Thực Trinh, ông bà thường nói : “Tiên trách kỷ, hậu trách nhân”. Anh nên xem lại bản thân trước khi trách Thực Trinh lơ là với mình.

Ký duyệt xong chứng từ, Cang gọi điện về nhà. Thực Trinh đã thức dậy. Cô nhận điện của anh với giọng cau kỉnh :

- Chuyện quái gì mà em gọi di động cho anh lại nghe giọng con nhỏ nào vậy ?

Cang cau mày :

- Giọng ai ? Em khéo đùa. Anh để quên nó ở nhà má Mười mà.

Thực Trinh ré lên :

- Anh còn dám nói láo nữa à ? Đúng là vừa dối trá vừa xem thường vợ. Con điếm anh ở đêm qua nó đang cười toẹt vào mặt tôi đây này.

Cang gằn :

- Anh chả ôm ấp ai đêm hôm qua cả. Em đừng kiếm chuyện lu loa lên như thế.

Thực Trinh chua ngoa :

- Vậy thì ai giữ điện thoại của anh? Mấy con bia ôm phải không?

- Không, tối qua anh...
- Đừng phân trần nữa, em không tin đâu. Sẵn đây em báo với anh, em sẽ đi Đà Lạt bây giờ.
- Em đi làm gì? Đi với ai?

Thục Trinh lạnh lùng :

- Em thấy không cần giải thích, đó là chuyện riêng của em. Thôi nhé !

Cang bực bội gác máy rồi anh cúi kính nắn số cái di động của mình và nghe tiếng đài báo: “Thuê bao quý khách gọi đã tắt máy...” Anh liền nắn tin: “Xin hãy gọi lại số... Rất cảm ơn:

Thì ra anh đã làm rơi cái di động trên đường từ quán về nhà mà không hay. Mà cũng có thể nó đã rơi ở trong quán. Hy vọng người nhặt được sẽ gọi lại cho Cang để anh có cơ hội chuộc nó thay vì phải mua một cái mới giá hơn cả chục triệu.

Nhưng tạm thời gác vụ điện thoại sang một bên, anh cần tiếp tục nói chuyện với Thục Trinh, cô ấy đâu thể muốn đi đâu thì đi, mà không cần giải thích với chồng như vậy.

Nắn trở lại số nhà, Cang tức điên lên khi nghe bà Linh nói Thục Trinh đã lên xe du lịch với gã đàn ông đưa cô về ban tối.

Rõ ràng Thục Trinh không còn coi anh ra gì, cô vờ bắt vào chuyện điện thoại để giận dỗi, ghen tuông rồi bỏ chồng đi Đà Lạt với một gã đàn ông khác. Xem ra những dự tính tốt đẹp anh định dành mình và Trinh sẽ bất thành, vợ chồng anh lại rơi vào bực dọc, bế tắc rồi.

Cang thở dài. Xem ra cưới Thục Trinh làm vợ dễ hơn việc trông chờ cô là một người vợ tốt rất nhiều.

Điện thoại reo, Cang nhấc máy và nghe giọng con gái lạ hoắc :

- Tôi đã gọi lại số điện thoại theo như lời ông nhắn.

Cang kêu lên :

- Vâng... vâng. Xin chào cô. Rất mừng vì cô đã sớm liên hệ với tôi.
- Xin lỗi, ông là ai vậy ?

Cang liếm môi :

- Là chủ chiếc Nokia cô đang sử dụng.
- Vậy sao? Có gì làm bằng chứng không ?
- Đương nhiên là có. Cô có thể kiểm tra qua bưu điện mà.
- Kiểm tra làm gì? Tôi chỉ cần biết chính xác xem tại sao điện thoại của ông bị mất. Trả lời đi! Nếu ông nói đúng, tôi mới tin.

Cang lúng túng :

- Cô là tiếp viên của quán Đậu Đũa phải không ?

Giọng cô gái lạnh lùng :

- Không.
- Vậy chắc là khách của quán. Tôi cho rằng mình làm rơi hoặc để quên điện thoại trong quán Đậu Đũa.
- Vậy là sai hoàn toàn. Rất tiếc ông đã nói trạt chuyện bị mất điện thoại nên tôi không thể trả nó lại cho người không phải chủ nó.

Cang vội vàng nói :

- Tối qua tôi say, mà đã say thì quên nhiều nhớ ít... Chắc tôi làm rơi nó trên đường từ quán về nhà.

- Đã nói trật thì thôi, không có chuyện nói đi nói lại đâu. Bọn nhậu như ông mất điện thoại là chuyện nhỏ, mất mạng mới đáng đời kia. Bản thân cái Nokia này cũng không muốn về với kẻ nát rượu như ông đâu. Nên chào vĩnh biệt nó đi.

Cang chưa kịp nói gì thêm đã nghe tiếng tút... tút... Anh âm ỨC gọi số di động của mình, nhưng điện thoại đã tắt. Chẳng hiểu con yêu quái đang cầm cái Nokia của anh muốn ra giá cỡ nào mà nó Ờ thế kia.

Cang nhấn lại số di động thêm lần nữa, nhưng chả ăn thua. Anh cúi kính đập mạnh tay xuống bàn ngay lúc Quân thò đầu vào.

Anh chàng tò mò :

- Giận gì mà dữ thế ?

Cang buột miệng :

- Mất cái Nokia rồi.

- Chớ không phải quên ở nhà à ?

Cang không trả lời. Quân hạ giọng :

- Đẹp cái Nokia qua một bên đi, tao có tin cho này ày.

- Tin gì ?

Quân từ tốn :

- Lão Khả sắp đưa con trai vào công ty. Mà nhớ nó chứ ?

Cang nhú mày :

- Con trai ông ta là... là thằng Phổ, tao có thể quên nó sao ? Lâu nay nó ở đâu nhỉ ?

Quân thông thả trả lời :

- Ở Úc. Nó qua bến mở công ty, nghe đâu cũng khấm khá lắm.

Mặt Khang lạnh như tiền :

- Khấm khá mà lại trở về nước à ?

Quân nói :

- Ở đâu làm ăn được thì nó về. Hơn nữa, công ty có phần hùn của ba ruột, tội tình gì nó không nhào vô khi chỗ này đang ăn nên làm ra.

Cang hỏi :

- Thế bác Thiệp nói sao ?

Quân nhún vai :

- Ông già tao đời nào hỏi mỗi những chuyện này, nhưng dĩ nhiên ông có kế hoạch của ông.

- Phổ sẽ đảm nhận việc gì trong công ty ?

Quân lơ lửng :

- Một việc gì đó mà cha con nó có lợi nhất. Ông Khả là chủ tịch hội đồng quản trị công ty thì chuyện sắp xếp cho con trai một chỗ đứng quá dễ. Ông ta chỉ cần đề ra một chi nhánh rồi phong cho thằng Phổ chức giám đốc để nó danh chánh ngôn thuận tham dự các cuộc họp để nó có ý kiến này nọ là việc dễ như trở bàn tay.

Cang ngắt lời Quân :

- Thêm người về để đưa công ty đi lên là điều tốt. Tao ủng hộ nếu ông Khả sắp xếp công việc cho Phổ hợp tình hợp lý.

Quân hấp háy mắt :

- Mày không sợ cái ghế bị lung lay sao ?

Cang nhếch môi :

- Tao tin vào thực lực của mình. Nhưng ở đâu mày nắm được thông tin này ?

Quân trả lời :

- Tao có gặp Phổ cách đây mấy hôm. Nó bóng gió cho tao biết ý định của ông Khả . Nó có vẻ gờm mày lắm.

Cang bật cười tự đắc :

- Nó vẫn còn hận chuyện ngày xưa chớ gì.

Quân chép miệng :

- Chắc là vậy. Nó bỏ xứ đi cũng vì chuyện đó. Nay nó về, mày nên cảnh giác.

Cang nhú mày :

- Mày muốn ám chỉ điều gì ?

Quân cao giọng :

- Tất cả những điều liên quan tới Thực Trinh và mày. Phổ bảo sẽ lấy lại những gì lẽ ra là của nó.

- Cái gì lẽ ra là của nó ? Công ty này hay Thực Trinh ? Hừ ! Cả hai đều không phải . Nó đừng có mơ.

- Và mày cũng phải hết sức tỉnh táo để gìn giữ những gì đã là của mày. BẠN bè dù thân cỡ nào, tao cũng không thể nói nhiều hơn nữa.

Cang nói :

- Cảm ơn mày.

Quân nhún vai :

- Chuyện nhỏ !

Dứt lời, anh ra khỏi phòng và khép cửa lại. Ngồi một mình, Cang chợt thấy lẻ loi đơn độc quá. Anh đã có vợ, nhưng không được vợ chia buồn vui. Hai vợ chồng anh “đồng sàng dị mộng”, Thực Trinh chẳng quan tâm đến công việc của anh. Anh có kể cô cũng nghe với vẻ thờ ơ thậm chí rất miễn cưỡng. Miết rồi Cang không còn hứng thú để gọi là tâm sự nữa. Trái lại, anh cũng chẳng ưa gì những chuyện Trinh huyền thuyên về bạn bè của cô, về những buổi tập dợt trình diễn thời trang, về những bữa tiệc tùng trong giới nghệ sĩ của cô.

Điện thoại reo, Cang nhấc máy :

- Tôi nghe đây.

- Hì hì ! Cầm điện thoại trong tay mà không biết gọi ai, thôi thì gọi chủ nhân nó cho đỡ buồn. Này, ông đang làm gì thế ?

Cang từ tốn :

- Tôi đang làm việc.

- Việc gì ?

Cang im lặng. Rồi anh nói nhanh :

- Tôi sẽ chuộc lại máy. Là bao nhiêu, cô ra giá đi. Tôi không dư thời gian đâu.

Giọng con gái cười lên đầy ẩn ý :

- Tôi có nói sẽ cho ông chuộc lại máy sao ? Nếu có, giá cao lắm đấy !

- Tôi có nói sẽ trả rẻ sao ? Tôi thích cái máy đó, nó là vật kỷ niệm.

- Vật kỷ niệm sao lại làm mất trong một cuộc nhậu ? Tôi rất ghét dân bợm bãi.

Cang nóng mặt :

- Tôi không phải dân bợm bãi.

- Nhưng chắc chắn bà con với Chí Phèo. Tối hôm qua trông ông té sấp té ngã trên đường mà xấu hổ.

Cang kết luận :

- Thì ra cô đi theo để ăn cắp điện thoại của tôi lúc tôi té sấp té ngã.

- Tôi biết thế nào ông cũng nghĩ như vậy, cho nên tôi đầu dúi rơi vào bẫy của ông. Tôi mà đem điện thoại tới cho ông chuộc, đồng nghĩa với nộp mạng cho cảnh sát. Thôi, ông cứ coi như đã làm rớt nó xuống cống. Lo kiếm tiền mua cái khác đi . Chào ghen ! À, nếu buồn tôi sẽ gọi đến ông cho vui. Giờ thì ông tiếp tục làm việc đi.

Cang tức muốn điên lên. Anh mới thay card, con yêu tinh tha hồ gọi để chọc phá anh bằng tiền và máy của chính anh. Tức chết được !

Cang vừa lầm bầm chửi thề vừa đi ra khỏi phòng làm việc. Đám nhân viên thấy anh liền lễ phép gật đầu chào rồi lẹ làng lánh sang một bên. Họ ghét và sợ Cang. Anh cảm nhận rõ điều đó. Trước đây, anh đặc ý khi thấy thế, nhưng bây giờ thì không. Anh bị cái giọng chanh chua trong điện thoại ám.

“Không là dân bợm bãi cũng là bà con với Chí Phèo”. Nhận xét ấy mới độc địa làm sao. Cang chột xấu hổ khi tưởng tượng cảnh mình té sấp té ngã trên phố rồi nghiệm ra một điều. Mất cái điện thoại di động chỉ là chuyện nhỏ, mất uy tín, danh dự rồi chức danh, địa vị mới là kinh khủng.

Ngày tháng sắp tới của Cang không mấy dễ dàng nếu đúng như Quân nói Phở sẽ về làm việc cho công ty. Giữa Cang và anh ta là một mối hận tình. Nếu Phở từ xứ người quay về với mục đích trả thù chắc cuộc trả thù của Phở sẽ rất thâm độc. Cang nghĩ có thể mình gặp rắc rối với anh ta, nhưng anh chẳng phải lo một khi Cang từng là người chiến thắng.

Thanh Du cầm điện thoại trong tay, giọng chắc nịch :

- Tóm lại, tụi tao quyết định không ày trả điện thoại cho lão Chí Phèo đó. Đa số đã biểu quyết như vậy. Mày phải tuân theo nội quy phòng đã đề ra trước đây.

Nhã Ca phản ứng ngay :

- Đầu phải lúc nào đa số cũng đúng. Tụi bây đông hiệp yếu. Tao không chịu.

Ánh Dương nheo nheo mắt :

- Tội gì phải tử tử với thằng cha đã ói vào mặt mình chứ. Hay là mày muốn trả lại hấn để chứng tỏ mày là người tốt, nhất được của rơi biết đem trả ?

Nhã Ca nhăn mặt :

- Tao không chứng tỏ mình là gì hết. Tao chỉ muốn trả cái của nợ ấy cho chủ nó thôi. Tụi bây đừng khích tướng nữa.

Ngọc Thùy nhún vai :

- Nó đã nói thế để nó mang trả đi Du.

Thanh Du lên giọng :

- Tội gì trả sớm vậy ? Phải gọi cho hết cái card này đã chứ.

Bật nắp điện thoại xong . Du chống cằm :

- Mà biết gọi cho ai đây ? Mình không có điện thoại nên đâu có xin số của tụi nó.

Ánh Dương xung phong :

- Để tao gọi về nhà xin tiền.

Thanh Du ngập ngừng :

- Mười lăm phút thôi đó.

Ánh Dương bối rối :

- Mà tao đâu biết xài nó. Tao đọc số máy bấm nghen.

Thanh Du sốt sắng :

- Đọc đi. Mà gọi về nhà vào giờ này chắc ba má mày lên ruột hết không biết vụ gì đây.

Nghe Du nói thế, Ánh Dương gạt ngang :

- Vậy thôi đi. Má tao đau tim, lỡ có gì thì đúng là chơi đại. Tao không gọi nữa đâu.

Ngọc Thùy mơ màng :

- Giờ này gọi cho bồ thì đúng là lãng mạn cực kỳ.

Du đưa máy cho nó, giọng hào phóng :

- Máy mang nó ra sân mà gọi cho đã.

- Thôi, tao sợ má thằng nhỏ nhắc máy, bà ấy sẽ mắng : “Đồ con gái mất nết” thì tiêu.

Thanh Du từng từng cái Nokia trong tay :

- Rốt cuộc mày vẫn thất nghiệp. Thế thì tao sẽ gọi cho chủ mày.

Nhã Ca nhăn nhó :

- Đẹp đi Du ơi. Tao xin mày đấy.

Thanh Du bĩu môi :

- Xin xỏ quái gì. Phải hành hạ lão ta cho bỏ ghét. Sáng giờ, tao gọi cho lão mới hai cuộc nhằm nhò gì.

Dứt lời nó nhấn số điện thoại lưu trong phần nhắn tin của máy rồi nghe nhấc cổ chờ . Đầu dây bên kia chuông đổ từng hồi hết chậm rồi nhanh khiến Du sốt ruột.

Nó càu nhàu :

- Thằng cha này đi nhậu nữa rồi. Để tao hỏi tổng đài số nhà lão mới được.

Nhã Ca giật cái điện thoại lại :

- Mày rảnh dữ vậy à ? Đẹp trò chọc phá đi cho tao nhờ.

Thanh Du đọc địa :

- Khó chịu ! Tao nhớ mày cũng chả hiền từ gì trong trò chọc phá thiên hạ, sao bữa nay giả nai vậy ? Hay là trúng phải hèm nên say tánh rồi. Nói thật đi ! Lão Chí Phèo ấy mặt mũi ra sao? Chắc không đến nỗi đầy sẹo vì rạch mặt để ăn vạ chứ ?

Nhã Ca liếc xéo nó :

- Sao hồi sáng mày không hỏi thẳng hấn mà bây giờ hỏi tao ?

- Hỏi sao được mà hỏi khi tao đang giả là mày, người đã thấy hấn té sấp té ngửa trên đường.

Thanh Du lim dim mắt :

- Tao đoán gã Chí Phèo này là người có cá tính mạnh.

- Căn cứ vào đâu, mày dám nói thế ?

- Vào giọng nói. Dầu chỉ nghe qua điện thoại, nhưng tạo được ấn tượng.

Ánh Dương vọt miệng hỏi :

- Ấn tượng như thế nào ?

Thanh Du gật gù :

- Tao nghĩ hần là một người cao lớn, đẹp trai, năng động và chắc khá tự cao.

Ngọc Thùy hỏi :

- Mày đi làm thầy bói được rồi đó. Nhã Ca, nó tả thằng cha đó đúng không ?

Nhã Ca ngập ngừng :

- Đúng là hần to cao, nhưng đẹp trai hay không còn tùy thuộc vào người đối diện nữa.

- Hần đối diện gần với mày, mày thấy sao ?

Nhã Ca rùng mình :

- Tao chỉ người thấy mùi rượu nồng nặc chớ chẳng nhìn thấy gì. Mà thôi, tụi bây đừng hỏi nữa. Học bài đi !

Dứt lời, Ca cầm quyển vở lên. Cái di động nằm trên bàn. Căn phòng chìm trong im lặng với bốn cô gái cùng bốn nỗi niềm riêng.

Chiều nay Nhã Ca đã gặp Trúc Quỳnh, chị ta ăn mặc thật sang trọng. Họ ghé quầy của Nhã Ca để mua bao đựng điện thoại.

Thấy cô đứng sau quầy, Trúc Quỳnh không nói gì, nhưng thái độ khinh khỉnh rất dễ ghét.

Trước khi đi, Trúc Quỳnh ném lại một câu :

- Hết tháng này, mày nên xin nghỉ thì hay hơn sẽ bị đuổi.

Nhã Ca tức muốn vỡ ngực vì câu dọa dẫm ấy. Chị ta chắc phải có quyền hạn nào đó trong công ty này nên mới cao giọng như thế. Mà quyền hạn gì nhỉ ? Lẽ nào ông ta có phần hùn trong đây ? Điều đó có thể lắm vì ông ta giàu mà. Người ta chẳng nói : “Tiền đẻ ra tiền” là gì.

Nhã Ca nhức nhối trong tim khi nhớ lại vẻ kên kiệu của Trúc Quỳnh và đám bạn. Cô xót xa cho bản thân. Cũng là con, thế mà người thì sống như ông hoàng bà chúa, đứa phải đi làm công độ nhật mà còn bị hăm sẽ mất việc. Đời thật bất công hay số phận đã dành cho cô phần thua thiệt hẩm hiu. Ca thở dài, cô không cam tâm chút nào, song làm cách nào để thoát khỏi số phận, cô chưa nghĩ ra. Mà nghĩ gì đâu khi cha mẹ đều bỏ rơi cô từ lúc mới chào đời.

Nhã Ca cứ như loài cỏ dại vô tư sống, vô tư lớn lên bên gốc cây già cỗi là bà ngoại. Từ khi ngoại mất, Nhã Ca đã thui thủi càng thui thủi hơn. Ngôi nhà nhỏ hai bà cháu từng hôm sớm có nhau phải mang cho thuê, cô lấy số tiền cho thuê nhà ấy nuôi thân. Nếu chi tiêu hết sức dè sẻn, cô vẫn sống được, có điều không đào ra đâu khoản dành dụm để đóng học phí. Mấy năm trước, dì Nhã Bình lo phần học phí cho Ca, năm nay chẳng nghe dì ấy nói năng gì. Ca biết dì Bình cũng khó khăn vì ông chồng keo bần nên cô đã không hỏi. Bức bách lắm, cô mới tới tận nhà “ông ta” để đòi nợ. Số tiền đóng học phí ấy đáng là bao so với cách vung tiền của Trúc Quỳnh. Vậy mà...

Giọng Thanh Du bỗng vang lên :

- Quên nữa...

Ba cái miệng còn lại đồng thanh :

- Chuyện gì ?

Du nói :

- Thằng cha Chí Phèo ấy đã có một mụ Thị Nở.

Ánh Dương tò mò :

- Sao mày biết ?

Thanh Du kể một hơi :

- Hồi sáng tao mở điện thoại và nhận cuộc gọi đầu tiên là của vợ thằng chả. Bà ta chất vấn tao “Cô là ai mà nghe điện thoại của chồng tôi” ?

Ngọc Thùy nhồm dậy :

- Rồi mày trả lời sao ?

Du gãi ót :

- Bất ngờ quá, tao cúp máy luôn, chớ biết trả lời sao bây giờ.

Ánh Dương bĩu môi :

- Dễ ợt ! Nếu là tao, ta đã phóng ra một kịch bản để Thị Nở lên cơn ghen rồi nhồi máu cơ tim mà tắt thở.

Nhã Ca buột miệng :

- Bà ta có làm gì nên tội đâu.

Ánh Dương nhip chân :

- Tội của chồng, vợ cũng phải gánh chớ sao. Ói vào mặt người khác, theo tao là chuyện lớn đó. Bộ mày không nghĩ vậy à ?

Ngọc Thùy hạ giọng :

- Thú thật ! Chuyện của mày mà đêm qua tao lại gặp ác mộng. Trong mơ tao thấy mình bị một gã say rượu chạy trời chết. Ghê thật ! Tao mơ mà còn biết sợ bị gã ói vào người.

Ánh Dương, Thanh Du bật cười ha hả trong khi Nhã Ca ảm ức im lặng. Chả lẽ cô thú nhận tối qua, cô không ngủ được vì gã say ấy, thế nào lũ bạn quỷ sứ cũng sẽ cười ngạo theo kiểu hiểu lệch đi lý do khiến Ca mất ngủ.

Lúc này Ca nói dối là không rõ mặt mũi hắn ra sao, chớ thật ra, cô vẫn nhớ như in từng nét trên gương mặt hắn. Lỡ gặp lại, Nhã Ca sẽ nhận ra được ngay, chỉ vài trời sao cho cô đừng lỡ gặp lại gã đàn ông đó.

5. Chương 5

Thanh Du nhip nhip tay lên giường :

- Tao dám cá, Chí Phèo đã bị Thị Nở quất ột trận nên thân. Chắc cháo trắng cũng chả có để húp chớ đừng nói chi tới cháo hành. Thiệt là đáng đời!

Nhã Ca chột buồn cười. Cô cảm giác lũ bạn căm ghét gã ấy nhiều hơn mình gấp mấy lần dù chính cô mới là nạn nhân của hắn ta. Có lẽ hôm qua lúc về nhà, trông cô tang thương tàn tạ lắm.

Căn phòng lại chìm vào yên lặng. Một lúc sau, nhỏ Du lại lên tiếng trước.

- Ca ! Tao buồn quá ! Cho tao mượn điện thoại đi.

- Mày định gọi ai giờ này ?

- Miễn sao có chỗ cho tao gọi thì thôi. Không có trò giải khuây chắc tao ngủ gục mất.

Nhã Ca thản nhiên :

- Nó trên bàn kia. Mày muốn làm gì thì làm, miễn đừng ồn ào được rồi.

Thanh Du cười toe bước xuống cái giường sắt cá nhân cũ kỹ. Con nhỏ chộp lấy chiếc Nokia rồi nhấc ghế ra sân ngồi. Nhìn điệu bộ hí hửng của con bé. Nhã Ca lắc đầu cười.

Du nhấn số, ngồi chờ lâu lắm nó mới buột miệng cần nhắn :

- Thằng cha này chắc lại đi nhậu nữa rồi. Đúng là bê tha hư đốn.

Hất mặt về phía Nhã Ca, Du hỏi :

- Ê ! Mà mày nhớ số của anh Quân không ?

Nhã Ca lầm lì :

- Tao không có số của ông ta.

Thanh Du đứng phắt dậy :

- Tao có đó.

Con nhỏ lon ton chạy tới chỗ để tập vở tìm tìm kiếm kiếm.

Nhã Ca nhồm dậy :

- Mày định phá ông Quân à ?

- Không phải phá mà là thăm hỏi, cảm ơn ông đã xin việc cho bọn mình. Từ hôm đó tới nay, tao đã nói lời cảm ơn nào đâu. Hôm qua có gặp ông, nhưng đâu tiện mở miệng.

Nhã Ca cộc lốc :

- Tao không muốn mày gọi ông ?

Thanh Du bướng bỉnh :

- Nhưng tao muốn. Anh Quân cho tao số điện thoại, tao có quyền gọi thăm anh, mày chả là gì để ngăn cản hết.

Nhã Ca nhún vai :

- Tùy mày, nhưng đừng nhắc nhở gì tới tao hết. Ông ta có hỏi tao cứ bảo không biết.

Thanh Du nhún vai, nó lấy cái danh thiếp ra rồi lăm bắm đọc số di động của Quân.

Hai chân bắt chéo nhau, Du áp máy vào tai với dáng vẻ hết sức sành điệu, khiến Ánh Dương phải lên tiếng :

- Chờ ơi ! Nhìn mày giống quá !

Du nhướng mày :

- Giống gì ?

Ánh Dương chưa kịp trả lời. Thanh Du đã đưa tay lên môi ra dấu im lặng rồi cô cười toe :

- Anh Quân hở ? Có nhận ra em không ?

- Xin lỗi, ai thế ? A, Thực Trinh hả ? Sao giọng lạ hoắc vậy ?

Thanh Du ậm ự :

- Không phải Thực Trinh.

- Không phải Trinh sao xài số điện thoại này ?

Du xiu mặt :

- Em là Thanh Du chứ hông phải Thực Trinh, Thực Nữ nào hết ạ.

- Xin lỗi, Thanh Du nào nhỉ ?

- Thanh Du bạn của Nhã Ca, anh nhớ chưa ?

Giọng Quân ồ lên :

- À, nhớ rồi. Nhớ rồi. Chào Thanh Du. Em đang ở đâu vậy ?

Mặt Du tươi lên :

- Em đang ở nhà trọ. Còn anh đang ở đâu ?

- Trong quán nhậu.

- Anh mà cũng nhậu nữa sao ?

- Đàn ông không nhậu thì biết phải làm gì ?

Thanh Du ấp úng :

- Vậy thì em không biết rồi.

Quân hỏi :

- Sao tự nhiên có hứng gọi cho anh vào giờ trăng sao cũng phải sắp đi ngủ thế này ?

Thanh Du dài giọng nũng nịu :

- Đang học bài em chợt nhớ tới anh. Thế là gọi điện. Thứ nhất để thăm hỏi, thứ hai để cảm ơn anh đã giúp em có một chỗ làm tốt.

Quân cười :

- Ôi dào ! Chuyện vặt ấy mà.

- Với anh là chuyện vặt, nhưng với em là chuyện lớn. Em cảm ơn anh Quân nhiều.

Quân nói :

- Được rồi. Đừng cảm ơn nữa, anh xấu hổ lắm. À, Nhã Ca thế nào ?

Liếc vội về phía Nhã Ca, Thanh Du lơ lửng :

- Cũng bình thường.

- Có gặp Nhã Ca cho anh gửi lời thăm.

- Vâng. Anh quan tâm nhỉ. Mà dường như nó không thích được ai quan tâm.

Quân buồn buồn :

- Anh biết, nhưng không trách Ca. Là bạn bè, em để ý chăm sóc cô bé với.

- Vâng. Em sẽ làm điều đó vì anh.

- Cảm ơn. Anh đang thắc mắc một điều.

Thanh Du sốt sắng :

- Anh cứ nói đi.

Giọng Quân thẳng thắn :

- Em đang sử dụng điện thoại của ai thế ?

Thanh Du hấp háy mắt :

- Cái này thật sự em không biết. Nói nhỏ bí mật nhen. Cửa nhật được đấy. Lẽ ra bọn em trả lại cho chủ nó rồi, nhưng vì lão ta thấy ghét lắm, nên bọn em quyết định xài hết card mới trả cho bố ghét.

Quân hỏi :

- Bọn em là ai thế ?

Du trả lời :

- Là lũ bạn cùng trọ chung phòng. Chuyện cái điện thoại này ly kỳ lắm. Bạn em nhật được nó trong trường hợp hết sức kinh dị, kinh dị đến mức nó không biết điện thoại rơi vào túi mình hồi nào và bằng cách nào.

Quân rành rẽ :

- Của một gã say phải không ?

Thanh Du ngạc nhiên :

- Công nhận anh tài thiệt.

- Say rượu làm rơi hay bỏ quên đồ là chuyện thường, sao em lại cho là hết sức kinh dị ?

Du tuông một tràng :

- Không kinh dị sao được. Gã say đó ói vào mặt người ta, nhỏ Nhã... Í quên ! Nhỏ bạn em bị “ăn chè” từ đầu đến chân, về nhà trọ bọn em trông thấy nó mà hãi hùng.

Quân thẳng thốt :

- Sao gã say đó lại ói vào mặt bạn em ?

- Con nhỏ đang đạp xe trên đường, bỗng đâu có một gã say ngã ngay vào đầu xe của nó. Khiến nó té lăn. May phước hồng bị sao hết. Thấy gã ta nằm đo đất, nó sợ lão ta chết non, mới làm ơn đỡ lão dậy thì bị lão cho “ăn chè”.

- Chết thật ! Rồi sau đó thì sao ?

Thanh Du dài giọng :

- Trăng sao gì cũng đi ngủ hết rồi, nhưng nhỏ bạn em vẫn còn phải thức để tắm gội, giặt giũ thấy mà thương. Tội nghiệp, nó khóc sưng cả mắt.

- Chính vì vậy mà cả nhóm đã quyết phạt gã say ấy bằng cách giam điện thoại của gã tới bao giờ hết card thì thôi.

- Đúng phóc ! Anh thấy vậy được không hay tụi em còn nhân đạo với gã Chí Phèo thời đại ấy ?

Quân cười nhẹ :

- So với những gì bạn em phải chịu thì phạt gã như vậy còn nhẹ. Nhưng anh nói em nghe, trên đời có nhiều chuyện ngộ lắm. Gã Chí Phèo thời đại đáng nguyên rửa ấy đang ngồi cụng ly với anh đây.

Thanh Du lấp bắp:

- Anh đùa hoài. Sao anh lại quen với một kẻ nát rượu chớ.

Quân ôn tồn :

- Không nên vội đánh giá một người chưa quen như vậy. Bạn anh không tệ đến thế đâu. Em nói chuyện với anh ấy nghe.

Thanh Du từ chối thẳng thừng :

- Không... không. Em đã nói hồi sáng rồi. Giờ không nói nữa đâu. Sợ lắm !

- Vậy thì nói tiếp với anh. Anh có đề nghị nhỏ...

- Trả lại điện thoại cho bạn anh phải không ?

- Em đoán đúng rồi đó. Không có điện thoại, bao nhiêu công việc bị dở dang vì không giao dịch được với khách. Hãy làm ơn xóa bỏ sự ghét, tội nghiệp bạn anh một chút xiu thôi, em sẽ thấy mình là người bao dung, rộng lượng.

Thanh Du liếm môi :

- Em thì ăn thua gì trong chuyện này, nhỏ bạn em mới là người quyết định chính.

- Vậy thì cho bọn anh gặp bạn em đi.

Liếc về phía Nhã Ca, Du thấy gương mặt lạnh lùng , hình sự của cô đang đăm đăm nhìn vào quyển vở nên ngập ngừng :

- Con bé bị khủng hoảng quá, nên sáng nay đã về quê rồi , em không thể tự ý trả điện thoại mà không hỏi nó được.

Quân thở dài :

- Anh hiểu rồi. Chỉ mong em giữ kỷ giùm bạn anh. Làm ơn đừng xóa những số điện thoại trong máy cũng như đừng gọi tới những số đó để đùa giỡn. Đó là số điện thoại của VIP không đấy.

Thanh Du buột miệng :

- Bạn anh có phải là VIP không ?

- Có. VIP thứ thiệt luôn.

- Ghê nhỉ! VIP mà cứ như... Em không nói tiếp vì sợ phạm thượng. Thôi nhá ! Chúc anh và anh... Chí Phèo nhậu ngon, không nôn ọe và đêm nay ngủ say.

- Anh chúc em mơ gặp hoàng tử.

- Cảm ơn anh.

Tắt máy, Thanh Du bước đến chỗ Nhã Ca nằm :

- Rắc rối rồi. Chủ nhân chiếc máy là bạn anh Quân. Họ đang ngồi nhậu với nhau.

Nhã Ca ngồi dậy :

- Mà không nói gì liên quan đến tao chứ ?

- Dĩ nhiên là không, nhưng anh Quân năn nỉ trả điện thoại sớm cho gã Chí Phèo ấy, nhưng tao chưa dứt khoát vì phải chờ hỏi mày.

- Từ đầu tao đã muốn trả cái của nợ ấy càng sớm càng tốt, chỉ có tụi bây muốn giữ lại thôi, giờ còn hỏi gì tao nữa.

Thanh Du vẫn còn tiếc rẻ :

- Vậy là trả phải không để tao nhấc anh Quân ?

Nhã Ca gạt đầu :

- Trả. Tao không muốn dính dấp với ông Quân, mày mang trả hộ tao nghe. Nhớ không được nói gì tới tao đấy.

- Kể cả chuyện mày đụng độ gã Chí Phèo và được tặng cái điện thoại này.

Nhã Ca cộc lốc :

- Ừ.

Thanh Du nhún vai :

- Đúng là quái. Người ta tỏ ra rất quan tâm, mày thì lại lạnh lùng xa lánh. Mày hơi bị chảnh đó Ca.

Ánh Dương nói vọng sang :

- Những người đẹp thường hay như vậy.

- Tao không phải người đẹp.

Ngọc Thùy cười phì phì :

- Vậy thì là người điên mới lạnh lùng xa lánh một chàng mà chỉ nghe Thanh Du đặc tả, tao đã... y ..ê... u.

Nhã Ca chưa kịp phản ứng, Du đã gắt :

- Tụi bây không được chọc nó nữa. Học bài tiếp đi.

Nhã Ca buông vớ bước ra sân. Khoảng sân nhỏ hiem hoi của căn nhà trọ biệt lập vốn là bà con gì đó của Thanh Du. Họ đi làm ăn xa nên cho sinh viên thuê như một cách nhờ trông nhà hộ. Khoảng sân ấy có một cây ngọc lan, đêm nay nó tỏa hương thơm đến choáng váng. Nghe mùi hương Nhã Ca chợt nhớ ngoại đến nhói lòng.

Hồi ngoại còn sống, bà rất thích hoa ngọc lan, trước nhà cô cũng có một cây, tối đến, Nhã Ca thường với tay hái vài ba nụ trắng muốt của nó vào để trên gối cho ngoại. Mùi thơm của ngọc lan sẽ giúp bà dễ ngủ. Ngoại mới sáu mươi, trông còn trẻ và đẹp nhưng vội đột ngột bỏ Nhã Ca mà đi xa vì một cơn đột quỵ tim quái ác. Nhã Ca tưởng mình không qua được cú sốc quá lớn này. Suốt cả năm trời, cô ngẩn ngơ, câm lặng. Nhưng rồi cô cũng dần nguôi ngoai để rồi sau đó Ca như trở thành một người khác. Với cô bây giờ, chuyện gì cũng có thể chịu đựng được.

Nhã Ca chợt nhớ đoạn câu thơ đã đọc ở đâu đây :

”Không than van không kể lể?

Nhưng có một nỗi buồn

Rất buồn

Chạy luồn trong cơ thể... ”

Bất chợt cô nhếch môi. Ồ, có một nỗi buồn đang luồn lách trong cơ thể cô mà không làm sao tách nó ra được .

6. Chương 6

Ông Thiệp gần giọng hỏi Trúc Quỳnh :

- Có đúng là con bé ấy đứng bên trong siêu thị không ?

Quỳnh gật đầu :

- Con không đời nào nhìn lầm. Chắc chắn có người đưa nó vào làm. Nhìn nó chướng mắt thật. Con không thích chút nào. Ba nên giải quyết cho nó nghỉ, để lâu sẽ phiền lắm đó.

Ông Thiệp cười nhạt :

- Mà dạy khôn tao đây à ? Thành Quân đâu, gọi nó ra đây.

Trúc Quỳnh bước khỏi phòng khách, ngã người ra salon, ông Thiệp bực bội với những gì vừa nghe từ Trúc Quỳnh. Con bé ấy dầu sao cũng là máu mủ của ông, dù ông không thừa nhận điều thiêng liêng đó. Nhã Ca có mặt trên đời này ngoài ý muốn của ông, nhưng lại là chủ tâm có mục đích của mẹ nó. Người đàn bà nhiều thủ đoạn ấy đã cố tình cho ông vào tròng.

Quân bước vào, cắt đứt dòng hồi tưởng của ông ,anh hỏi :

- Ba gọi con.

Mặt lạnh lùng, ông Thiệp hất hàm :

- Ngồi xuống đi !

- Vâng.

Ông Thiệp rành rẽ từng tiếng :

- Mà đưa con Nhã Ca vào bán hàng ở siêu thị phải không ?

Quân bình thản gật đầu :

- Vâng. Nó cần một chỗ làm để có tiền ăn học.

Ông Thiệp lừ mắt :

- Mày có hỏi ý kiến tao chưa ?

- Con thấy không cần. Từ trước tới giờ con tuyển nhân viên đều không hỏi ý kiến ba. Trường hợp Nhã Ca lẽ nào ngoại lệ ?

Ông Thiệp cười khẩy :

- Mày thừa biết, đừng có hỏi đồ tao. Giải quyết cho nó nghỉ đi.

Quân nói :

- Nhã Ca không vi phạm nội quy làm việc, không bắt nó nghỉ được.

Trúc Quỳnh chen vào :

- Muốn nó quy phạm nội quy làm việc dễ ợt chứ gì. Tao chỉ cần xuất nửa chiêu thôi.

Quân nhìn Trúc Quỳnh :

- Em không nghĩ chị đủ độc ác, nhẫn tâm để làm chuyện đấy.

Bĩu môi, Quỳnh nói :

- Với ai thì không, chứ với con nhỏ lộn giống đó, tao thừa độc ác.

Rờ cằm, Quân phán :

- Lộn giống. Chị dùng từ độc đáo thật. Dù chưa có chồng nhưng chị cũng cần để đức cho con.

Trúc Quỳnh trợn mắt :

- Mày... mày rửa tao hở thằng kia. Con Nhã Ca là gì, mà mày bênh nó chằm chập thế ?

Quân nhìn thẳng chị mình :

- Về phương diện lương tri, nó là em gái tôi đấy.

Ông Thiệp sa sầm mặt, trong khi Quỳnh ré lên :

- Ba chưa bao giờ nhận nó là con, sao mày lại... lại... Hừ ! Đồ ngu !

Ông Thiệp quát lên :

- Không cãi nữa. Thằng Quân giải quyết cho nó nghỉ ngay.

Quân điềm tĩnh :

- Con đã nói Nhã Ca cần một công việc để có tiền ăn học.

Ông Thiệp đành giọng :

- Nó cần tiền tao sẽ trợ cấp. Mỗi tháng bố thì chừng một triệu bạc, với nó chắc sẽ là dư xài. Con Quỳnh nói đúng, để Nhã Ca bán trong siêu thị, lâu ngày sẽ phiền phức lắm.

- Ba lo gì cơ chứ. Nhã Ca có nhận ba là cha nó đâu mà sợ phiền phức. Nói thiệt, nếu con nhỏ biết siêu thị đó trực thuộc công ty Đông Đô, nó đã không vào làm đâu.

Trúc Quỳnh lại bĩu môi :

- Làm bộ chảnh. Vậy sao lâu lâu nó tới xin tiền ba ? Hừ ! Đã xòe tay xin của bố thí, giờ lại bày đặt đi làm để có tiền ăn học. Rõ ràng nó kiếm chuyện mà. Cha thì nó không nhận, nhưng nó nhận tiền. Thật mâu thuẫn đến thấy ghét.

Quân ôn tồn :

- Đúng là tâm trạng Nhã Ca có nhiều mâu thuẫn, nhưng dầu sao nó cũng còn quá trẻ con. Một đứa trẻ con có hoàn cảnh sống đáng thương như nó thường có những hành động cũng như ý nghĩ bộc phát thường

khi gặp những rắc rối ngoài khả năng tự giải quyết được. Chị sung sướng từ bé tới giờ nên có hiểu để cảm thông với ai đâu mà bày đặt ghét với thương.

Trúc Quỳnh gân cổ lên tính cãi tiếp, nhưng ông Thiệp đã nói :

- Không tranh luận nữa. Ba quyết định mỗi tháng trợ cấp cho Nhã Ca một triệu với điều kiện nó nghỉ bán ở siêu thị. Nó phải lo tập trung học thật tốt.

Trúc Quỳnh hồi hã hởi :

- Tại sao ba phải làm như vậy ? Làm như thế khác gì ba thừa nhận nó.

Ông Thiệp quát :

- Im đi !

Trúc Quỳnh giận dỗi dọa trước khi bước đi :

- Nó sẽ biết tay con.

Còn lại hai bố con, Quân mới từ tốn nói :

- Con nghĩ Nhã Ca sẽ không nhận tiền của ba. Tánh nó khá ngang ngạnh.

- Ngang thì ngang, nó từng tới xin tiền tao cơ mà.

Quân ngắt lời ba mình :

- Hôm trước, con có nói với Nhã Ca, ba sẽ trợ cấp cho con bé, nhưng nó từ chối. Nó còn nói thảnh thơi nó thích tới đòi nợ ba. Nó thích nhận tiền nợ hơn tiền cho.

Mặt ông Thiệp đỏ bừng lên :

- Đồ mất dạy, hỗn láo.

- Chính ba đã khiến Nhã Ca như thế, nên ba đừng trách nó.

- Mà dạy đời tao đấy à ?

Quân nhún vai :

- Con chỉ nói điều mình nghĩ trong lòng.

Ông Thiệp im lặng, một lát sau ông nói :

- Tìm cho nó một công việc nơi khác.

Quân nhìn ba mình:

- Con thấy không cần thiết phải làm thế. Nhã Ca không phá ba đâu.

Ông Thiệp đành giọng :

- Sắp bầu lại Hội đồng quản trị công ty, tao không muốn có bất cứ tai tiếng nào.

- Con hiểu rồi. Nhưng dầu sao cũng phải đợi hết tháng đã.

Nhìn đồng hồ, Quân nói :

- Con có hẹn, phải đi đây.

Dắt xe ra, anh chạy tới quán cà phê đối diện siêu thị nơi Thanh Du đang làm. Con bé nói bữa nay sẽ trả điện thoại và anh đã hẹn nó vào quán này cho tiện việc trò chuyện.

Vào quán, chọn bàn xong Quân không phải chờ lâu đã thấy Du lơ ngơ đẩy cửa kính.

Anh đứng dậy đón Du rồi lịch sự kéo ghế mời ngồi khiến con nhỏ hết sức cảm động.

Quân hỏi :

- Em uống gì nhỉ ?

Thanh Du nói ngay :

- Dạ... xí muối tắc ạ.

Quân đợi người phục vụ đi rồi mới hỏi :

- Sao bạn em không đến cùng ?

Du vuốt tóc :

- Nó sợ gặp bạn anh.

Quân bật cười :

- Trời đất ! Bạn anh gây ấn tượng mạnh dữ vậy à ?

Lấy trong túi xách ra cái điện thoại nhỏ xíu, Du đặt lên bàn.

- Bạn anh xin gửi lời đầu tiên là xin lỗi, sau đó là cảm ơn bạn em.

Thanh Du cao giọng :

- Sao ông ta không tới nhận hàng ?

Quân hơi khựng lại một chút :

- Cậu ấy bận chủ trì một cuộc họp.

Du dài giọng :

- Làm lớn nhĩ ! Em đã nghe nhỏ Nhã... à quên, nhỏ bạn kể về ông ta lúc say, em không hình dung nổi lúc chủ trì cuộc họp, thái độ và lời nói của ông ta sẽ như thế nào.

Quân nhìn Du :

- Bạn anh không phải dân bợm bãi như em nghĩ đâu. Cậu ấy rất hiếm khi uống rượu, nhưng hôm đó vì buồn nên đã quá chén, lại uống một mình, không bạn bè kè cặp nên mới té sấp té ngã, cho chó ăn chèn ngoài đường ấy chứ.

Thanh Du nhăn mặt :

- Tội nghiệp con nhỏ phải hứng những món người ta ví là chèn cho chó.

Quân thở dài :

- Bạn anh có nhớ gì đâu. Hôm qua nghe anh nói nó rất ân hận và xấu hổ. Chỉ mong cô bạn em tha thứ...

Thanh Du bắt bẻ :

- Có lẽ phải tự xin lỗi chứ, sao này giờ anh cứ xin giùm bạn hoài vậy ?

Quân nói :

- Thế nào bạn anh cũng trực tiếp xin lỗi và cảm ơn mà. Đừng bắt lỗi bắt phải nữa mà Du.

Thanh Du chảnh :

- Nể mặt anh, em bỏ qua đó.

Quân hấp háy mắt :

- Bạn em có bỏ qua không ?

Du chép miệng :

- Nhỏ đó khó chịu cực kỳ, có thể nó bỏ qua cho xong cái xui, nhưng không có nghĩa nó bỏ lỗi cho cái ông làm lớn kia đâu.

Quân xoay tách cà phê :

- Thế... Nhã Ca có nói gì không ?

Thanh Du bối rối :

- Nhã Ca hả ? Nó đâu dính dáng tới chuyện này.

- Chớ không phải Ca chung nhóm với em.

Du liếm môi :

- Có đấy. Nhưng nó im lặng...

Quân trầm giọng :

- Du là bạn thân nhất của Nhã Ca đúng không ?

- Về mặt nào đó thì đúng như vậy. Thân nhất, nhưng em chưa hiểu hết, biết hết về Nhã Ca. Nó dường như có những bí mật riêng, tâm sự riêng được giấu kín trong lòng mà em nghĩ có cạy răng nó cũng chẳng nói.

- Sao em lại nghĩ thế ?

Thanh Du nhún vai :

- Sự thật là vậy mà. Thí dụ em hỏi về anh, nó chỉ ậm ừ, em ức lắm đấy.

Nhìn Quân, Du hỏi thẳng :

- Thật ra anh quen thế nào với nó ?

Quân né tránh :

- Bọn anh quen kiểu dây mơ rễ má lòng vòng, kể ra dài dòng lắm.

Du nói tiếp :

- Nó có vẻ không ưa anh, nhưng em có cảm giác nó vờ như vậy. Tại sao thế nhỉ ?

Quân lảng đi :

- Anh cũng không biết nhiều về Nhã Ca nên định tìm hiểu cô bé qua em đây.

Thanh Du giấy nẩy :

- Nghĩa là anh định moi tin ở em. Xin lỗi, em không bán rẻ bạn bè đâu nghe.

Quân nhỏ nhẹ :

- Em chỉ giúp anh hiểu nhiều hơn một người anh có tình cảm chớ đâu phải em bán rẻ bạn bè.

Thanh Du trở mặt :

- Anh thích nhỏ Nhã Ca thiệt hả ?

Quân trầm tĩnh :

- Với Nhã Ca, anh rất mực thương cảm.

Rồi anh không đợi Du thắc mắc gì về lời của mình mà hỏi ngay :

- Em biết nhà Nhã Ca không ?

Du hỏi lại :

- Nhà ở quê ấy hả ?

Quân buột miệng :

- Quê nào ?

Thanh Du nói :

- Thì quê nó ở Hòa Lộc, Cái Bè, Tiền Giang đó. Không phải anh cùng quê với nó sao ? Cái xứ đặc sản về xoài cát ấy.

Quân âm ự :

- Ở thì cùng quê, nhưng anh muốn hỏi nhà ở đây của Ca kia.

Du vô tư :

- Bọn em chung nhà trọ mà, sao anh lại nó thế ?

Quân nhú mảy :

- Chung nhà trọ à ?

Thanh Du gật đầu :

- Vâng, chứ anh tưởng Nhã Ca ở với ai ?

Quân bắt ngờ vì những gì vừa nghe. Từ trước tới giờ, anh cứ tưởng Ca sống với bà ngoại. Thì lần đầu tiên Nhã Ca xuất hiện ở nhà Quân, cô đi với bà ngoại. Hai bà cháu có một ngôi nhà nhỏ bên quận Tám, trong khu Xóm Đạo. Quân nhớ rất rõ bà ngoại Ca đã nói thế. Sao bây giờ cô phải ở nhà trọ nhỉ ?

Quân ngập ngừng :

- Thế bà ngoại Nhã Ca đâu ?

- Chắc là ở dưới quê, Nhã Ca ít về quê lắm. Chung nhà trọ lâu nay mà em thấy dường như nó chẳng mấy khi về quê. Thỉnh thoảng có bà dì tên Nhã Bình tới tiếp tế mì gói, sữa cho nó. Em chưa khi nào nghe nó nhắc tới ba mẹ hay bà ngoại. Bộ Nhã Ca có bà ngoại nữa hả ?

Quân bật cười vì câu hỏi ngỡ ngàng của Du :

- Ai lại không có bà ngoại.

Quân hỏi tiếp :

- Thế tiền ăn học của Ca ai lo ?

- Em không biết. Mà chắc ba mẹ nó phải lo rồi. Tới tháng vẫn thấy nó có vài trăm ngàn. Tằn tiện thì cũng đủ. Nhưng học phí thì căng lắm. Tới đợt đóng học phí Nhã Ca lo đến mất ăn mất ngủ, tụi em không giúp được gì nên chẳng dám hỏi ai cho nó tiền để đóng học phí.

Quân xót cả lòng. Anh không thể không trách ba mình. Cho dù Nhã Ca là đứa con ngoài ý muốn, bị ông chối bỏ từ lúc vừa mới lọt lòng, ông cũng phải có trách nhiệm với giọt máu của mình chứ. Đằng này ông luôn gạt ngang, phớt lờ như trên đời nay không có mặt Nhã Ca. Con bé hận ông cũng phải.

Thanh Du gặng :

- Anh hỏi như thế chẳng lẽ Nhã Ca chỉ có bà ngoại chứ không có ba mẹ nên ba mẹ nó không lo cho nó ăn học ?

Quân lắc đầu :

- Không. Không phải như vậy.

Du nhún vai :

- Em có cảm giác anh cũng chẳng biết gì về Nhã Ca hơn em.

Quân thú nhận :

- Đúng. Chính vì vậy anh mới phải tìm hiểu Nhã Ca thông qua em.

Du hỏi tới :

- Anh thích nó, đúng không ?

Quân phẩy tay :

- Em nghĩ thế cũng được.

Du trịnh trọng :

- Anh muốn biết gì về con nhỏ ?

Quân hỏi :

- Ca gặp khó khăn gì trong cuộc sống thường ngày ?

Thanh Du ngập ngừng :

- Cũng như những sinh viên xa nhà ở trọ đi học khác, nó thiếu thốn về vật chất lẫn tinh thần. Nhưng em cảm giác Nhã Ca không có người thân dưới quê. Nó chẳng còn ai ngoài dì Nhã Bình. Bọn chung phòng xù xì với nhau nó không có cha, còn mẹ thì... Chắc ! Nói xấu bạn là tồi, em không thích.

Quân lắc đầu :

- Em đang cho anh biết những gì liên quan tới Nhã Ca chứ không phải nói xấu.

Thanh Du nhún vai :

- Thì cũng có gì khác đâu.

Hai người chợt rơi vào im lặng. Cuối cùng Quân lên tiếng :

- Em để ý hộ anh, trong sinh hoạt thường ngày, nếu Nhã Ca gặp khó khăn gì em nhớ cho anh biết.

- Anh định âm thầm giúp đỡ con nhỏ à ? Tốt bụng đấy ! Hy vọng nó càng ngày càng bớt ghét anh.

Quân gượng cười :

- Anh cũng hy vọng thế.

Thanh Du nhìn đồng hồ :

- Sắp tới ca làm việc của em rồi. Xin phép anh vậy.

Quân nói :

- Sẽ có dịp anh mời em uống cà phê nữa.

Du nheo mắt :

- Lần đó chắc chắn phải có Nhã Ca. Đúng không ?

Quân cười :

- Em nhảy bén lắm.

Thanh Du đứng dậy :

- Cũng nhờ em sống với một đứa khó hiểu như Nhã Ca. Thôi, chào anh nha.

Quân đợi Du đi khuất mới gọi điện cho Cang. Nếu được, cũng nên bắt Cang khao một châu nhân dịp nhận lại điện thoại lắm chứ.

7. Chương 7

Đang dạo bước phía những quầy hàng bán băng, đĩa, Cang chợt nhú mào khi nghe giọng phụ nữ vang lên vừa chua ngoa vừa đánh đá.

Lại xảy ra chuyện giữa khách hàng và nhân viên rồi. Thật là khó chịu khi phải giải quyết những vụ việc như vậy. Ở cương vị giám đốc, Cang ít khi trực tiếp đứng ra xin lỗi khách, nhưng mỗi lần nghe báo cáo ở bộ phận nhân sự việc kỷ luật nhân viên vi phạm tác phong đối xử với khách hàng, Cang rất bức bối. Vốn là người cầu toàn, anh không muốn có sơ xuất nào làm thiệt hại cho công ty.

Thời buổi này, siêu thị mọc lên như nấm, chỉ cần một bài báo phản ánh sẽ mất khách như chơi. Là nhân viên của công ty, phải rõ điều đó hơn ai hết. Ấy vậy mà...

Cang dần gót quay về phòng của mình. Anh đốt thuốc, mới rít được vài ba hơi thì đã nghe gõ cửa.

Cang cộc lốc :

- Mời vào.

Một nhân viên bảo vệ bước vào, giọng ngập ngừng :

- Thưa... cô Trúc Quỳnh yêu cầu mời giám đốc ra giải quyết chuyện một nhân viên bán hàng vi phạm kỷ luật ạ.

Cang trừng mắt nhìn anh ta :

- Nói với cô Quỳnh có gì không hài lòng hãy phản ánh trực tiếp tới trưởng phòng điều hành, họ sẽ phân xử.

- Thưa... đã nói rồi, nhưng cô ấy không chịu và đang làm rùm beng lên ngoài kia.

Cang gắt :

- Nhưng là chuyện gì ?

Người bảo vệ nói nhanh :

- Cô Quỳnh nói nhân viên ở quầy bán điện thoại gian tham đã ăn cắp tiền của cô.

Cang buột miệng :

- Có chuyện này thật sao ?

Người bảo vệ nhăn nhó :

- Dạ. Em không rành. Nhân viên này làm việc bán thời gian, mới được nhận vào chưa đầy một tháng.

Cang phẩy tay :

- Nếu có bằng chứng hẳn hoi thì giải quyết nghỉ việc. Cứ bảo anh Cứ như thế. Bảo anh ấy lựa lời mà xin lỗi cô Trúc Quỳnh.

- Vâng ạ.

Rít thêm một hơi thuốc nữa, Cang bức bối dụi đầu lọc vào cái gạt tàn. Tuyển phải một nhân viên tham lam, xảo trá đúng là rước họa vào công ty. Mà làm sao cô nàng Trúc Quỳnh lanh lợi, chua ngoa, sắc sảo kia lại bị ăn cắp tiền chứ ? Cang vừa ngạc nhiên vừa thắc mắc trước những điều vừa nghe. Anh chả lạ gì chị Hai của Quân. Đó là một bà cô đánh hành, ngoa ngắt. Nhân viên bán hàng của công ty bị Quỳnh mắng vốn không dưới chục người, nhưng thường họ bị phản ánh về cung cách phục vụ chứ chưa ai bị Quỳnh ghép vào tội ăn cắp. Nếu đúng nhân viên ấy phạm tội ăn cắp, chắc phải xử lý nặng chứ không chỉ giải quyết nghỉ việc đơn giản được.

Lại có tiếng gõ cửa, Cang lại mời vào. Lần này là Trúc Quỳnh.

Cô lu loa :

- Tôi yêu cầu mời công an tới còng đầu con nhỏ ấy cho tôi.

Cang từ tốn :

- Chị đừng nóng, chuyện đâu còn có đó mà. Nào, mời chị ngồi.

Trúc Quỳnh hất mặt :

- Tôi vào đây không phải để ngồi nghe cậu nói vuốt. Nếu cậu không mời công an, tôi sẽ tới chỗ ông Khả để cho ông biết thái độ, cung cách phục vụ khách hàng của nhân viên của cậu.

Nghe nhắc tới ông Khả tự nhiên Cang thấy máu nóng bốc lên. Anh cố kiềm chế :

- Sao phải làm phiền tới ông Khả, nếu nhân viên vi phạm kỷ luật tôi sẽ đuổi ngay chớ nhất định không bao che, bênh vực.

- Kỷ luật không chưa đủ, tôi muốn con nhỏ đó phải ở tù. Cậu không thể nường tay với nó.

- Tôi không nường tay đâu. Chỉ mong chị nghĩ lại, chị và gia đình là cổ đông lớn của công ty, xé to chuyện này ra đâu có lợi.

Mặt Trúc Quỳnh đanh lại :

- Làm trong sạch nội bộ công ty mà bắt lợi à ? Vô lý.

Cang nhẹ nhàng :

- Đem chuyện nhỏ nhất ra pháp luật là dịp để báo chí, các công ty khác để mắt đến công ty chúng ta. Hệ thống siêu thị của mình có mặt từ Nam ra Bắc. Không thể “Vạch áo cho người xem lưng”

Trúc Quỳnh làm thinh. Một lát sau mới nói :

- Vậy cậu xử con nhỏ đó cho tôi xem.

Cang nhũn nhặn :

- Vâng. Nhưng tôi phải tìm hiểu nội tình đã.

Quỳnh xẵng giọng :

- Nó ăn cắp rành rành ra đó, còn xem xét gì nữa.

Cang mỉm cười nhưng trong bụng sôi lên vì cách nói vênh váo của Trúc Quỳnh.

- Tôi làm việc gì dù bé tẹo cũng phải xem xét kỹ lưỡng, cụ thể. Chị thông cảm, tôi sẽ mời chị tới để phân xử theo yêu cầu của chị sau.

Trúc Quỳnh đứng dậy :

- Hừ ! Làm việc quan liêu quyền hành. Tự tôi sẽ làm ra lẽ chuyện này chớ không chờ cậu đâu.

Dứt lời, Trúc Quỳnh dằn gót bước đi. Cang bực dọc nhấn điện thoại :

- Gọi ông Cứ lên tôi bảo.

Không phải đợi lâu, anh đã nghe tiếng gõ cửa rồi Cứ, trưởng phòng điều hành nhân viên bước vào.

Cang lầm lì :

- Nhân viên của anh lại có người ăn cắp à ? Hay thật đấy !

Cứ xoa hai tay vào nhau.

- Chắc chắn có sự ngộ nhận hay hiểu lầm từ phía cô Trúc Quỳnh. Chớ nhân viên của tôi nhất định không tham lam.

Cang cười khẩy :

- Không có lửa sao lại có khói. Coi chừng anh phạm khuyết điểm bênh vực nhân viên dưới quyền đó.

Cứ nghiêm mặt :

- Vừa rồi tôi dùng từ ngộ nhận, hay hiểu lầm là vì muốn giữ thể diện cho cô Quỳnh, chớ đúng ra Trúc Quỳnh đặt điều, vu khống cho nhân viên của tôi vì hiềm khích cá nhân.

- Căn cứ vào đâu anh dám nói thế ? Nên nhớ gia đình cô ta là cổ đông lớn của công ty, ba cô ta lại có chân trong Hội đồng quản trị.

Cứ kể :

- Cách đây mấy hôm, cô Quỳnh đã có tới siêu thị của chúng ta để mua cái bao điện thoại di động thì phải. Trúc Quỳnh lựa chọn đủ thứ rồi cuối cùng không mua món nào hết với lý do không thích cô nhân viên đứng bán hàng tên là Nhã Ca. Cô Quỳnh còn lớn tiếng ọi người nghe rằng :“Nhã Ca nên xin nghỉ việc, thì sẽ hay hơn nếu bị đuổi”. Thái độ của cô ấy hôm đó làm nhiều nhân viên lẫn khách hàng thấy khó chịu. Tưởng cô Quỳnh chỉ hăm he suông thôi. Ai ngờ.

Cang thắc mắc :

- Nếu con bé Nhã Ca gì đó không cầm nhầm của Trúc Quỳnh món đồ nào làm sao cô ta dám vu lên là bị ăn cắp ?

Cứ chép miệng :

- Ông lạ gì thái độ vừa ăn cướp vừa la làng của phụ nữ. Trúc Quỳnh dùng một tiểu xảo rất nhỏ nhưng vì Nhã Ca thiếu kinh nghiệm nên mới mắc bẫy.

Cang nhíu mày :

- Tiểu xảo gì ?

Cứ nói :

- Trúc Quỳnh vờ làm rơi cái ví nhỏ đựng tiền vào phía trong quầy, Nhã Ca khờ khạo nhặt giúp, thế là... dính.

- Nhưng có đúng như vậy không, hay là ông bênh vực cho con bé đó rồi nói thế ?

Cứ nhếch mép :

- Ngay quầy đó có camera theo dõi, xui cho cô Trúc Quỳnh là hình ảnh đấy đã được ghi vào máy mà cô ta không hay.

Cang buột miệng :

- Đúng là quá tệ. Mà tại sao cô ta lại ghét Nhã Ca dữ vậy kìa !

- Có điều thú vị ông nên biết là Nhã Ca do ông Quân gởi vào làm. Chính ông Quân dặn tôi quan tâm tới con bé. Điều đó chứng tỏ chuyện Trúc Quỳnh làm giặc này giờ là có nguyên do sâu xa của nó, chứ không phải vô duyên cớ đâu.

Cang khá ngạc nhiên trước những gì vừa nghe. Anh tò mò :

- Chắc cô nàng Nhã Ca ấy rất xinh đẹp ?

Cứ bật cười :

- Vâng, xinh đẹp. Có lẽ bà Trúc Quỳnh ganh ghét sự trẻ trung, xinh xắn của Nhã Ca. Tôi cho rằng hai người biết nhau từ trước rồi.

Cang im lặng. Một lúc sau anh bảo :

- Tôi sẽ làm rõ vụ này. Anh tiếp tục công việc của mình đi.

Cứ hỏi :

- Nhã Ca thì sao ? Chắc ông không kỷ luật con bé chứ ?

- Trúc Quỳnh là con gái ông Thiệp thật, nhưng cô ta sai chỗ đâu phải nhân viên của chúng ta. Anh nên động viên Nhã Ca làm việc cho tốt.

- Vâng.

Cang ngả người ra ghế tựa khi Cứ đóng cửa phòng lại. Anh thật sự tò mò muốn biết mối quan hệ giữa Nhã Ca và Quân, cũng như lý do vì sao Trúc Quỳnh lại ghét con bé đến mức mất khôn như vậy.

Điện thoại reo, Cang chậm chạp nhấc máy. Anh nghe giọng Thực Trinh vang lên :

- Hết tuần này em mới về. Báo cho anh biết để đừng gọi điện thoại cầu nhàu em. Quê lắm !

Cang lạnh lùng :

- Em không phải lo quê. Hết tháng em chưa về, anh cũng chẳng gọi điện tìm. Cứ chơi thoải mái như hồi chưa có chồng để anh cảm thấy tự do.

Rồi không đợi Thục Trinh nói thêm câu nào, Cang gác máy thật mạnh . Như còn chưa hả giận, anh đập mạnh vào cái bàn khiến cái ghế có bánh xe đẩy anh dội ngược vào tường. Cang giận cũng đúng, vì Thục Trinh đã ở Đà Lạt hơn một tuần, giờ lại thêm một tuần nữa. Rõ ràng cô ta không hề quan tâm tới chồng. Có một cô vợ như Thục Trinh đúng là vô phúc. Cang từng nghe bà Mười ca cẩm như thế rất nhiều lần, hôm nay anh chợt thấm thía từng chút lời ca cẩm đó.

Có tiếng gõ cửa rồi Cứ ló đầu vào mà không đợi Cang mời.

Anh ta hấp tấp đặt xuống bàn một tờ giấy.

- Con bé Nhã Ca xin thôi việc.

Giọng Ca dừng dưng :

- Thì giải quyết cho nghỉ.

Cứ ngập ngừng :

- Biết ăn nói thế nào với ông Quân đây.

Cang nhún vai :

- Mình đâu có kỷ luật, tự con nhỏ xin nghỉ mà.

Cứ nhăn nhó :

- Đành là vậy, nhưng tôi thấy ngại.

Cang phẩy tay :

- Gọi con nhỏ vào gặp tôi. Hừ ! Chắc nó ỷ vào ông Quân nên viết đơn xin nghỉ để làm nư đây mà. Tôi rất ghét những người như thế. Ông để tôi trị nó.

Cứ gạt đầu bước ra. Cang đốt thuốc và nhận ra dường như mình đang háo hức chờ con bé tên Nhã Ca ấy xem nó xinh đẹp cỡ nào mà khiến cho Quân và Trúc Quỳnh lại có thái độ đối xử với nó trái ngược như vậy.

Cang hút gần hết điếu thuốc mới nghe có tiếng gõ cửa dề dề đặt.

Ang hắng giọng giám đốc :

- Vào đi !

Cánh cửa được mở ra cũng một cách dề dặt, rồi một gương mặt thanh tú với mái tóc dài đen nhánh và đôi mắt to tròn xuất hiện. Gương mặt sáng bừng ấy bỗng làm tim Cang nhói lên một cái bất ngờ đến mức anh sững sờ ngồi nhìn cô gái chớ không nói được lời nào.

Nhã Ca. Một cái tên lạ mà Cang chưa gặp bao giờ, nhưng sao trông cô bé lại rất quen thế này.

Khi Cang còn đang bần thần với thắc mắc của mình thì Nhã Ca như rụng rời tay chân khi đã nhận ra giám đốc là ai.

Cô ấp úng kêu lên :

- Là ..là chú à ? Thật kinh khủng.

Câu “Thật kinh khủng” của Nhã Ca làm Cang khó chịu.

Anh đành giọng sau khi định thần lại :

- Sao tôi lại kinh khủng ? Hừ ! Cô học cách nói chuyện với cấp trên như thế từ đâu vậy ? Tại sao tôi lại kinh khủng hả ?

Nhã Ca cắn môi. Không ngờ gã Chí Phèo này lại là sếp của cô lâu nay . Có lẽ gã chẳng nhớ chút gì về cuộc hội ngộ đêm đó nên mới hỏi thế. Cũng chẳng nên trách làm chi một người say, cho dù Ca là nạn nhân của cơn say của giám đốc Cang.

Cô nhỏ nhẹ lắng câu trả lời bằng một câu hỏi :

- Thưa giám đốc gọi... cháu có chuyện gì ạ ?

Cang đẩy lá đơn trên bàn về phía Ca :

- Tôi yêu cầu cô lấy lại lá đơn và tiếp tục làm việc. Trong chuyện vừa rồi, cô không có lỗi gì hết, tội tình gì phải xin nghỉ.

Nhã Ca đan những ngón tay vào nhau. Cô biết mình khó lòng làm việc tiếp vì Trúc Quỳnh chắc chắn sẽ không để cô yên. Ca không thể chịu nổi nếu thỉnh thoảng Trúc Quỳnh lại cùng đám bạn nhà giàu hăm dọa tới quây cô bán để mua hàng rồi giở trò hồng hạc nhục cô như vừa rồi. Ca phải nghỉ việc thôi, nhưng cô không thể nói thật lý do mình xin nghỉ việc.

Bối rối , Ca chớp mi vì ánh mắt sắc lạnh của Cang. Giám đốc Cang nổi tiếng hắc ám, nghiêm khắc đến vô cảm. Ông ta đã phán quyết điều gì thường nhân viên phải răm rắp nghe theo. Có lẽ họ bị khuất phục vì cái nhìn lạnh lẽo này chăng ? Bỗng dưng Nhã Ca nhớ lại buổi tối hôm đó. Nếu so với bây giờ thì giám đốc Cang là một người hoàn toàn khác. Đêm đó, ông ta lơ đãng lơ đãng trông thật tàn tệ, bệ rạc chớ đâu đường bệ, đường hoàng như bây giờ.

Thanh Du bảo anh Quân nói “Bạn anh không phải dân nghiện rượu, ông ta thỉnh thoảng mới mượn rượu giải sầu”. Hừ ! Có thể sự thật là như vậy, nhưng Nhã Ca không thể nào quên được những gì giám đốc Cang đã gây ra cho cô. Tốt hơn hết, Ca nên rời khỏi đây để không bị Trúc Quỳnh quấy rối cũng như bị giám đốc Cang ám ảnh.

Nhã Ca nhỏ nhẹ :

- Cháu xin nghỉ vì lý do riêng chứ không phải vì chuyện vừa xảy ra.

Cang hất hàm :

- Lý do riêng gì vậy ?

Nhã Ca trầm giọng :

- Lý do này không liên quan đến công ty, cháu không muốn nói, thưa giám đốc.

Cang thấy vừa buồn cười vừa khó chịu khi Nhã Ca một hai xưng cháu với anh. Xem ra con bé này cũng bướng bỉnh đấy. Nhân viên công ty, chưa ai dám trả lời như thế với giám đốc Cang. Anh chợt vui vui khi lâu lắm rồi mới nghe kiểu nói ngang ngang ấy từ cấp dưới.

Cang nghiêm nghị :

- Giải quyết cho cô nghỉ thì quá dễ, nhưng cô thôi việc bất ngờ như vậy, người ở đâu ra để thế cô. Dầu thế nào cô cũng phải làm hết tháng.

Nhã Ca chép miệng :

- Chỉ sợ từ giờ tới hết tháng, lại có người tới quây của cháu gây rối thì ảnh hưởng tới siêu thị.

Cang xoa cằm :

- Cô đã gây nên lỗi gì khiến người ta ghét dữ vậy ? Tôi nghe nói đây là lần thứ hai cô Trúc Quỳnh có thái độ như vậy với cô.

Nhã Ca lại chớp mi :

- Cháu có thể không trả lời câu này chớ, thưa giám đốc ?

Cang nhún vai :

- Tôi đâu có ép. Nhưng cô không phải lo, tôi không để chuyện như vừa rồi xảy ra trong siêu thị thuộc quyền quản lý của tôi lần nữa đâu. Cứ thoải mái làm việc tiếp đến bao giờ tuyển được người mới.

Nhã Ca ngắt lời anh :

- Cháu chỉ xin làm tới hết tháng thôi.

Cang hơi khựng lại :

- À... Ờ .. Tới hết tháng. Mà này, tôi và ..tay Quân bằng tuổi nhau. Sao cô cứ xưng cháu khó nghe thế ?

Nghe anh nhắc tới Quân, Nhã Ca sững người lên, cô đứng bật dậy :

- Xin phép giám đốc cháu ..à .. tôi ra ngoài ạ.

Cang cau mày :

- Làm gì vội vàng dữ vậy ? Tôi đã hỏi chuyện cô xong đâu.

- Giám đốc muốn hỏi chuyện gì hãy để lúc khác, giờ này đang cao điểm, một mình chị Tường coi quầy không xuể.

Dứt lời, Nhã Ca gật đầu chào anh rồi vội vã bước đi nhanh như chạy trốn. Rõ ràng con nhỏ trốn câu hỏi của Cang. Nó không muốn anh biết nó và Quân quen biết ra sao, Nhã Ca quên rằng anh có thể tìm hiểu từ Quân . Con bé đúng là trẻ người non dạ.

Bất giác Cang mỉm cười. Ý nghĩ sẽ giữ Nhã Ca lại làm việc cho siêu thị chợt bùng lên mà anh không hiểu tại sao.

Vỗ nhẹ vào trán, Cang cố lục lọi trong trí nhớ xem đã gặp Nhã Ca ở đâu, nhưng anh không thể nhớ ra. Cuối cùng anh tự nhủ : Có lẽ mình từng thấy Nhã Ca đi chơi với Quân. Anh chàng đó quan hệ rộng, có nhiều bạn gái. Cứ mỗi lần dự tiệc tùng là Quân cặp tay một cô mới toanh. Chắc Nhã Ca là một trong những cô nàng đó rồi. Qua cách kêu lên đầy kinh ngạc khi vừa mới gặp của cô nàng, rõ ràng Nhã Ca từng gặp Cang. Mà thôi đi ! Sao anh lại quan tâm đến một nhân viên quen, làm việc bán thời gian như Nhã Ca thế. Chẳng lẽ vì cô ta quen với Quân, và được anh ta giới gắm Cứ chăm nom à ?

Cang nhún vai, anh đốt một điếu thuốc và thấy cổ mình khô khốc. Nỗi cô đơn lại choáng ngập làm anh bứt rứt khó chịu với ý nghĩ : “Mình là người thành công trên thương trường nhưng bất hạnh trong hôn nhân”. Thực Trinh không thuộc mẫu người vợ đảm đang như anh ao ước. Hơn bao giờ hết vào lúc này, Cang thêm có một đứa con, một mái ấm thật sự. Chỉ có con mới họa may cứu vãn được hạnh phúc khá mong manh ấy nhưng điều đó xem ra xa vời lắm, xa vời lắm.

Nuốt tiếng thở dài, Cang dụi điếu thuốc hút dở rồi mở máy tính lên. Với anh hiện giờ làm việc là cách tìm quên để sống.

8. Chương 8

Nhã Ca mỉm cười khi thấy Cứ bước đến quầy của mình.

Đáp lại nụ cười rất duyên của cô là gương mặt lạnh tanh của Cứ. Anh cộc lốc :

- Giám đốc gọi kia !

Nhã Ca ngạc nhiên :

- Giám đốc gọi em hay chị Tường ?

Vẫn giọng điệu dầm dề Cứ nói :

- Gọi em chứ gọi Tường làm chi.

Nhã Ca áp úng :

- Ông ấy gọi em có chuyện gì ?

Cứ nhún vai :

- Ai mà biết. Em đi mau lên để ông chờ rồi đổ quạu đó.

Nhã Ca chậm rãi đi dọc các quầy hàng bán quần áo cao cấp rồi đồ trang sức, mỹ phẩm, nón, giày dép để tới căn phòng cuối hành lang. Căn phòng mà không nhân viên nào muốn gõ cửa vì ai cũng biết khi được gọi vào đó là lành ít dữ nhiều.

Vừa đi, Nhã Ca vừa suy nghĩ. Cô chẳng phải sợ tay giám đốc Chí Phèo ấy. Cô đã gửi đơn xin nghỉ việc và lão ta năn nỉ làm trở lại chỉ ít cũng phải hết tháng.

Nhân viên ở đây sợ lão vì sợ mất việc, còn Nhã Ca đã liều khi viết đơn rồi thì cần gì phải sợ, phải đi nhanh như lời Cứ vừa dọa chớ.

Rất bình tĩnh cô gõ cửa và chờ nghe tiếng “vào đi” hách dịch của lão, nhưng cô chẳng thấy động tĩnh gì. Chẳng lẽ lão ta... ngủ rồi à ?

Nhã Ca đưa tay lên gõ cửa lần nữa. Xui cho cô lần này cánh cửa mở ra, tay Ca mất đà gõ như đánh vào gương mặt đầy râu lười cạo của giám đốc Cang. Bất ngờ nên Cang lãnh đủ cú gõ hơi mạnh của Nhã Ca.

Hồn vía lên mây, Nhã Ca rối rít :

- Xin lỗi. Cháu xin lỗi.

Cang lầu bầu :

- Đúng là lác xà lác xắc. Vào đi !

Nhã Ca bước vào và khựng ngay khi thấy Quân. Anh đang ngồi trên salon kê gần bàn làm việc của giám đốc và đang mỉm cười với cô.

Giọng Cang vang lên :

- Hai người cứ tự nhiên nhé !

Dứt lời, anh bước ra ngoài sập cửa lại.

Quân đứng dậy mời :

- Em ngồi đi Nhã Ca.

Ngồi xuống đối diện với Quân, Nhã Ca hỏi :

- Anh định nói gì với em đây ?

Quân trầm giọng :

- Anh xin lỗi về những chuyện chị Trúc Quỳnh đã gây ra cho em.

Nhã Ca nhếch môi :

- Sao lại khách sáo như thế khi anh không có lỗi gì hết.

Quân bứt rứt :

- Anh rất giận chị Trúc Quỳnh. Bà ấy không có trái tim.

Nhã Ca lắc đầu :

- Anh sai rồi. Chị Quỳnh có trái tim nên mới hành động như vậy.

Im lặng một vài giây, Nhã Ca nói :

- Chị Quỳnh khoe với anh chiến công của mình à ?

Quân lắc đầu :

- Không. Chính Cang đã nói với anh.

Nhã Ca trợn tròn mắt :

- Sao ông ta lại... lại biết ?

Quân nói :

- Cang chỉ biết em là người quen của anh, do anh gửi vào làm thôi.

Nhã Ca hỏi :

- Nhưng gia đình anh là cổ đông lớn của công ty phải không ?

Quân gật đầu. Nhã Ca nói một hơi :

- Thảo nào, chị Quỳnh mới phạt ý nhân viên một chút là cả siêu thị đã ồn ào náo loạn. Người ta nhìn em như nhìn một phần tử bất hảo, chuyên môn ăn cắp. May mà có đặt camera theo dõi, nếu không em chả biết phải trốn đi đâu cho hết nhục.

Quân ôm trán :

- Anh thật xấu hổ với em và mất mặt với Cang. Chị Quỳnh lớn rồi nhưng tâm vẫn hẹp hòi như con nít quen được nuông chiều đâm ra ích kỷ.

Nhã Ca thần nhiên :

- Em không trách chị ấy. Nhưng chắc em xin nghỉ vì sợ anh phải khó xử với giám đốc Cang.

- Không sao. Cang với anh là chỗ chân tình. Hơn nữa, anh cũng làm việc ở tổng công ty mà.

- Càng chân tình, em càng nên nghỉ vì thế nào người ta cũng tò mò thắc mắc về mối quan hệ giữa anh và em.

Quân xua tay :

- Em lo xa quá. Anh quan hệ rất rộng, chả ai thắc mắc, tò mò đâu.

Nhã Ca cao giọng :

- Với những gì vừa xảy ra với em và chị Quỳnh thì khối người thắc mắc ấy.

- Khối người nào đâu ?

Nhã Ca liếm môi :

- Ít ra cũng có giám đốc Cang và trưởng phòng Cứ. Họ hiểu lắm mối quan hệ của chúng ta. Em rất khó chịu.

Quân bật cười :

- Đó là cái nhìn méo mó của đàn ông, em để ý làm gì. Cứ an tâm làm việc ở đây. Nếu em làm chỗ khác, anh thấy lo.

Nhã Ca chớp mắt. Cô chợt cảm động vì những lời rất thật tình của Quân.

Mặt anh chợt nghiêm lại :

- Nghe Du nói, anh mới biết em và con bé ở chung nhà trọ. Sao em không ở với bà ngoại ?

Nhã Ca nghe cổ mình nghẹn đắng. Cô nhìn Quân rồi buông từng tiếng :

- Ngoại em mất đã mấy năm rồi.

Quân thẳng thốt :

- Trời ơi ! Vậy mà...

Nhã Ca hít hít mũi :

- Nếu còn ngoại, em đã không nuốt nước mắt tới tìm ông ấy để đòi tiền. Hồi còn sống, ngoại nuôi em khôn lớn, nuôi em ăn học bằng thùng xôi gạo. Ngoại chết rồi, em đứng nghĩa mồ côi.

Quân ngập ngừng :

- Thế còn mẹ em ? Dì ấy ở đâu ?

Nhã Ca lắc đầu :

- Đường như ở Úc, nhưng không hề có tin tức, cũng có thể mẹ em cũng chết rồi. Hiện tại em còn một người dì ruột nhưng em không ở chung được vì ông dượng rất khó tính.

- Lâu nay em lấy đâu ra tiền để sống ?

- Em cho thuê ngôi nhà của bà ngoại, số tiền thuê nhà không được bao nhiêu, nếu hà tiện cũng qua ngày. Chỉ khổ tiền học phí đóng một lần quá nhiều.

Quân ngậm ngùi :

- Anh hiểu. Từ giờ trở đi, anh sẽ lo cho em.

Nhã Ca nhìn anh :

- Anh và chị Trúc Quỳnh khác nhau hoàn toàn. Thật ra anh giống ai ? Ba hay mẹ ?

Quân cười cười :

- Anh giống em. Được chưa ?

Nhã Ca mỉm cười mà nước mắt cứ tràn ra khiến Quân phải nói :

- Anh không mít ướt như em đâu nhá. Nín đi ! Kẻo giám đốc Cang tưởng anh ăn hiếp nhân viên của ông ta.

Ca phụng phịu :

- Ông Cang thừa biết anh không ăn hiếp em.

Cô chột tò mò :

- Thật ra ông Cang là người thế nào, sao nhân viên ai cũng sợ ông một nước vậy ?

Cang hỏi ngược lại :

- Em thấy Cang là người thế nào ?

Nhã Ca buột miệng :

- Đáng sợ.

- Tại sao Cang lại đáng sợ ?

- Vì ngay lần gặp đầu tiên ông ấy đã gieo vào tâm trí em một ấn tượng khủng khiếp.

Quân ngạc nhiên :

- Ấn tượng gì mà khủng khiếp dữ vậy ? Có phải hôm đó Cang tưởng em lấy tiền của chị Trúc Quỳnh thật nên đã nặng lời không ?

Nhã Ca khẽ lắc đầu :

- Không phải. Em từng gặp ông Cang trước nhưng em hoàn toàn không biết đó là sếp của mình.

Quân xoa cằm :

- Ngẫu nhiên nhỉ ! Thế em gặp hắn trong trường hợp kinh khủng nào mà lại có ấn tượng khủng khiếp về hắn ?

Nhã Ca nhỏ nhẹ :

- Giờ thì em chả giấu anh làm chi nữa. Em chính là đứa .. bị ông Cang cho chó ăn chè đấy.

Quân trợn ngược mắt lên :

- Quỷ tha ma bắt thằng trời đánh ấy đi.

Rồi anh chép miệng :

- Đúng là Cang để cho em một ấn tượng khủng khiếp. Có điều hẳn không cố ý làm thế. Nhưng dầu gì anh cũng bắt hẳn xin lỗi em.

Nhã Ca liền nói :

- Không nên đâu anh. Em không muốn ông Cang bị què. Anh đừng nói gì với ông ấy hết. Em cho qua chuyện xui xẻo đó rồi.

Quân gật đầu :

- Em đã bảo vậy, anh sẽ im lặng.

Giọng anh ngập ngừng :

- Đúng ra Cang không phải là kẻ nát rượu. Tại cậu ta đang có chuyện buồn nên hôm đó đã quá chén.

Nhã Ca hóm hỉnh :

- Nghĩa là em nên thương hại thay vì ghét ông ấy ?

- Ý anh không phải vậy. Anh chỉ muốn em hiểu hơn về Cang để trong giao tiếp sẽ gặp thuận lợi nhiều hơn khó khăn.

- Nhưng em đã biết gì về ông Cang đâu để có thể hiểu hơn về ông ?

Quân hất hàm :

- Em muốn biết gì về Cang? Nói anh nghe thử xem.

Nhã Ca cười cười :

- Em vốn tò mò nên dĩ nhiên là muốn biết tất cả. Biết nhiều về một người chỉ có lợi chứ đâu có hại.

- Vậy thì hơi bị tham, anh không thể bán đứng bạn mình, dù là bán cho em gái.

Nhã Ca nhún vai :

- Ít ra em cũng phải được biết tại sao đêm đó ông ta nhậu đến mức té sấp té ngã trên phố như thế chứ ?

Quân ngập ngừng :

- Cang buồn gia đình.

- Thì ra là giận vợ rồi mượn rượu giải sầu. Đàn ông như vậy hơi yếu.

- Không nên phê phán một người nếu chưa hiểu rõ họ. Thục Trinh, vợ Cang không mang lại hạnh phúc cho chồng . Cô ấy không phải chỗ dựa tinh thần như Cang mong đợi.

Nhã Ca tò mò :

- Đó có phải là người vợ ông ấy yêu rồi cưới không ?

Quân gật đầu :

- Phải. Ngày xưa Thục Trinh là hoa khôi Bình Dương. Cang đeo đuổi dữ dội lắm mới lọt vào mắt xanh hoa khôi. Hắn từng tự hào đã chiến thắng bao nhiêu tình địch để cưới được Thục Trinh, để rồi sau đó thất vọng.

Nhã Ca hỏi :

- Hai người không hợp tính nhau à ?

- Có thể nói như vậy. Thực Trinh hiện là chủ nhiệm một câu lạc bộ thời trang, cô ấy bận bịu với câu lạc bộ thời trang ấy. Cùng với nhóm người mẫu do mình tuyển chọn rồi quản lý, Trinh tổ chức biểu diễn ở khắp các tỉnh thành. Thực Trinh đi suốt trong khi Cang ở nhà không ai chăm sóc.

- Thế là ông ta đi uống rượu ? Vậy cũng đâu phải, vì bà vợ bận bịu với công việc chứ có sung sướng gì khi phải xa chồng. Lý do buồn gia đình để nhậu của ông Cang không chánh đáng.

Quân nói tiếp :

- Cang buồn vì Thực Trinh chỉ sống cho bản thân, đã vậy cô ấy lại không muốn có con. Những bất đồng nhỏ càng lúc càng trở nên nặng nề cho cả hai. Vợ chồng Cang đang có những rạn nứt khó hàn gắn được. Chuyện này trong công ty chưa ai biết vì Cang giấu, em phải kín miệng nghe chưa?

Nhã Ca vênh mặt lên :

- Nếu sợ em lảm chuyện thì đừng kể.

Quân lắc đầu :

- Là sao ?

Quân chưa trả lời thì có tiếng gõ cửa rồi Cang lộ đầu vào :

- Xin lỗi. Tôi lấy xấp hồ sơ trên bàn.

Quân bảo :

- Thì cứ vào đây ngồi trò chuyện cho vui.

Cang cười :

- Tôi không thích làm kỳ đà chút nào.

Quân cao giọng :

- Ai bắt ông làm kỳ đà. Trái lại, tôi có chuyện muốn nhờ ông đấy.

Cang nhìn vợ Nhã Ca rồi đường hoàng ngồi xuống đối diện với cô. Vốn nhạy cảm nên anh có thể đoán được Quân định nhờ gì mình.

Rất từ tốn, Cang nói :

- Tôi luôn sẵn lòng. Ông nói đi !

Quân khoanh tay trước ngực :

- Tôi rất quý Nhã Ca. Hiện thời Ca là nhân viên của ông. Tôi không ngại khi nhờ ông chiếu cố, quan tâm con bé.

Cang lim dim mắt :

- Cậu Ba đã ngỏ lời, tôi đây dám từ chối hay sao ? Cậu yên trí đi, tôi sẽ làm theo ý cậu.

Dứt lời, anh và Quân cùng bật cười sảng khoái làm Nhã Ca phải ngơ ngàng nhìn. Cả hai người đàn ông đều toát ra vẻ thoải mái, thân tình rất mực, khiến cô chưa bao giờ có cảm tình với Cang cũng phải nhìn kỹ anh hơn để nhận ra đằng sau vẻ lầm lì, khó chịu mà nhân viên toàn siêu thị đã quen mặt hàng ngày, Cang là một người khác. Nhã Ca vội quay đi khi bắt gặp ánh mắt của Cang.

Anh nói với Quân :

- Tôi có cảm giác đã gặp Nhã Ca ở đâu đó rồi, nhưng không thể nhớ ra đã gặp ở đâu. Đạo này đầu óc mình tệ thật.

Quân tủm tỉm :

- Quan trọng là nhỏ Ca có đồng cảm giác với cậu không kìa.

Nghiêng người về phía Ca, Quân nheo mắt :

- Sao Nhã Ca ! Em có từng gặp giám đốc Cang ở đâu đó không ?

Nhã Ca lắc đầu nguầy nguậy :

- Dạ không, không ạ.

Quân nhấn mạnh :

- Thật chứ ?

Ca ức lắm, dù biết Quân có ý trêu mình, cô vẫn xốn xang, khó chịu.

Đứng dậy, cô dối :

- Xin phép giám đốc và anh Quân em về quây.

Cang lắc đầu :

- Không thích có người thứ ba xuất hiện rồi. Cậu Quân không tâm lý chút nào. Nhã Ca cứ ở lại, tôi tình nguyện biến cho.

Nhã Ca nhỏ nhẹ :

- Em đâu dám như vậy. Chào hai anh ạ.

Đợi cho Ca ra khỏi phòng, đóng cửa lại xong, Cang mới nói :

- Một cô nàng đầy cá tính, khác hẳn những nàng của mày mà tao biết.

Quân lững lờ :

- Dĩ nhiên Nhã Ca không thể giống họ rồi.

Cang hấp háy mắt :

- Mày giấu con bé kỹ thật. Nếu bà Quỳnh không làm rùm beng lên, tao đâu biết mày có một cô nàng đáng yêu như vậy. Mà tại sao chị Quỳnh lại đối xử với Ca tệ thế ?

Quân ậm ự :

- Chị Quỳnh không thích Nhã Ca, đó là lý do tao giấu con bé kỹ, kể cả với mày.

Cang hỏi tới :

- Yêu thật rồi à ?

Quân bật cười :

- Vớ vẩn ! Với tao, Nhã Ca chỉ là một đứa em cần được giúp đỡ. Chấm hết!

Cang bắt bẻ :

- Vậy mà chị Quỳnh lại xem Nhã Ca như kẻ thù. Mày không thấy lạ à ?

Quân lảng sang chuyện khác :

- Bao giờ Thực Trinh về ?

Cang xù mặt :

- Cô ấy không nói, tao cũng không hỏi. Thôi thì cứ mạnh ai nấy sống.

- Mày gặp thằng Phổ chưa ?

- Rồi. Cũng tay bắt mặt mừng, nhưng thú thật tao không thể nào có cảm tình với nó được.

- Nó sẽ thay thế vị trí của ông Khả đó.

- Tao biết. Làm việc chung với người mình ác cảm chắc chắn gặp nhiều khó khăn. Nhưng tao chấp.

Quân cười :

- Không nên nóng nảy như vậy. Thằng Phổ phải biết cái thế ở xa mới về còn lạ nước lạ cái của nó chứ. Ông Khả là tay thủ đoạn, nhưng mày tin tao đi. Đợt bầu Hội đồng quản trị sắp tới sẽ có nhiều bất ngờ. Tao dám chắc, ông ta rớt đài, vị trí của Phổ cao lắm cũng là giám đốc một chi nhánh, trong khi chỗ đứng của mày có thể cao hơn bây giờ với một điều kiện.

Cang nhú mày :

- Điều kiện gì ?

- Đừng gây tiếng xấu. Bằng mọi giá hãy sắp xếp ổn thoả chuyện gia đình. Người ta hay nói :“Phía sau sự thành công của người đàn ông luôn luôn có bóng dáng một người đàn bà”. Ông phó tổng giám đốc của một công ty với hệ thống siêu thị lớn nhất nước phải là chủ một gia đình hạnh phúc. Ông ta phải có một bà vợ hiền thực đảm đang và thành công ngoài xã hội. Nhìn bề ngoài mày và Thực Trinh là một đôi vợ chồng lý tưởng đáng để thiên hạ ngưỡng mộ.

Cang nhếch môi :

- Vì vậy bọn tao, hay ít ra mình tao phải sắm vai ông chồng hạnh phúc để dễ bề thăng tiến ?

Quân nhíp chân :

- Đúng vậy. Đời này, ai cũng diễn trò sao mình lại không ?

- Tao chưa bao giờ nghĩ tới trò này.

- Vậy bây giờ nghĩ đi là vừa. Ba tao rất quý mày. Ông sẽ vận động các cổ đông lớn, có tiếng nói mạnh trong Hội đồng quản trị ủng hộ mày. Chúng ta phải chia nhau vị trí quan trọng trong công ty để Phổ không chen chân vào được.

Cang im lặng . Một lát sau, anh nói :

- Tao sẽ ghi nhớ ý tốt của mày.

Quân hất hàm :

- Tối rồi mày không về sao ?

- Còn một số hóa đơn cần đối chiếu, tao phải kiểm tra lại.

Quân cười :

- Vậy thì cứ ở lại. Tao có hẹn rồi. Bye.

Cang nhấn nút máy tính. Anh di động con chuột và chờ.

Một lát thôi đầu óc anh sẽ ngập tràn những số liệu. Nhờ những con số khô khan ấy Cang sẽ bận rộn để không nhớ tới chữ buồn.

9. Chương 9

Ông Thiệp cao giọng nói với những người cùng đi với mình.

- Trong hệ thống siêu thị thuộc tổng công ty Đông Đô trải dài khắp nước, siêu thị này có doanh thu cao nhất. Điều đó chứng tỏ giám đốc Cang quản lý rất tốt, khả năng làm việc của cậu ấy bằng mấy người.

Ông Khả ngắt ngang lời ông :

- Ông không cần quảng cáo, chúng tôi cũng biết tài của giám đốc Cang rồi. Nhưng để hội nhập với khu vực cũng như toàn cầu, chúng ta cần những người có kinh nghiệm ở nước ngoài, chứ giỏi mà cứ ếch ngồi đáy giếng cũng chả ăn thua.

Cang nóng mặt vì những lời nói bóng gió của ông Khả. Ông ta muốn lằng xê con trai đây mà, nhưng hạ người khác để nâng con mình là điều không nên.

Giọng ông Thiệp nhẹ tênh :

- Đi một ngày đằng học một sàng khôn là đương nhiên, nhưng đâu phải ai cũng đủ bản lĩnh để vận dụng kinh nghiệm ở nước ngoài vào trong thực tế của nước mình. Đó là chưa kể những kẻ chỉ có cái mác hàng ngoại chớ chất lượng thì như đồ phế thải.

Thấy không khí có vẻ căng thẳng, một người trong nhóm liền lảng sang chuyện khác.

- Nghe nói hệ thống phòng cháy vừa được trang bị lại rất hiện đại. Chúng ta đi xem thử.

Ông Thiệp gật gù :

- Đề nghị hay !

Cứ mau mắn :

- Xin mời các ông đi lối này ạ.

Mọi người chậm rãi bước theo Cứ. Vừa rẽ sang những quầy hàng bên trái, Cang chợt thấy Nhã Ca. Cô đi ngược về phía anh trong bộ đồng phục để dành cho nhân viên. Với mái tóc dài đen nhánh buông xõa và gương mặt thanh thoát, Nhã Ca đẹp một cách thoát tục khiến tất cả những người đàn ông đang bước tới gần như sững sờ.

Nãy giờ lặng thinh đi cạnh ông Khả, Phổ không thể lặng im. Anh ta buột miệng :

- Cô bé xinh quá !

Rồi như nhận ra sự bộp chộp của mình, Phổ chuyển ngay sang Cang :

- Công nhận nhân viên của ông Cang cô nào cũng như người mẫu. Ông tuyển người siêu thật.

Cang nhã nhặn :

- Đó là bộ mặt của siêu thị mà.

Không cùng hẹn, nhưng mọi người đều đứng lại trước gian hàng bán linh kiện điện thoại của Nhã Ca và cùng ngắm cô một cách thích thú.

Cô bé và một nhân viên nữ khác gật đầu chào phái đoàn. Thấy ông Thiệp, mặt Nhã Ca tái xanh khiến Cứ phải trấn an :

- Hai em không gì phải sợ, đây là các vị trong Hội đồng quản trị công ty. Các vị đi tham quan siêu thị của chúng ta chớ không phải đi thanh tra, giám sát gì đâu.

Cang liếc vội ông Thiệp và thấy ông sa sầm mặt như không bằng lòng điều gì đó. Phải chăng ông cũng như Trúc Quỳnh, rất ghét Nhã Ca ?

Ngay lúc đó, giọng ông Khả vang lên :

- Này ông Thiệp. Ông có thấy cháu gái đây giống một người nào đó trong ký ức của ông không ?

Mặt lạnh như tiền, Ông Thiệp đáp :

- Tôi chả thấy gì cả ở hiện tại lẫn trong ký ức.

Ông Khả nheo mắt ngắm Nhã Ca như ngắm một món hàng :

- Ấy vậy mà tôi lại thấy đấy. Giống quá là giống. Giống đến mức mới nhìn thoáng tôi đã giật mình rồi tự trách mình thần hồn nát thần tính.

Ông Thiệp cười nhạt nhưng trong bụng rửa thầm Quân. Cái thằng con ngang ngạnh không biết nhìn xa trông rộng ấy vẫn cãi lời ông để bây giờ sắp xảy ra chuyện rồi đây.

Bước tới đứng trước chiếc tủ kính thấp để trưng bày hàng, ông Khả ngọt ngào hỏi Ca :

- Cháu tên gì vậy ?

Nhã Ca lễ phép :

- Dạ cháu là Nhã Ca.

Ông Khả ồ lên thích thú :

- Nhã Ca có nghĩa là một bài ca êm dịu đúng không? Tên hay, lại có ý nghĩa nữa. Thế mẹ cháu là Nhã... gì ?

Nhã Ca chưa kịp trả lời, ông Thiệp đã giục Cứ :

- Nào, chúng đi tiếp chứ.

Rồi ông bước trước khiến mọi người đành bước theo. Tự nhiên Cang linh cảm giữa ông Khả, ông Thiệp và cô bé Nhã Ca có một mối liên hệ nào đó mà ông Thiệp thì cố lẩn tránh, dăng xa trong khi ông Khả cố níu kéo gài buộc. Nhưng mối liên hệ giữa họ là gì, Cang không thể đoán được.

Mặc cho Cứ hào hứng, giới thiệu các thiết bị chữa cháy vừa được mua mới toàn bộ, ông Thiệp lẫn ông Khả đều không mấy quan tâm. Họ như chìm vào những toan tính, riêng tư nào đó mà Cang dễ dàng nhận ra qua ánh mắt đăm chiêu, tư lự của từng người.

Trong tổng công ty Đông Đô này, ai chả biết ông Khả và ông Thiệp đối đầu với nhau. Cả hai ông đều cáo già và thủ đoạn như nhau. Ông Thiệp muốn tạo thế inh nên luôn ủng hộ Cang trong công việc. Là một người khôn ngoan, ông không cân nhắc con trai mình, nhưng Quân vẫn có một chức vụ quan trọng trong công ty. Anh luôn được lòng các cổ đông lớn. Nhờ tài ngoại giao khéo léo và có lẽ nhờ cả uy tín của ba mình. Cho dù Cang biết Quân và ông Thiệp không hợp tình ý nhau. Cha con xung khắc trong gia đình nhưng vào công ty ý cha đưa ra, con răm rắp tuân theo và lắm khi Quân còn tăng bốc ông bố lên tận mây.

Giọng ông Khả vang lên cắt ngang suy nghĩ của Cang :

- Cậu Cang điều hành, quản lý khá lắm nhưng tương lai chúng ta sẽ mở một siêu thị phục vụ toàn khách du lịch nước ngoài. Tôi e ý tưởng của cậu sẽ bất nhip không kịp.

- Chúng ta sẽ đưa Cang đi đào tạo ở nước ngoài, anh lo gì cơ chứ.

Phổ gật gù kẻ cả :

- Ý tưởng hay! Nhưng thời gian không cho phép đâu, thưa bác.

Một vị trong Hội đồng quản trị lên tiếng :

- Chúng ta sẽ bàn vấn đề này sau.

Phổ nhếch mép nhìn Cang đầy khiêu khích, nhưng anh phớt lờ không chú ý. Anh thừa biết Phổ đang khích tướng anh, nhưng Cang chẳng dại gì rơi vào bẫy ấy. Anh đang cần củng cố uy tín của mình mà.

Cuối cùng cuộc thăm viếng đột xuất của các VIP trong tổng công ty cũng đến hồi kết thúc, Cang trở về phòng làm việc.

Đặt lưng xuống ghế, việc anh làm đầu tiên là đốt thuốc rồi suy nghĩ.

Rút được nửa điếu thuốc, Cang nhấn số di động của Quân, nhưng cậu ta đã tắt máy. Bỏ khỉ ! Chắc hẳn đang hú hí với em nào đó. Nếu thế thì tội cho Nhã Ca.

Mà tại sao anh lại tội cho Nhã Ca khi anh biết khá nhiều những bạn gái chỉ một thời rồi thôi của Quân.

Chả lẽ vì Nhã Ca không giống những cô nàng đồng đánh này à ?

Nhún vai, Cang cố gạt bỏ hình ảnh Ca ra khỏi tâm trí mình ngay lúc đó điện thoại reo.

Anh nhấc máy lên và nghe giọng Thực Trinh thật ngọt :

- Em về rồi, đang chờ anh ở nhà. Về nhanh nhé !

Cang buột miệng nhanh đến mức chính anh cũng không ngờ.

- Anh chưa về được.

- Sao cơ ? Đã hết giờ làm việc mà vẫn chưa về với vợ được ? Em có nghe lầm không vậy ?

Cang cao giọng :

- Không lầm đâu. Anh bận lắm.

Thục Trinh ré lên :

- Anh luôn coi công việc nặng hơn vợ, nhưng lúc nào cũng rộng mồm trách tôi. Thế thì đi luôn đi, đừng về nhà nữa. Tôi cóc cần anh.

Cang buông ống nghe xuống trước khi Thục Trinh gác máy. Anh không hờn giận cô đã bỏ anh đi cả nửa tháng ròng, rõ ràng tình cảm anh dành cho Trinh đã hết, với vợ, anh không còn chút xúc cảm nào. Cang bàng hoàng nhận ra điều bất hạnh đó. Liệu cuộc hôn nhân này còn kéo dài được bao lâu nữa ? Anh thờ người ra trên ghế nhìn cái kim giây trên đồng hồ nhích từng nấc một.

Cái trò làm chủ một gia đình hạnh phúc mà Quân mách nhỏ với anh xem vậy mà khó đấy. Thở dài, Cang đứng dậy, anh ra khỏi siêu thị và bước vào quán cà phê gần đó. Đã chín giờ tối, quán đông người, chật vật lắm. Cang mới tìm in một chỗ trong góc. Không gian ở đây ấm áp và yên tĩnh với giai điệu một bài nhạc không lời như ru thật phù hợp cho những cặp tình nhân cần một chỗ riêng. Cang thấy mình già và lạc lõng giữa những người yêu nhau còn khá trẻ này.

Thời yêu đương mê đắm mắt trong mắt, tay trong tay, xa nhau một giờ đã thấy nhớ vĩnh viễn qua đi rồi. Cang sẽ không bao giờ tìm lại được cảm giác đó với Thục Trinh và với bất cứ người đàn bà nào.

Nhếch môi Cang xua cái ý nghĩ có phần bi quan ấy ra khỏi tim. Bưng ly cà phê đen lên anh nhấp một miếng và nhìn thấy Quân.

Anh chàng không vào quán một mình mà vào với Nhã Ca. Thế đấy, lại thêm một đôi tình nhân nữa, bỗng dưng Cang thấy vui vui. Thay vì cho Quân và Nhã Ca biết mình đang trong quán, Cang xoay người lại tránh, anh không muốn hai người mất tự nhiên vì anh.

Nói thì nói vậy chứ Cang vẫn tò mò nhìn trộm họ và ngạc nhiên khi cả hai có vẻ căng thẳng như đang tranh luận vấn đề gì đó.

Quân ôn tồn trong khi thái độ của Nhã Ca khá gay gắt. Cô khóc và bỏ đi trong khi Quân ngồi gục đầu như người có lỗi.

Chẳng lẽ Quân vừa nói lời chia tay với cô bé ? Tự dưng Cang bất bình quá, anh tới chỗ Quân ngồi và vỗ mạnh lên vai cậu ta, khiến Quân giật mình ngược lên.

Cang cộc lốc :

- Sao Nhã Ca khóc vậy ?

Quân quắc mắt :

- Chuyện riêng của tao, mày đừng chen vào.

Cang vẫn không thôi :

- Mày bỏ rơi con bé à ?

Quân im lặng. Anh khoát tay :

- Làm gì có chuyện đó, mày khéo tưởng tượng quá.

Nhìn đồng hồ cho có lệ, Quân cụt ngắn :

- Tao về trước.

Cang nhún vai quay lại bàn của mình. Anh nâng ly lên. Cà phê đen với một chút đắng, một chút ngọt giống như tình yêu, lẫn trong hạnh phúc thường là nỗi đau. Tội nghiệp con bé Nhã Ca. Với Quân là cuộc tình thứ mấy chục, nhưng với con nhỏ chắc là mối tình đầu. Một mối tình không đẹp như cô bé tưởng.

Trở về siêu thị, anh lấy xe rồi ngẩn ngừ không biết đi đâu. Cuối cùng Cang quyết định về nhà má Mười. Bà luôn mở rộng cửa đón anh. Chỉ nghĩ thế, Cang đã thấy bình tâm. Anh tăng ga, đầu cứ nghĩ mãi lung tung về Thực Trinh, rồi về Nhã Ca và Quân.

Con bé ấy hẳn đang rất cô đơn và đau khổ. Nó có giống Cang hiện giờ không ?

Một bóng nhỏ gò lưng đạp xe trên đường khuya làm Cang chú ý và nhận ra đó là Nhã Ca. Dưới ánh sáng vàng cam của đèn cao áp trông cô tội tội làm sao, Cang định vượt lên song song với Ca nhưng lại ngại. Cô bé đang buồn lại nhọc nhằn với chiếc xe đạp cọc cạch, anh nữ nào chạy chiếc Future này bên cạnh hoặc sau vài câu xã giao lại phóng nhanh về nhà và bỏ mặc cô một mình trên đường khuya vắng, thôi thì cứ chậm chậm chạy sau lưng Ca vậy.

Được một đoạn, Cang thấy Ca tấp xe vào lề, anh mất đà đành thắng xe kế bên.

Đang ngồi thụp xuống loay hoay với cái sên bị tuột, Nhã Ca giật mình khi có tiếng xe ngừng lại rồi tiếng người hỏi :

- Hư xe hả Nhã Ca ?

Ngẩng lên, Ca càng hoảng hơn khi nhận ra Cang, cô ấp úng :

- Dạ... nhưng tôi tự sửa được.

Cang trầm trồ :

- Chà ! Em giỏi dữ vậy sao ? Tôi muốn xem tài nghệ của em.

Nhã Ca thản nhiên :

- Cũng thường thôi. Thưa giám đốc.

Dứt lời, cô rút dưới yên xe ra một cái khăn,

(Mất hai trang, blank pages)

- Nếu được làm Bụt, tôi sẽ hỏi em : “Vì sao em khóc ?”

Nhã Ca gượng cười, Cang lại tiếp tục :

- Phải vì anh chàng con yêu đã không còn yêu con nữa không ?

Nhã Ca lắc đầu :

- Đương nhiên là không. Ông suy diễn sai rồi thưa... Bụt.

Cang hỏi :

- Vậy vì sao con khóc trong quán cà phê ?

Nhã Ca tấp xe vào lề làm Cang cũng vội thắng kít lại, cô ấp úng :

- Vì sao giám đốc biết ?

- Giám đốc chả biết gì hết. Chỉ có Bụt biết thôi ? Phải gia đình Quân và bản thân cậu ấy làm em buồn không Ca ?

- Làm gì có chuyện đó ! Sao giám đốc lại tưởng tượng ra như vậy nhỉ ?

Cang nhìn vào mắt Nhã Ca :

- Tôi nhìn thấy chứ không tưởng tượng. Lúc gặp ông Thiệp trong siêu thị, mặt em cứ tái xanh. Không phải tôi tò mò, thích chõ mũi vào chuyện người khác, nhưng rõ ràng Nhã Ca đang gặp khó khăn từ phía gia đình Quân. Khó khăn đó là gì, tôi có thể giúp nếu em nói ra.

Nhã Ca vẫn nhỏ nhẹ lễ phép :

- Cám ơn anh. Không có gì đâu ạ.

- Thật chứ ? Tôi không muốn bắt cứ ai ăn hiếp nhân viên của mình dù người đó là bạn bè.

- Được giám đốc quan tâm thật cảm động.

Cang ngọt nhạt :

- Tôi kinh khủng lắm mà.

Nhã Ca gật đầu :

- Vâng. Thật kinh khủng. Nhưng em đã quen rồi, nếu nghỉ làm, không gặp giám đốc, chắc buồn lắm.

- Vậy thì đừng nghỉ.

Nhã Ca ngập ngừng :

- Tháng sau em phải đi học cả sáng lẫn chiều, chắc không làm nổi. Chỉ mong anh hiểu là em rất tiếc khi phải nghỉ việc.

Cang buột miệng :

- Tôi cũng vậy, nhưng vẫn chưa tới tháng sau mà, biết đâu sẽ có sự thay đổi nào đó.

Nhã Ca buồn thiu :

- Sẽ không có sự thay đổi nào đâu.

Rồi cô lãng sang chuyện khác :

- Giờ này anh vẫn chưa về chắc chị ở nhà đang trông lắm.

Cang xa xôi :

- Có lẽ thế. Nhưng tôi quen về trễ rồi. Đã là thói quen thì khó sửa chữa, của cả tôi lẫn cô ấy. Chúng tôi đã thoả thuận không được làm phiền nhau. Cô ấy có những công việc của mình, lắm khi về còn trễ hơn tôi.

- Vậy hai người rất ít khi được bên nhau ?

- Gần đúng như vậy.

Nhã Ca buột miệng :

- Thế thì làm vợ giám đốc đâu có sướng.

Cang lắc đầu :

- Đâu phải làm giám đốc nào cũng tệ như tôi. Mà sao mình đứng ngoài vĩa hè trò chuyện như vậy. Chúng ta tìm một quán ăn nhé. Tôi đang đói đây.

Nhã Ca từ chối :

- Dạ xin giám đốc để dịp khác. Em không thể về nhà tối hơn nữa đâu ạ.

Cang chép miệng :

- Tiếc nhỉ ! Thế là tôi lại một mình.

Nhã Ca tò mò nhìn Cang. Sao ông ta lại buột miệng một câu nói lời thở than vậy nhỉ ?

“Lại một mình”, có nghĩa là ông ta rất hay một mình. Có tội không chứ?

Nhã Ca ngập ngừng :

- Giám đốc không đi uống rượu chứ ?

Cang ậm ự :

- Chắc là có đấy. Rượu vào người ta thấy ấm lòng hơn.

- Rồi sẽ ối lung tung, ngã nghiêng ngã ngửa ngoài đường.

- Sao em biết ? Chà ! Tay Quân nói xấu bạn phải không ? Tệ thiệt !

Nhã Ca ái ngại :

- Em nghĩ dù một mình anh cũng nên về nhà nghỉ ngơi. Anh làm việc ngày hơn tám chín tiếng, không giữ gìn sức khỏe sẽ bệnh đó.

Cang bật cười :

- Lần đầu tiên trong đời giám đốc tôi được nhân viên nhắc nhở như vậy. Em làm tôi nhớ tới mẹ mình. Bà lúc nào cũng cảm rằm cử rử, dù bây giờ bà ở tận bên Úc, nhưng vẫn thường xuyên điện thoại về rầy la.

Nhã Ca nói nhỏ :

- Có mẹ để rầy rà là hạnh phúc rồi.

Cang nhướng mày :

- Còn em thì sao ? Có bị mẹ rầy thường không ?

Ca lắc đầu :

- Em chưa bị mẹ rầy lần nào.

Cang không tin.

- Giải dữ vậy sao ? Thật khó tin.

Nhã Ca đều giọng :

- Tại vì em không có mẹ, chứ không phải vì em giỏi.

Cang hỏi gặng :

- Không có mẹ nghĩa là thế nào ?

- Nghĩa là... không có mẹ ạ.

Cang lặng lẽ nhìn Nhã Ca. Con bé có vẻ gì thật chua chát khi giải thích kiểu như thế. Đây là một hoàn cảnh khiến Quân động lòng trắc ẩn ư?

Cang cao giọng :

- Tôi bắt đầu tò mò về em rồi Nhã Ca. Nếu không có mẹ, em đang sống với ai ? Một ông bố gà trống nuôi con à ?

Nhã Ca chưa kịp trả lời, Cang đã nói tiếp :

- Nếu thế, Quân khó bảo toàn tính mạng khi làm con gái rượu của ông rơi lệ rồi.

Nhã Ca lắc đầu :

- Chuyện không như giám đốc nghĩ đâu.

- Vậy nó như thế nào ?

Nhã Ca lảng đi :

- Xin phép giám đốc em về. Đã khuya lắm rồi.

Cang chột xù xuống :

- Ủ nhĩ ! Tôi thật vô ý. Đã khuya rồi mà lại chặn đường em. Thôi, em về nhé. Dù tôi rất muốn chung đường, nhưng tới đây cũng đành chia tay. Chúc ngủ ngon !

Dứt lời, anh phóng xe đi trước về ngõ ngang của Nhã Ca.

“Tay” giám đốc này hơi bị khó hiểu. Hiện giờ Nhã Ca đang có tâm trạng nên không muốn quan tâm thêm người khác. Cô mệt mỏi với áp lực tâm lý đang đè nặng trái tim. Nhã Ca mong mau hết tháng để rời khỏi chỗ này. Lúc này anh Quân đã hết sức khó khăn khi mở lời như vậy với Ca.

Anh Quân bảo sẽ tìm cho cô một chỗ làm khác. Cô đã giận dỗi bảo không cần trong nước mắt và giận dỗi bỏ đi.

Thật ra, anh Quân đâu có lỗi gì. Nhã Ca cũng thế. Vậy mà... Người đàn ông đó chưa bao giờ và không bao giờ là ba của cô. Ca sẽ cứ làm việc ở đó thử xem ông ta tức cỡ nào.

Dấn mạnh pedal, Nhã Ca đạp xe đi. Trước mặt cô là con ngõ dẫn vào nhà trọ. Con ngõ không tối tăm nhờ những ngọn đèn đường vàng mù mờ. Màu vàng ấy không hứa hẹn điều tốt lành, nhưng dù sao nó cũng xua đi bóng tối.

10. Chương 10

Phổ gõ tay lên mặt tủ kiếng, mắt không rời Nhã Ca. Cô bé đang thay pin điện thoại cho anh với vẻ cẩn thận và chăm chú. Chăm chú đến mức không biết có người đang nhìn lên mình.

Cô bé đúng là dễ thương. Thoạt thấy con nhỏ lần đầu, Phổ đã thấy quen quen, đến khi nghe ba mình nhắc đến Nhã Dung, anh mới nhớ ra...

Người đàn bà đẹp nổi tiếng có nhiều đời chồng ấy. Phổ không lạ gì. Cộng đồng người Việt ở Toronto đâu nhiều nhận gì. Tiếng lành đồn gần tiếng dữ đồn xa là đương nhiên. Điều lạ là con gái bà ta cũng như mẹ. Nghe nói giám đốc Cang rất ưng con nhỏ, dù Thực Trinh vẫn sờ sờ trước mắt. Thế mới biết dù không sống với mẹ từ nhỏ, nhưng con gái vẫn mang gien lẳng lơ của người mang nặng đẻ đau.

Bỗng dưng Phổ nhếch môi hằn học. Anh vẫn chưa quên mối tình thù xưa kia. Hồi đó Thực Trinh yêu anh nhưng lại chịu làm vợ Cang. Cuộc đời luôn có những điều bất ngờ. Phổ như rơi xuống vực sâu không đáy khi nhận được tin người yêu đi lấy chồng.

Anh đau vì bị phản bội, vì sự thua kém của mình so với Cang. Thực Trinh chọn chồng giàu. Nếu đem tài sản ra cân đo đong đếm, gia đình Cang “nặng ký” hơn gia đình Phổ về nhiều mặt. Giòng họ Đặng Đình của Cang nổi tiếng giàu sang nhất nhì đất Bình Dương chứ không thuộc dạng gặp thời mới phát lên như gia đình anh và gia đình ông Thiệp. Cang lại là con trai duy nhất, người thừa kế của cả giòng họ Đặng Đình còn sống tại Việt Nam, trong khi họ hàng của giòng họ định cư ở nước ngoài và đều rất thành danh, giàu có. Thực Trinh chọn Cang là tất nhiên.

- Thưa ông, xong rồi.

Giọng trong trẻo và ngọt ngào của Nhã Ca vang lên khiến Phổ bừng tỉnh.

Anh lấy lại vẻ hoạt bát của mình thật nhanh. Bằng giọng điệu đã chuẩn bị sẵn, anh nhỏ nhẹ :

- Cám ơn Nhã Ca.

Đứng kế bên cô, Tường kêu lên kinh ngạc :

- Thuộc cả tên người bán hàng. Siêu thật !

Nhã Ca cũng ngạc nhiên không kém. Nhân viên siêu thị ai cũng đeo băng tên, nhưng hôm nay cô để quên băng tên mình ở nhà, vậy mà anh ta gọi Nhã Ca như thân quen với cô từ đời nào.

Phổ tủm tỉm cười rồi nhấn mạnh :

- Trông Nhã Ca giống mẹ lắm. Nhất là đôi mắt biết cười biết nói.

Lúu cả lưỡi, Nhã Ca lấp bắp :

- Ông biết mẹ tôi à ?

Phổ không rời mắt khỏi gương mặt tái xanh của Nhã Ca. Anh buông từng tiếng :

- Tôi biết, nếu mẹ em tên là Nhã Dung.

Nhã Ca rùng mình. Cô trấn tĩnh lại và lạnh lùng :

- Rất tiếc không phải.

Phổ vẫn nói :

- Nhưng trông em rất giống cô Nhã Dung lắm.

Nhã Ca thản nhiên :

- Thế giới hơn sáu tỉ người, nên người này giống người kia là chuyện thường, thưa ông.

Phổ cao giọng :

- Em không thắc mắc về cô Nhã Dung, người tôi cho là rất giống em sao ?

Nhã Ca lễ phép :

- Dạ không ạ. Từ khi ra đứng bán ở đây, tôi vẫn bị khách hàng nói giống người này, người kia quen với họ. Thậm chí tôi còn bị nói giống một diễn viên nổi tiếng của Hàn Quốc nữa, nhưng tôi đâu có tin.

Phổ bật cười. Anh gật gù :

- Khá lắm ! Tôi chào thua nhân viên của giám đốc Cang. Người đẹp, lại khôn khéo, thông minh thế này bảo sao ông Cang không cưng cho được.

Nhã Ca hơi cau mày vì những lời của Phổ. Cô không biết anh ta là ai, nhưng lời nào anh ta nói cũng là gớm là dao sắc nhọn, dễ sợ, và có mục đích hằn hoi. Nhưng mục đích đó là gì nhỉ ?

Mặt nghiêm lại, Nhã Ca nói :

- Nhân viên nào làm tốt công việc ông Cang cũng quý hết, thưa ông.

Vẫn giọng điệu khiêu khích, Phổ cười cười :

- Nhưng phải có người quý nhiều có người quý ít chứ. Đúng không ?

Nãy giờ im lặng. Tường mới chen vào :

- Ủa, mà giám đốc Cang quý ai đâu mắc mớ tới anh. Sao nãy giờ anh cứ rề rà hỏi tới hỏi lui vậy? Mua bán xong xuôi, tiền thừa cũng đã thối rồi mà.

Nhã Ca khẽ huých vào chân Tường, nhưng cô vẫn tĩnh queo.

- Ngày nào cũng gặp khách khoái cà kê dê ngỗng như anh, chắc tui chết sớm.

Phổ ung dung :

- Không cần mỗi ngày mỗi gặp đâu em gái. Chỉ gặp nhau lần này thôi, em cũng sẽ chết sớm. Có là nhân viên đầu ấp tay gối của giám đốc Cang đi chăng nữa cũng tiêu.

Dứt lời, anh nháy mắt với Nhã Ca rồi bước đi.

Tường nhìn theo :

- Thằng cha này trông quen quen, nhưng cái mặt điểm đàng quá !

Nhã Ca bảo :

- Vừa rồi ông ta nói những lời như hăm dọa chị.

Tường nhún vai :

- Ăn thua gì. Em mới đứng quầy nên hay nhin, hay lo, chứ chị thâm niên buôn bán quá rồi, nên chẳng sợ những gã vờ như quen biết để hù dọa người nghèo như chị em mình. Với những gã đó mình phải “kê” tủ đứng vào mồm cho nó què mà bỏ đi.

Nhìn Nhã Ca, Tường thắc mắt :

- Sao hấn lại hỏi những câu kỳ cục vậy kia ? Dù em đã bảo rằng không phải, nhưng chị thấy dường như hấn tin chắc mẹ em tên Nhã Dung.

Nhã Ca bối rối :

- Em không biết tại sao nữa. Cứ kệ hấn đi.

Tường bỗng ồ lên :

- A ! Chị nhớ rồi. Cách đây mấy bữa, hấn có mặt trong đoàn khách đi với giám đốc Cang. Chà! Chắc là hấn làm trên tổng công ty. Sao chị ghét những người làm phách như hấn quá.

Tường vừa dứt lời thì Cứ đi tới. Anh nhìn Nhã Ca cười cười :

- Có người hỏi thăm Nhã Ca đó.

Cô thắc thỏm hỏi :

- Ai vậy anh ?

Cứ lấp lửng :

- Một chàng bạch mã hoàng tử mà nhiều cô gái hằng mơ ước. Thử đoán xem.

Tường khịt mũi :

- Trông chàng ta có giống anh không ?

Sửa cái gọng kính trên sống mũi lại, Cứ nói :

- Không. Anh đẹp trai hơn chàng nhiều, có điều anh không giàu, không thể lực như chàng.

Nhã Ca nghĩ ngay tới gã lúc nãy và nói :

- Thật tình em không đoán ra là ai.

Cứ buông từng tiếng với vẻ quan trọng :

- Là con trai tổng giám đốc, người có quyền lực cao nhất trong tổng công ty.

- Sao ông ta lại hỏi thăm em ?

- Có thể anh ta thích em hồng chừng.

Nhã Ca phản ứng :

- Làm gì có chuyện đó. Anh chỉ trêu em.

Tường hất hàm :

- Thật ra, con trai ông Khả hỏi gì về Nhã Ca ? Anh nói toẹt ra cho rồi. Úp mở hoài chán quá.

Cứ gãi ót :

- À, cậu Phổ hỏi em vào làm lâu chưa, do ai tuyển ? Rồi anh có biết gì về gia đình em không ?

Tường tò mò :

- Thế anh trả lời sao ?

- Anh trả lời không biết.

Tường khen :

- Giải ! Rồi sao nữa ?

- Hết. Hắn đi te te một nước ra quầy tụi em đó.

Nhã Ca kêu lên :

- Là người mặc áo sơ mi màu đen à ?

- Đúng. Em không quen thật chứ ?

Nhã Ca nhè nhẹ lắc đầu. Hôm trước ông Khả đã đặt một loạt câu hỏi về Ca trước mặt ông Thiệp. Điều đó chứng tỏ ông ấy đã nhận ra cô. Nhã Ca rất giống mẹ, bà ngoại và dì Nhã Bình đều nói như vậy. Chính vì thế nên ông Thiệp không muốn cô xuất hiện trong công ty này, dù chỉ trong cương vị của nhân viên bán hàng. Ông sợ người ta truy ra được rằng đương kim chủ tịch Hội đồng quản trị công ty có một đứa con rơi do thời còn trẻ lãng nhăng, đèo bông. Ông sợ Nhã Ca làm bẩn thanh danh, uy tín. Ông sợ đợt bầu lại Hội đồng quản trị sẽ bị mất chức vì đạo đức xấu.

Nhã Ca không là gì đối với ông Thiệp cả. Nếu có, có lẽ cô là cái gai trong mắt mà ông đang muốn nhổ bỏ. Thật không gì đau đớn bằng có một nỗi đau không thể tìm người chia sẻ.

Thấy Ca đứng thừ ra, Tường vỗ nhẹ vào tay cô :

- Tay Phở này có vấn đề, nhưng không gì em phải lo hết.

Giọng Cứ hạ xuống đầy quan trọng :

- Giám đốc Cang rất thân với phó giám đốc nhân sự Quân. Sắp bầu lại hội đồng quản trị, trâu bò tha hồ húc nhau, tội nghiệp ruồi muỗi phải chết oan . Nhưng ông Quân không để em bị ảnh hưởng đâu. Cứ làm việc cho ngon lành vào, chẳng ai dám động tới em. Thôi hai chị em trông hàng nghen, có khách quý tới kìa. Cẩn thận đó.

Nhìn theo cái hất hàm của Cứ, Nhã Ca thấy Trúc Quỳnh. Chị ta đi với một phụ nữ khá đẹp, lại ăn mặc thật sang trọng Hai người đang dừng chân trước cửa hàng bán vàng bạc trang sức đối diện xéo xéo cửa hàng của Ca.

Tường chống nạnh :

- Lại con mụ này nữa à? Nếu mụ ấy ghé vào quầy mình, em cứ để cho chị. Chà! Bữa nay lại đi chung với bà giám đốc Cang. Tính dựa hơi chắc.

Nhã Ca tò mò nhìn vợ của Cang trong khi miệng Tường “làm việc” không ngừng :

- Nhìn bà Thực Trinh kìa! Cứ y như người mẫu. Ngoài ba mươi rồi chớ trẻ trung gì đâu mà bày đặt nhuộm tóc.

Ca nghi ngờ :

- Sao chị biết vợ giám đốc ngoài ba mươi? Em thấy bà ấy còn quá trẻ.

Tường bĩu môi :

- Trẻ son, trẻ phấn, trẻ quần, trẻ áo chớ trẻ gì? Ai hồng biết bà với ông Cang cùng một tuổi. Bẩm rồi mà chẳng chịu để gì hết, coi chừng vô sinh đó.

Nhã Ca tủm tỉm cười :

- Sao chị độc miệng vậy ?

Tường nhún vai :

- Thì sự thật là vậy mà. Bà ta đâu muốn có con vì sợ hư phọt. Ông Cang đau khổ vì bà vợ này vô cùng. Ai hồng biết.

Nhã Ca lại nhìn về phía Thực Trinh. Cô ta đúng là đẹp, lại biết ăn mặc, trang điểm nên sắc đẹp dường như được nhân lên. Nhưng trong cái đẹp ấy có một chút gì vô cảm khiến người khác khó gần.

Trúc Quỳnh cặp tay Thực Trinh đi tới quầy của Nhã Ca.

Dừng lại ngay trước chỗ Ca đứng, Quỳnh cao giọng :

- Nhân viên cứng của giám đốc Cang đó. Nó khéo chiều, khéo ngọt lằm, Trinh cứ đi bên biệt coi chừng mất chồng có ngày.

Quắc đôi mắt tô trắng bặt thời thượng về phía Nhã Ca, Thực Trinh nhìn cô như ước lượng đánh giá rồi nói :

- Nhìn không đến nổi tệ, anh Cang có thể tìm vui chút chút được.

Trúc Quỳnh tròn xoe mắt :

- Trinh không ghen à ?

Thực Trinh kiêu ngạo :

- Hơi dàu dàu ghen với hạng đó. Em phải dành tâm trí cho những chuyện khác tầm cỡ, chứ ba thứ rác rưởi này... Chắc !

Trúc Quỳnh trầm trồ :

- Em tự tin quá, chị thật nể em luôn.

- Trái tim ông Cang em nắm trong tay, nên chẳng gì phải lo hết.

Dứt lời, Thực Trinh ném về phía Nhã Ca cái nhìn như dao đầy hăm dọa rồi nắm tay Quỳnh kéo đi.

Trong lúc Nhã Ca còn đang ngậm đắng nuốt cay vì những gì vừa nghe thì Tường đã rít lên qua kẽ răng.

- Đồ hai con... chồn đen! Mụ Trúc Quỳnh định mượn tay Thực Trinh để tống em khỏi đây. Mụ ta thù dai thật.

Nhã Ca nhếch môi, cô cảm thấy mệt mỏi thật sự. Áp lực công việc với cô không nặng bằng áp lực của những mối quan hệ luôn phải che đậy, giấu kín. Có lẽ nên rời khỏi đây thôi.

Giọng Tường đầy tò mò :

- Nghe anh Cứ nói em là người quen của phó giám đốc Quân. Vậy sao bà Trúc Quỳnh lại đối xử với em chẳng ra gì nhỉ ?

Nhã Ca lạnh lùng :

- Tại vì em không quen bà ta.

- Thì ra là vậy. Chắc! Coi bộ khó cho em rồi.

Nhã Ca trầm giọng :

- Em và anh Quân không như chị nghĩ đâu.

- Em biết chị nghĩ gì à ?

Nhã Ca chưa kịp trả lời thì có khách, Tường đơn dả chào mời. Nhã Ca bước vào trong sắp xếp lại những cái điện thoại di động bày làm mẫu trong tủ kính. Cô cố gạt khỏi tâm trí những gì vừa xảy ra từ chuyện Phổ hỏi tên mẹ cô, đến chuyện Trúc Quỳnh cố tình mượn tay Thực Trinh sỉ nhục cô.

Thở dài, Nhã Ca đóng cửa kính lại, ngay lúc ấy cô thấy Quân.

Anh nói nhỏ :

- Hết giờ làm việc qua quán Trung Nguyên, anh đợi bên ấy.

Rồi chẳng cần biết Nhã Ca đồng ý không, Quân bỏ đi một nước.

Tường cười cười :

- Lại hẹn hò à? Sướng nhỉ!

Nhã Ca làm thinh, nhưng lòng nặng như đeo đá. Cô khó thanh minh ối quan hệ này. Thôi thì thây kệ. Cứ để người ngoài hiểu lầm. Biết đâu vậy mà hay cho Nhã Ca lẫn ông Thiệp và Quân.

Tường lại lên giọng chị :

- Nghe đồn ông Quân thay bồ như thay áo. Trước kia, Quân cũng đã mời vài cô nhân viên nhẹ dạ trong công ty đi cà phê, rồi cũng chả tới đâu, thậm chí đã có đứa phải nghỉ việc. Em nên tránh vết xe đổ thì hơn.

Nhã Ca tiếp tục làm thinh. Cô nhìn đồng hồ, sốt ruột. Thấy thế Tường nói :

- Cứ về trước đi, giờ này ít khách rồi, chị đứng quầy một mình được mà.

Nhã Ca không cần khách sáo :

- Nếu vậy em về trước. Cám ơn chị nhiều.

Tường hóm hỉnh :

- Về... vui về nha.

Nhã Ca mỉm cười dù biết chắc mình sẽ không vui vẻ chút nào.

Vào quán cà phê Trung Nguyên, Nhã Ca không phải tìm đã thấy Quân ngồi gần cửa.

Kéo ghế cho cô xong, anh nói ngay vào đề chứ không rào đón.

- Anh đã tìm được chỗ làm khác cho em. Ngày mai có thể bắt đầu. Chỗ này lương cao hơn, thời gian ngắn hơn, như vậy sẽ đỡ cực cho em.

Nhã Ca chớp mi :

- Cám ơn anh.

Quân phật ý :

- Sao anh ghét nghe câu “cám ơn” từ em quá.

Nhã Ca tự bào chữa :

- Em không biết nói sao cho vừa lòng anh.

Quân nhấn mạnh :

- Anh chỉ muốn em đừng coi anh như người dưng nước lã. Đừng nghĩ những gì anh làm cho em là trách nhiệm mà phải hiểu đó là tình cảm anh trai dành cho em gái. Trước đây, anh vô tâm cho rằng em dù không gần ba, nhưng vẫn có mẹ và bà ngoại lo lắng, nên chả thấy mình có bốn phận gì. Bây giờ anh lại nghĩ khác và ân hận vì sự ích kỷ của bản thân. Nhất định anh sẽ lay chuyển ba để một ngày nào đó, ông phải danh chính ngôn thuận nhận em là con gái.

Nhã Ca nói ngay :

- Em không muốn đẩy anh vào chỗ khó vì em biết ba, chị Quỳnh và mẹ anh chả đời nào chấp nhận em.

Im lặng vài giây, Ca nói tiếp :

- Bản thân em cũng không muốn.

Quân phản đối :

- Em đâu thể làm một người vô gia đình mãi được.

Nhã Ca nhăn mặt :

- Chuyện đó sau này hãy nói nghe anh.

Quân khẽ gật đầu. Anh thở dài :

- Người thiệt thòi nhất là em.

Ca lảng đi :

- Chưa hết tháng, em nghỉ ngang có kỳ không khi giám đốc Cang, anh Cứ, chị Tường rất tốt với em.

Quân khoát tay :

- Đó chỉ là quan hệ công việc, em không cần phải bận tâm. Anh sẽ nói hộ em.

Nhã Ca hỏi :

- Anh biết ông Phổ không ?

Quân gật đầu :

- Anh biết. Có chuyện gì không ?

Nhã Ca ngắc gọng :

- Ông ta bảo biết mẹ em và khẳng định bà tên Nhã Dung. Phổ nói em rất giống mẹ. Chả lẽ Phổ biết mẹ em ?

Quân nhú mày :

- Hồi xưa, bác Khả tức là ba Phổ và mẹ em làm chung cơ quan. Chắc chắn ông Khả biết mẹ em. Anh nghĩ cha con ông ta muốn lợi dụng em và cô Nhã Dung để chống lại ba chứ chưa chắc Phổ biết mặt cô Dung.

Nhã Ca gật gù :

- Em cũng nghĩ thế, nên nhất nhất phải không nhận chuyện hần nói.

Quân mỉm cười :

- Anh mừng vì em biết nghĩ cho ba.

Nhã Ca chớp mi :

- Em chỉ nghĩ tới anh thôi. Chớ ba thì không. Thậm chí em không muốn nghĩ làm ở đây chỉ vì muốn ba phải tức phải lo.

Quân trầm giọng :

- Cảm ơn em đã nghĩ lại.

Nhã Ca bắt bẻ :

- Anh ghét “cảm ơn” lắm mà !

Quân chép miệng :

- Biết sao đây khi mình bị nhiễm cái mình ghét từ người khác.

Quân dứt lời, cả hai anh em cùng cười.

Nhã Ca ngập ngừng :

- Anh biết gì về chuyện ba và mẹ em hồi đó ?

Quân lắc đầu :

- Anh có biết gì đâu.

Nhã Ca nghiêm nghị :

- Nếu là anh của em, anh phải thành thật với em chứ. Anh đã biết gì về chuyện của ba và mẹ em ngày xưa? Kể cho em nghe với.

Quân trầm ngâm một hồi mới bắt đầu kể :

- Hồi anh học lớp sáu, tức là độ mười một, mười hai tuổi gì đó, trong gia đình đã xảy ra một chuyện, ba đang làm việc trong một cơ quan lớn với một tương lai thăng tiến đầy hứa hẹn, bỗng đột ngột bị kỷ luật và buộc thôi việc.

Nhã Ca liếm môi :

- Vì lý do gì? Phải vì mẹ em không?

Quân nói :

- Hồi đó anh còn bé nên không hiểu vì sao. Anh chỉ nhớ khi ấy ba và mẹ anh gây nhau rất dữ, bà đưa anh và chị Quỳnh về sống với bà ngoại. Phải một năm sau, lúc ba đã tìm được việc làm khác và qua van xin năn nỉ mẹ anh mới chịu quay về. Lúc ở bên ngoại, anh nghe ngoại chuyện trò với mẹ mới biết ba bị kỷ luật vì một người đàn bà còn rất trẻ và rất đẹp, tên Nhã Dung.

Thấy Nhã Ca bưng ly nước lên uống, Quân biết cô đang xúc động nên ngần ngừ như lựa lời rồi mới nói tiếp :

- Lúc đó ba đã giữ chức phó giám đốc, quyền hạn một cõi. Mẹ anh cho rằng cô Nhã Dung vì ham mê danh vọng nên cố tình quyến rũ ba, lôi ba vào bẫy tình. Cô Dung tin là với tuổi trẻ và sắc đẹp, ba sẽ bỏ mẹ con anh và cưới cô ấy. Nhưng ba đã không làm thế. Vậy là cô Dung tố cáo ông đã hại đời cô ấy. Xem như ba thân bại danh liệt. Cả cơ quan ông lúc đó ai cũng biết hết.

Nhã Ca nhếch môi :

- Chính vì vậy nên ba không nhận em chứ gì? Mà em có tội tình gì cơ chứ?

Quân ngập ngừng :

- Ba anh vẫn còn rất hận mẹ em, ông cho rằng nếu không vì bà, đường công danh sự nghiệp của ông không chỉ như bây giờ.

Nhã Ca đánh giọng :

- Ông ta nói thế mà không xấu hổ sao? Nếu ông ta không muốn, mẹ em đâu thể nào lôi ông ta vào bẫy được. Đàn ông tồi.

Quân cau mày :

- Không được hỗn. Đó là ba em.

Nhã Ca cười khẩy :

- Tôi không có cha.

Hít một hơi dài như để trấn tĩnh, Nhã Ca nói tiếp :

- Tôi không muốn vấy vào gia đình anh nữa. Những gì tôi đã nhận nhất định sau này tôi sẽ trả.

Dứt lời, Nhã Ca đứng dậy nhưng Quân đã nhanh nhẹn kéo cô ngồi xuống.

- Sao lại thế? Em muốn anh thành thật. Hừ ! Thành thật để nghe được những lời như vậy từ em à?

Nhã Ca im lặng, nước mắt cô lặng lẽ rơi xuống. Bà ngoại lẫn dì Nhã Bình luôn tránh né mỗi khi Ca hỏi về chuyện của ba mẹ. Cô cứ tưởng giữa hai người là một cuộc tình đầy lãng mạn nhưng kết thúc buồn vì không thể đến với nhau. Ca không thể ngờ mối tình ấy không như vậy. Qua lời của Quân, mẹ Ca khác nào một phù thủy đầy tham vọng, xấu xa. Còn ba mới là nạn nhân đáng tội nghiệp.

Nhã Ca nhếch môi khổ sở. Ông cảm hận mẹ đến mức thù hận, xa lánh cả đứa con vô tội. Trong mắt ông, Ca là một ám ảnh đáng sợ của tội lỗi, ông né tránh, phủ nhận cô là đương nhiên.

“Hùm dữ không nỡ ăn thịt con”. Ba cô là người chó đầu phải là dã thú, song xem ra người còn hiểm hóc sâu độc hơn dã thú nhiều.

Ba là người tham vọng, chắc chắn ông sẽ gạt hết những chướng ngại vật trên đường công danh của mình. Rút ra bài học xương máu từ chuyện dạn dĩ với mẹ, ông sẽ không để sơ sót nào xảy ra cho bản thân cũng như gia đình ông nữa đâu. Nhã Ca liệu mà giữ mình đi.

Nhìn Quân bằng đôi mắt đỏ, Ca nói :

- Nếu biết sự thật như vậy, em đã không tìm ông ta, dù để đòi tiền.

Quân ngập ngừng :

- Nói đến tiền anh chợt nhớ thêm điều này. Khi cô Nhã Dung sanh em xong, ba có đưa cô một số vàng khá khá để cô lo cho em. Tiếc rằng cô Dung đã lấy số vàng ấy sử dụng vào mục đích khác.

- Anh cho rằng mẹ em mang số vàng ấy đi ra nước ngoài à ?

Quân không trả lời, anh xa xôi :

- Sự thật bao giờ cũng đáng sợ.

Nhã Ca héo hắt cả lòng. Cô có nên tin những gì Quân vừa nói không ?

Giọng anh lại vang lên :

- Anh em mình đừng nhắc tới chuyện cũ nữa. Quá khứ buồn, ta nên quên để hướng tới tương lai. Ngày mai đúng hai giờ trưa, anh sẽ chờ em ở trung tâm thương mại Nhật Nam. Nhớ không được cho anh leo cây đó.

Nhã Ca hỏi :

- Nếu em không đến thì sao?

Quân thản nhiên :

- Thì anh sẽ đi tìm em chỗ sao nữa.

Nhìn đồng hồ, anh bảo :

- Về được rồi đó nhỏ.

Nhã Ca gạt đầu :

- Vâng.

Lấy dưới chân bàn lên một bịch xộp khá nặng, Quân nói :

- Em cần có thêm chất đạm trong bữa ăn, để lấy sức mà học, mà làm thêm giờ.

- Em không nhận đâu.

- Ô hay! Anh có tặng đâu mà từ chối. Anh cho vay đó. Bao giờ ra trường, đi làm chính thức anh sẽ đòi. Giờ cứ nhận thoải mái.

Nhã Ca chép miệng :

- Anh chỉ làm em khó nói với bạn bè. Nhất là Thanh Du. Nó luôn tưởng tượng những chuyện không có.

- Mặc kệ nó. Em phải lo cho bản thân trước. Nào, về... về, khuya rồi.

Nhã Ca đứng dậy, Quân xách túi xộp đi theo sau. Nhã Ca thấy mũi cay xè cảm động vì lần đầu tiên trong đời cô nhận ra rằng: Có anh trai chăm sóc đúng là sung sướng.

Không cha, không mẹ, nhưng đầu sao Nhã Ca cũng còn anh trai. Quân chính là người anh duy nhất của cô trên cõi đời này. Cô phải biết giữ gìn, trân trọng những gì anh đã làm ỉn mới được.

11. Chương 11

Cang hất hàm về phía Quân :

- Sao mày ép con bé Nhã Ca nghỉ vậy ?

Quân nói :

- Nhã Ca tìm được chỗ khác làm phù hợp với thời khóa biểu cá nhân hơn nên nghỉ ở đây chứ tao đâu có ép.

Cang im lặng, một lát sau mới nói :

- Mày cứ thay nhân viên xoành xoạch như thế đâu có được. Những người còn lại cũng chẳng ai an tâm làm việc với kiểu dùng người này.

Quân khoát tay :

- Tao hiểu mà. Sau Nhã Ca, tao không nhúng tay vào chuyện sắp xếp nhân sự nữa đâu.

Cang nhấn mạnh :

- Tao cho rằng không phải con bé Nhã Ca nghỉ ở đây vì lý do như mày nói. Ca đã hứa với tao sẽ làm hết tháng mà.

Quân nhú mày, giọng dài ra :

- Có chuyện đó nữa sao. Vậy mà tao đâu biết. Mày bắt con nhỏ hứa à ?

Cang gật đầu :

- Vì tao thấy Nhã Ca rất được việc. Trừ chị Trúc Quỳnh tỏ thái độ ghét cô bé ra mặt, tất cả mọi người từng tiếp xúc với Nhã Ca đều có cảm tình với cô bé. Lẽ ra phải giữ người, mày lại để con bé đi. Uống thật!

Quân nhịp nhịp tay trên mặt bàn. Anh nhận ra một điều là thằng bạn nổi tiếng khe khắt, khó chịu với nhân viên dường như có tình cảm trên mức đặc biệt với Nhã Ca. Hẳn tiếc sao Quân để Ca làm việc nơi khác vì hẳn thích con nhỏ chứ không đơn thuần vì Nhã Ca giỏi.

Giọng Cang vang lên khá dè dặt :

- Liệu mày có thể gọi Nhã Ca trở về không? Tao sẽ sắp xếp thời gian theo yêu cầu của cô bé.

Quân ngấm ngấm cái hộp quẹt bằng bạc chạm trổ khá cầu kỳ của Cang rồi nói :

- Cần gì phải thế. Không có Nhã Ca sẽ có người mới. Nhân viên do tao tuyển toàn chiến đấu không thôi.

Cang cau mày :

- Mày xem Nhã Ca là một nhân viên à?

Quân hấp háy mắt :

- Tao thì không nhưng mày thì đúng như vậy. Bởi thế, tao mới để Nhã Ca làm chỗ khác cho con bé đừng tủi với tao.

Cang im lặng. Anh biết Quân đang nói dối. Nhưng Nhã Ca là chuyện riêng của hắn, anh đâu thể chen vào hỏi han này nọ, như vậy kỳ lắm.

Giọng Quân vang lên :

- Không ngờ giám đốc nổi tiếng trái tim đá lại quan tâm đến Nhã Ca.

Chậm rãi Cang nói :

- Tao quan tâm đến cô ấy cũng là chuyện thường. Điều lạ mày phải để ý là tay Phổ cũng để mắt tới Nhã Ca. Nó và ông Khả đặc biệt chú ý tới cô bé ngay lần gặp đầu tiên.

Quân rung đùi :

- Tao biết mục đích của họ.

Rồi anh hạ giọng :

- Thằng đểu ấy không chỉ đặc biệt chú ý tới Nhã Ca, nó còn nói lại chuyện ngày xưa với Thực Trinh đấy. Tao đã gặp họ trong quán Yesterday.

Mặt Cang đỏ bừng lên rồi tái xanh. Anh có cảm giác bị ai sỉ nhục vì những lời có vẻ ăn miếng trả miếng của Quân.

Quân lại nói tiếp :

- Phở tìm đến Thực Trinh cũng có mục đích. Mà không được rơi vào bẫy của nó.

Cang tự ái :

- Mà không cần khuyên tao, tao biết mình phải làm gì mà.

Quân ái ngại :

- Thực Trinh dạo này thế nào ?

Cang ậm ự :

- Bình thường.

Rồi Cang nói tiếp bằng giọng chùng hẫng xuống :

- Từ ngày Trinh ở Đà Lạt về tới nay, bọn tao mỗi đứa một nhà.

Quân kêu lên :

- Mà mang cuộc hôn nhân lẫn sự nghiệp của mình ra đùa à?

Cang thở dài :

- Tao chỉ không thể giả dối với chính mình thôi.

Quân xót xa :

- Trước kia hai đứa bây yêu nhau đến như thế. Chả lẽ bây giờ cạn hết tình rồi.

Cang đều đều vô cảm :

- Biết làm sao khi đốm lửa hạnh phúc tao cố giữ bao lâu rồi cũng đã tắt.

Quân phẩy tay :

- Tắt thì nhúm lên, vào lúc này mà không thể làm khác đâu.

Cang ngả người tựa vào ghế :

- Vì sự nghiệp, vì công danh à? Tao đã nghiệm ra một điều: Có công danh, có sự nghiệp nhưng không có tình yêu, hạnh phúc thì cuộc sống chẳng nghĩa lý gì.

Quân lắc đầu :

- Nhìn gương của mày, tao hết dám lấy vợ.

Cang nói :

- Đâu phải ai cũng vô duyên như tao. Nhã Ca là mẫu phụ nữ lý tưởng đó, mày đừng bỏ qua.

- Căn cứ vào đâu mà mày nói như vậy?

- Vào kinh nghiệm của người có một cuộc hôn nhân thất bại, vào trực giác của một gã đàn ông.

Quân lừ mắt :

- Này! Nhã Ca không phải dành ày đâu ghen.

Cang thản nhiên :

- Nếu mày đối xử tệ với con bé, tao sẽ...
- Không có chuyện mày sẽ làm gì... gì đó đâu. Quên Nhã Ca đi.

Quân chột nghiêm mặt khi hỏi tiếp :

- Mày thích Nhã Ca ?

Cang nhún vai :

- Con bé dễ thương là thế, ai lại không thích.

Rồi anh hỏi thẳng :

- Nhã Ca đang làm ở đâu?

Quân tròng mắt :

- Tao đã bảo “Quên Nhã Ca đi” mà. Thằng này ngộ thiệt. Nếu muốn có người lấp vào chỗ bỏ trống của Thực Trinh, mày tìm ai đó chứ đừng tìm Ca.

Cang hơi sượng vì câu nói thẳng đuột của Quân. Anh phân bua :

- Tao chỉ hỏi thế thôi, chứ đâu tòi đến mức thích bỏ của mày.

Quân định đính chính quan hệ của anh và Ca song thấy không cần. Trước đây anh đã nói với Cang rồi, nhưng hẳn có tin đâu. Cũng không trách Cang được, Quân vốn quen nhiều cô, Cang tưởng thế cũng phải.

Quân đứng dậy :

- Tao về phòng mình đây. Hôm nay không rảnh để tán dóc.

Cang im lặng nhìn Quân đóng cửa. Anh giận mình không dẫn được lòng nên hỏi về Nhã Ca. Đúng là Cang bị hẫng khi biết cô đã nghỉ làm. Nghỉ mà chẳng nói với anh lời nào, điều đó có nghĩa Nhã Ca chẳng hề có chút vương vấn đối với Cang như đã có lần anh tưởng thế khi về chung với Ca một đoạn đường.

Đêm ấy, anh về nhà má Mười dù biết Thực Trinh đang chờ mình. Anh không hề muốn lấy Nhã Ca để lấp vào chỗ trống của Thực Trinh như vừa rồi Quân nói. Song rõ ràng vắng Nhã Ca, Cang buồn như thế nào đấy. Anh thấy tội tội khi nhớ đến dáng gầy gầy của cô bé đạp xe trên con đường đêm hun hút gió.

Ở Nhã Ca có nỗi niềm riêng mà cô nhỏ không muốn chia sẻ. Nỗi niềm đó Quân biết không? Hẳn luôn lấp lửng khi nói tới Nhã Ca, hẳn khiến Cang phải ganh tỵ vì mình không hiểu gì về cô bé.

Mà sao Cang lại ảm ức nhỉ? Anh đã có gia đình, vợ anh là một người cũng ít nhiều tiếng tăm. Cho dù anh không hạnh phúc với vợ, anh cũng đâu thể một sớm một chiều vội nghĩ tới một cô gái khác nhanh đến như vậy. Cang đốt thuốc. Anh nhìn đồng hồ và chờ thời gian trôi. Trái ngược với Quân, hôm nay anh khá nhàn rồi. Sự nhàn rồi bất hạnh ột người luôn sợ thảng rợn ngày dài.

Có tiếng gõ cửa, Cang ậm ự :

- Vào đi!

Cứ bước vào với một phong thư.

- Anh có thư.

Cang nhún mày khi cầm phong thư lạ trên tay. Không phải thư mời hội họp, cũng chẳng phải thư gửi công văn, thông báo gì. Đó là một cái thiệp với tên Cang được viết ngoài bì thư một cách trang trọng nắn nót.

Cứ gãi gãi ột :

- Chữ của con gái mà, không biết ai.

Cang nhún vai, anh đặt phong thư lên góc bàn.

- Miễn không phải thư nặc danh thừa gửi gì công ty là tốt rồi.

Hơi ngập ngừng, Cang hỏi :

- Đã tìm được người thế chỗ Nhã Ca chưa ?

Cứ nói :

- Người thì thiếu gì, nhưng tôi vẫn chưa phân ai vào vì hy vọng Nhã Ca sẽ quay lại.

Giọng Cang khô khan :

- Đã một tuần bỏ việc rồi, cô ta không còn chỗ, dù có quay lại.

Cứ gật đầu :

- Vâng. Tôi biết phải làm gì.

Đợi Cứ ra khỏi phòng, Cang mới cầm phong thư lên. Anh không vội mở ra mà ngắm nghía rồi phỏng đoán.

Lâu lắm rồi không ai viết thư gửi qua bưu điện cho Cang. Cái trò thư từ kiểu ấy đã lỗi thời rồi. Điện thoại, internet làm người ta quên đi những lá thư. Vậy mà ai nhỉ ?

Không ngăn được tò mò, Cang cắt bì thư. Anh rút ra một tấm thiệp màu vàng nhạt có in hình một đóa hồ điệp trắng muốt. Vội vàng, Cang mở tờ thiệp ra.

Những dòng chữ tròn nhỏ rất con gái đập vào mắt Cang.

”Kính gửi giám đốc,

Thế là em đành làm người thất hứa khi phải nghỉ việc mà không thưa qua cũng không chào giám đốc. Em buồn vì đã không tiếp tục công việc ít ra tới hết tháng, xin giám đốc thứ lỗi và hãy hiểu cho em.

Chúc giám đốc vui, khỏe và hạnh phúc. Nhớ đừng uống rượu rồi lang thang một mình trên phố khuya”

Cang băng khuôn xếp tấm thiệp lại. Anh nhìn vào đóa hồ điệp trắng đơn lẻ rồi thì thầm :

- Nhã Ca! Em chính là đóa lan trắng tinh khôi này. Một đóa lan nhỏ nhưng đã làm một thân cây khô cằn như tôi thốt thức. Nhưng bây giờ em đang ở đâu, đang ở đâu?

12. Chương 12

Thanh Du lo lắng nhìn Nhã Ca. Mặt cô đang tái xanh, môi nhợt nhạt mím chặt như không còn máu, vàng trăn lấm tẩm mồ hôi dù này giờ Du vẫn thường xuyên lau mặt cho bạn.

Giọng Du trầm xuống khác với vẻ lóc chóc thường ngày :

- Mà thấy sao rồi Ca ?

Ca ráng nói từng lời :

- Đau lắm. Càng lúc càng đau.

Ánh Dương lăm lăm :

- Càng lúc càng đau mà lại đau bên phải.

Ngọc Thùy buột miệng :

- Không khéo mày viêm ruột thừa mất.

Thanh Du ré lên :

- Im đi! Mày đừng làm nó sợ.

Ánh Dương thản nhiên :

- Sợ cũng phải nói. Nó đau từ hôm qua tới bữa nay, đau càng lúc càng nhiều, không đi khám bệnh không được đâu.

Thanh Du nhìn đồng hồ :

- Tao nghĩ giờ này chỉ vào viện cấp cứu thôi chứ biết khám bệnh ở đâu.

Nhã Ca mệt nhọc nói từng hơi :

- Tao... không vào bệnh... viện.

Ngọc Thùy bước tới bên Nhã Ca, con nhỏ khẽ đưa tay ấn nhẹ vào bụng bên phải của nó :

- Đau không ?

Nhã Ca thiếu não gật đầu. Ngọc Thùy phán một câu chắc nịch :

- Trăm phần trăm viêm ruột thừa. Hồi đó má tao cũng bị như vậy.

Ba cái miệng còn lại đồng loạt hỏi :

- Vậy rồi sao ?

Ngọc Thùy đưa hai ngón tay như cái kéo :

- Mổ. Cắt bỏ ruột thừa.

Nhã Ca mếu máo :

- Không... Tao không .. Á... đau .. đau quá!

Nhã Ca hỗn hển thở, nước mắt chảy ròng ròng tay bấu chặt vào gối. Cô cố cắn răng không rên, nên cơn đau như nặng hơn.

Nhìn cô, Thanh Du chịu không nổi, con bé quyết định :

- Phải đưa vào bệnh viện ngay.

Nhã Ca lắc đầu. Thanh Du dọa :

- Mà y sẽ chết đó, nhưng chết trong đau đớn chứ chẳng êm ái như ngủ một giấc dài đâu.

Nhã Ca đưa tay lau mồ hôi trán, cô thấy sợ trước những lời dọa dẫm của đám bạn. Chết ai mà không sợ, nhất là chết trẻ.

Ánh Dương vỗ về :

- Tụi tao đưa mày đi bệnh viện. Cứ vào khoa cấp cứu cho họ khám rồi cho thuốc uống. Đã chắc gì viêm ruột thừa đâu mà sợ.

Ngọc Thùy gật đầu :

- Đúng đó. Tụi tao đưa mày đi.

Thanh Du nhỏ nhẹ :

- Thay quần áo đi.

Nhã Ca vịn tay vào giường, cố gắng ngồi dậy nhưng cơn đau lại ập tới khiến cô toát mồ hôi hột. Cố kiềm tiếng rên, Ca run rẩy thay quần áo rồi bước đến cửa nơi Ánh Dương đã dặt sẵn chiếc Wave Trung Quốc ra.

Thanh Du ngáp ngừng :

- Chắc phải báo cho dì Nhã Bình biết.

Nhã Ca mệt nhọc :

- Dì Bình về quê chồng rồi.

Du kêu lên :

- Phải sao đây? Nếu như...

Ca nhắm mắt, Du không nói hết câu, song cô hiểu. Vào bệnh viện mà thiếu tiền thì thật khổ. Chính vì thế, cô dùng dằng từ sáng tới giờ.

Nhã Ca mím môi :

- Mày gọi điện thoại cho anh Quân hộ tao.

Thanh Du gật đầu :

- Tới bệnh viện cái đã.

Nhã Ca ngồi sau lưng Ánh Dương, còn Du thì Ngọc Thùy chở. Tới bệnh viện, Ca hầu như không đi nổi nữa. Cả bọn phải kè cô vào phòng cấp cứu.

Thanh Du vội vã tới phòng điện thoại công cộng. Cô nhấn số di động của Quân và chờ chuông reo lâu lắm mới nghe tiếng anh.

Du gấp rút nói một hơi :

- Thanh Du đây, anh Quân. Nhã Ca đang trong phòng cấp cứu. Nó bảo em điện cho anh.

Quân hốt hoảng :

- Ca bị làm sao?

- Nó đau bụng dữ dội. Chắc là viêm ruột thừa. Anh vào ngay xem sao.

- Trời ơi! Anh đang ở Vũng Tàu.

Thanh Du như chạm phải gai :

- Chết rồi! Em phải làm gì đây khi túi chứa nào cũng trống không.

Quân trầm tĩnh:

- Từ từ để anh tính. Bọn em đang ở bệnh viện nào ?

Nghe Du nói tên bệnh viện xong, Quân bảo :

- Được rồi, anh sẽ cho người tới. Có gì em cứ liên lạc với anh. Thôi nhé.

Thanh Du méo mặt khi trả tiền điện thoại, cô lăm bầm nghĩ :

“Lỡ như Quân phớt lờ, không biết mạng của Nhã Ca sẽ đi về đâu. Nhưng lẽ nào anh ta lại bỏ rơi con bé vào lúc tính mạng nó đang bị nguy hiểm? Ôi dào! Ai mà biết được lòng dạ con người như thế nào. Đang làm trong siêu thị này, dùng một cái, Nhã Ca nhảy sang siêu thị khác. Chắc chắn con bé nhờ bàn tay phù phép của Quân. Nhã Ca được quới nhân phò trợ, chả biết quới nhân này sẽ phò trợ nó tới đâu đây”.

Thanh Du trở vào bệnh viện, cô thấy Dương và Thúy nhấp nhóm ngoài hành lang:

Ánh Dương hỏi ngay :

- Sao rồi? Có gặp anh Quân gì của nó không?

Du rầu rĩ :

- Gặp nhưng cũng như không, anh ta bảo đang ở Vũng Tàu.

Ngọc Thùy nhún vai :

- Coi như thua. Không có tiền là một đó.

Du chép miệng:

- Ông Quân nói sẽ cho người tới. Cứ chờ thử xem.

Một cô y tá bước ra, Ánh Dương hỏi ngay :

- Bạn em thế nào rồi chị ?

- Vẫn còn đau lắm. Chắc là ruột thừa, nhưng phải làm xét nghiệm mới kết luận để mổ.

Đợi cô y tá đi khuất, Ngọc Thùy mới thì thào :

- Giờ này có ai làm xét nghiệm không? Chờ có kết luận, chắc Nhã Ca... hôn xiêu phách tán rồi.

Thanh Du nhăn mặt :

- Miệng mồm muối không được nói bậy.

Thế là ba đứa ngồi im nhưng trong bụng đứa nào cũng lo ngay ngáy.

Một lát sau, Du thấy một người đàn ông hốt hải chạy vào. Vừa trông thấy ông ta, Thanh Du đã giật mình đứng dậy.

Cô ấp úng :

- Chào... chào giám đốc ạ.

Cang nhúm mày :

- Cô là... là...

- Em là nhân viên của công ty.

Cang nhìn ba cô gái và hỏi :

- Các em là bạn của Nhã Ca à ?

Thanh Du gật đầu trong ngạc nhiên :

- Vâng.

- Thế Nhã Ca làm sao rồi ?

Du nói một hơi :

- Nó vào phòng phẫu thuật này giờ cũng đã lâu . Y tá cứ bảo tụi em chờ nên không biết con bé thế nào.

Cang làm thinh. Anh bước về phía phòng trực, có lẽ để hỏi thăm tình hình của Nhã Ca.

Ánh Dương thắc mắc :

- Giám đốc của mày quen với nhỏ Ca à?

Thanh Du gật đầu :

- Ồ. Tao hơi bị bất ngờ đó. Hồng lẽ người mà ông Quân... sẽ cho tới là đây?

Và Du tự trả lời :

- Chắc vậy rồi.

Ngọc Thùy thở phào nhẹ nhõm :

- Nhã Ca đỡ khổ nha!

Cả ba đứa lại ngóng cổ về phía phòng phẫu thuật và cả về phía phòng trực nữa.

Một lát sau, Cang bước ra. Anh thông báo :

- Nhã Ca đang được mổ.

Ánh Dương kêu lên :

- Ủa, nhanh vậy sao?

Cang gật đầu :

- Cũng nhờ Quân điện thoại gọi một bác sĩ là bạn thân của cậu ấy đang làm ở đây.

Ngọc Thùy gật gù :

- Thảo nào! Có quen biết vẫn hơn.

Rồi cô cầu nhàu :

- Vậy mà nãy giờ y tá chả nói năng gì làm tụi em lo muốn chết.

Cang tò mò :

- Các cô ở chung nhà trọ với Nhã Ca à?

Thanh Du trả lời thay :

- Vâng, chung nhà trọ và chung trường ạ.

Cang nói :

- Vậy mà tôi cứ tưởng Nhã Ca là dân Sài Gòn không thôi. Thế quê Nhã Ca ở đâu, các em biết không?

Du lẹ miệng :

- Dạ ở Tiền Giang.

- Cũng gần, phải báo cho gia đình Nhã Ca biết. Mà dường như cô bé không có mẹ.

Ánh Dương kêu lên :

- Giám đốc tài thật, nắm trong tay lý lịch của cả nhân viên quèn đã thôi việc.

Cang có vẻ ngượng vì nhận xét của con bé, anh phân bua :

- Tôi là bạn thân của Quân mà.

Ngọc Thùy buột miệng :

- Nói vậy chắc anh là người nhậu xỉn rồi làm rớt điện thoại? Trông anh đâu giống..

Cang khựng lại. Anh thật bất ngờ khi nghe Ngọc Thùy hỏi kiểu lấp lửng như vậy.

Giọng trầm xuống, Cang thản nhiên :

- Thế ai trong các em đã nhặt được điện thoại của tôi ?

Cả ba nhìn nhau im lặng. Cuối cùng Thanh Du lên tiếng :

- Không ai trong bọn em hết. “Nạn nhân” của anh đang nằm trong phòng mổ kia.

Cang sững sốt :

- Nhã Ca à! Sao tôi không nghe Quân nói gì cả.

Thanh Du cười cười :

- Anh Quân đâu có biết mà nói. Là anh hèn chỉ nãy giờ em nghe giọng quen quen.

Cang hơi cau mày :

- Chắc em là người gọi điện cho tôi phải không ?

Thanh Du tỉnh queo :

- Vâng. Tối hôm đó thấy Nhã Ca về muộn mà lại trong tình trạng khủng khiếp không bút mực nào tả xiết, cả lũ tội nghiệp nó quá nên cũng quyết định cho chủ nhân cái điện thoại một trận. Ai ngờ nhỏ Nhã Ca vốn hiền lành nên tụi em mới bắt đầu tập một cửa kế hoạch trả đũa con nhỏ đã buộc dẹp ngay trò phá phách ấy đi.

Nhún vai một cái, Du nói tiếp :

- Thế là đẹp nhưng trả điện thoại ngay thì uống, nên bọn em lại gọi lung tung. Xui làm sao khi gọi cho anh Quân và bị ảnh nhận ra là điện thoại của “ông bạn thân đang ngồi cùng bàn nhậu”.

Thở dài sườn sượt, Thanh Du xuống giọng :

- Đành mang đi trả, Nhã Ca dặn là không được nói với anh Quân cái điện thoại đã rơi vào giỏ xe đạp của nó. Nói chung, Ca không muốn anh Quân biết nó dính líu tới cái vụ điện thoại.

Cang nói :

- Hôm nhận điện thoại, tôi có nghe Quân nói về tình trạng say đến mức quá độ, làm ảnh hưởng đến người khác của mình, tôi thật sự xấu hổ. Tôi rất muốn trực tiếp đến xin lỗi nạn nhân, cũng là ân nhân của mình, nhưng Quân cho biết nạn nhân không muốn gặp tôi.

Ánh Dương chắc lưỡi :

- Phải công nhận Nhã Ca kín miệng thật. Nó gặp lại anh nhưng nó không hề hé răng.

Thanh Du nhìn Cang :

- Chắc Nhã Ca sợ nói với bọn em nhờ em lắm điều đến tai anh Quân thì sẽ ảnh hưởng đến tình bạn giữa hai người chứ gì ?

Không trả lời cô, Cang chỉ gượng gạo cười. Nghĩ tới Nhã Ca, lòng anh xoắn xang quá.

Tội nghiệp cô bé đã phải hứng chịu cơn nôn ọe gớm ghiếc của anh. Nếu đêm đó, Nhã Ca không thêm quan tâm đến một gã say té sấp té ngã trên đường thì cô đâu phải trải qua những gì mà Thanh Du bảo là “Tình trạng khủng khiếp không bút mực nào tả xiết” đó.

Nhất định Cang phải xin lỗi Nhã Ca và cả Quân nữa, vì họ là...

Giọng Thanh Du vang lên khiến anh không thể nghĩ tiếp :

- Anh Cang nè !

- Chuyện gì, em cứ nói đi.

Du đan hai tay vào nhau :

- Có phải anh Quân rất thích Nhã Ca không?

Cang từ tốn :

- Sao em lại hỏi thế?

- Tại em có cảm giác như vậy. Anh ấy luôn dặn em phải chăm sóc Nhã Ca, nếu nó có gì cần, em phải gọi cho anh ngay.

Cang im lặng. Anh không trả lời câu hỏi của Thanh Du mà ra lệnh :

- Đã mười một giờ, các em về nghỉ đi, tôi ở đây với Nhã Ca được rồi. Nếu ra khỏi phòng phẫu thuật cũng phải gần sáng cô bé mới tỉnh lại.

Ba cô gái nhìn nhau ngạc nhiên vì “lệnh” của giám đốc Cang.

Ánh Dương hết sức lịch sự :

- Cám ơn giám đốc đã quan tâm tới Nhã Ca, để tụi em ở lại với con bé vẫn tiện hơn, vì giám đốc còn phải về nhà nữa.

Cang lắc đầu :

- Tôi đã nhận lời với Quân, tôi phải có trách nhiệm. Các em cứ về, mai còn đến lớp. Thôi cứ quyết định thế nhé. Lo về đi !

Dứt lời, Cang ra ngồi ở ghế đá dọc hành lang châm thuốc hút :

Ngọc Thùy bĩu môi :

- Hách dịch! Thằng chả tưởng tất cả tội mình là nhân viên của thằng chả chắc. Quyền hành! Tao không về rồi sao?

Thanh Du nhún vai :

- Thì ông cũng muốn tốt cho tội mình.

Ánh Dương khịt mũi :

- Nhân viên bệnh giám đốc ra mặt nha.

Du nhe răng :

- Bệnh... con khỉ khô! Lão ở lại vẫn tốt hơn bọn mình. Không phải tao tính toán chớ... nhờ bệnh viện đòi tiền viện phí này nọ, đủ thứ, bọn mình lấy ở đâu ra?

Ngọc Thùy xùi xuống :

- Nói cũng phải. Thôi thì rút quân.

Ánh Dương nhăn mặt :

- Rút hết đâu có được.

Thanh Du chép miệng :

- Vậy để tao ở lại.

Ngọc Thùy gật đầu :

- Ờ. Mày ở lại là đúng. Bọn tao chả biết gì để nói với ngài giám đốc.

Ánh Dương nhìn đồng hồ :

- Sáng mai bọn tao sẽ vào sớm. Ráng thức một lần để xem đêm dài bao nhiêu nhá.

Hai đứa bảo nhau tối chào Cang trước khi ra cổng. Ngồi lại một mình, Thanh Du không biết phải làm gì, cô sốt ruột nhìn về phía phòng phẫu thuật rồi nhìn về phía Cang. Đốm lửa trên môi anh thỉnh thoảng lại lóe sáng. Cho tới bây giờ, Du vẫn chưa nghĩ ra tại sao giám đốc Cang nổi tiếng hắc ám lại chịu khó ngồi đây trong khi ông ta không cần phải tận tâm như thế.

Cang bước đến chỗ Du ngồi và nói bằng giọng kẻ cả :

- Sao không về?

Thanh Du mồm mép :

- Em ở lại để giám đốc đỡ buồn ạ.

Cang làu bàu :

- Đi nuôi bệnh mà buồn vui gì chứ. Nhưng sao họ lâu thế nhỉ ?

Du lễ phép :

- Em cũng định hỏi anh câu đó, song nghĩ chắc anh sẽ không trả lời như vừa rồi, nên thôi.

Cang nhúm mày :

- Lúc này em hỏi gì?

Thanh Du tỏ ra nghiêm nghị :

- Em muốn biết tình cảm của anh Quân đối với Nhã Ca.

Cang gạt ngang :

- Chuyện này tôi không thể trả lời được, vì tôi chưa được nghe một khẳng định nào của Quân về mối quan hệ của hai người.

Rồi anh không ngăn được tò mò :

- Riêng Nhã Ca thì sao?

Du ngẫm nghĩ một lúc mới nói :

- Em có cảm giác Ca không thích anh Quân bằng anh Quân thích nó. Nhã Ca rất kín đáo. Đố ai biết nó nghĩ gì trong đầu.

- Nhã Ca quen Quân lâu chưa?

- Trước đây em không biết, lần đó hai đứa đi xin việc gặp anh Quân. Ca bảo Quân là người quen của dì nó. Nhưng em tin là không phải. Điều đó chẳng quan trọng nếu Ca không muốn nói thật. Em chỉ lo con bé gặp phiền phức từ gia đình của anh Quân. Dù nó đã nghỉ làm ở công ty, nhưng bà chị của anh Quân vẫn chưa buông tha nó. Cách đây mấy hôm, bà ta lại xuất hiện ở chỗ làm mới của Nhã Ca. Bằng những lời lẽ cực kỳ đanh đá, chua ngoa, bà ta mắng sa sả vào mặt Nhã Ca bất chấp bao nhiêu là khách hàng qua lại nhìn bà ta như nhìn người ngoài hành tinh. Nếu em không nhanh chân chạy tìm bảo vệ tới mời bà đi chắc hôm đó Nhã Ca chết vì nhục nhã quá.

Cang nhú mày :

- Chị ấy đã mắng Nhã Ca những gì?

Thanh Du phác một cử chỉ :

- Ối dào! Bà ấy nói nhiều cái độc địa lắm. Em kể không hết nổi.

- Nhưng chắc em nhớ một vài cái độc địa nhất chứ ?

Thanh Du ngần ngừ :

- Theo em câu độc địa nhất là câu bà ấy mắng mẹ Nhã Ca.

Cang ngạc nhiên :

- Sao cơ? Chị Trúc Quỳnh biết cả mẹ Nhã Ca à?

- Chắc là vậy. Chị ta mắng “Mẹ mày là phường dĩ thiện, mất nết, cướp chồng, phá gia cang người khác. Rồi mày cũng thế chứ chả khác hơn đâu.”

Thanh Du rùng mình :

- Tội nghiệp, mặt Nhã Ca lúc đó tái xanh không một chút máu, em chỉ sợ nó xỉu thôi.

Cang chưa kịp nói gì thì cửa phòng phẫu thuật bật mở, một cô y tá bước ra.

Cô y tá gọi người nhà của bệnh nhân Nhã Ca và bảo :

- Đã mổ xong. Cũng may là mang người bệnh vào kịp thời. Nếu để trễ vài tiếng đồng hồ nữa là mệt đó.

Cang thở phào nhẹ nhõm. Anh nhìn Thanh Du và nói :

- Vậy là ổn rồi. Tôi sẽ điện thoại cho Quân để cậu ấy khỏi lo.

Thanh Du cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô nhìn đồng hồ và mong cho trời mau sáng.

13. Chương 13

Nhã Ca chống tay gồng gượng ngồi dậy một cách khó nhọc. Cô muốn vào nhà vệ sinh nhưng không có ai giúp, thôi thì đành “tự lực cánh sinh” cho quen vậy.

Đang lúc Ca mím môi nhăn nhó thì cửa phòng bật mở, Cang bước vào với những bọc bịch nặng trĩu trên tay.

Anh kêu lên :

- Em định làm gì ?

Nhã Ca đỏ bừng cả mặt. Cô ấp a ấp úng không nói nên lời.

Để những thứ vừa mang vào lên bàn, Cang bước đến đỡ Ca, giọng anh thật tự nhiên :

- Em muốn vào nhà vệ sinh đúng không? Nào, vịn vào tôi.

Nhã Ca đỏ khốc đỏ cười, cô đành bám vào tay Cang bước từng bước, người nóng bừng bừng vì xấu hổ.

Giọng Cang thản nhiên :

- Tôi từng nuôi mẹ mỗ ruột thừa nên kinh nghiệm có đầy. Em đừng ngại gì hết.

Anh đẩy cửa phòng vệ sinh, đỡ Nhã Ca vào tận trong rồi mới bước ra. Một mình nhìn mình trong gương, Ca đưa tay xoa lên má. Trông cô mới tàn tạ làm sao. Môi nhợt nhạt, mắt thâm quầng, mặt không chút sinh khí. Thật mắc cỡ khi xuất hiện như vậy trước một người đàn ông phong độ như giám đốc Cang.

Nhã Ca ngượng ngịu cười với cái gương trên tường. Mà xấu hổ gì cơ chứ! Nhỏ Thanh Du từng vô tư bỏ về để mặc giám đốc Cang ngồi canh chừng lúc Ca còn mỗ chưa tỉnh. Lúc đó, chắc nhìn cô phải tệ hơn bây giờ gấp mấy lần. Hơn nữa, mấy ngày nay, Cang đã vào thăm cô nhiều lần, chắc Cang đã quen thấy cô xấu xí rồi cũng nên.

Làm xong phần việc phải làm một cách khó khăn, Nhã Ca mở cửa. Cô chưa kịp bước ra, Cang đã nhanh nhẹn đi tới.

Vừa dìu Ca, anh vừa nói :

- Quân cho biết đã về tới thành phố. Thế nào cậu ấy cũng vào với em. Coi như tôi xong nhiệm vụ.

Nhã Ca im lặng, cô chưa biết sẽ nói gì thì Cang đã hạ giọng :

- Em sẽ không gặp lại người kinh khủng này nữa. Thích nhé!

Mím môi vì đau khi ngã người theo tay nương nhẹ của Cang để nằm xuống giường, Nhã Ca bồi hồi nhận ra mấy hôm nay “Con người kinh khủng này” mới thân thiết với cô biết bao. Cô đã quen trông ngóng Cang khi nằm bệnh với tất cả đơn độc rồi. Giờ nghe anh bảo “Đã xong nhiệm vụ... sẽ không gặp lại”, bỗng dưng Nhã Ca hốt hoảng như vừa làm mất một vật rất quý.

Nhã Ca chợt giật dỗi :

- Anh về ngay bây giờ, em cũng đâu dám giữ.

Cang thản nhiên :

- Tôi cũng muốn thế, nhưng đã làm ơn phải cho trót, không thì Quân lại trách.

Nhã Ca buột miệng :

- Thì ra anh chỉ vì anh Quân. Tình bạn của hai người thân thiết quá nhỉ!

Cang nhìn Nhã Ca khiến cô phải ngó lơ lên trần nhà. Anh nhỏ nhẹ :

- Quân là người tốt. Cậu ấy có hơi đào hoa nhưng vì Quân chưa tìm được một người cậu ấy thật sự yêu, một người đủ sức làm cậu ấy dừng lại. Tôi tin Nhã Ca đúng là người Quân cần tìm. Với em, Quân đối xử khác hẳn. Em mềm mại, mong manh như rêu nhưng lại bám giữ được một hòn đá lặn như Quân. Đừng bao giờ rời cậu ấy nhé. Rồi hai người sẽ hạnh phúc.

Nhã Ca khó khăn :

- Không phải như anh nghĩ đâu.

Cang không rời gương mặt xanh xao của Nhã Ca :

- Vậy thật ra là thế nào khi đã có lần Quân nói thế với tôi.

Nhã Ca nhếch môi :

- Ngôi nhà của anh Quân không có chỗ cho em. Gia đình ấy với em rất đáng sợ.

- Quân là người mạnh mẽ. Đã yêu, cậu ấy sẽ vượt qua mọi khó khăn. Em phải tin như vậy chứ. Tình yêu là động lực lớn nhất khiến người ta không biết sợ là gì.

Nhã Ca chớp mi. Cô lắng sang chuyện khác :

- Anh thích nói về tình yêu quá nhỉ! Anh nói về tình yêu của anh cho em nghe đi. Chị ấy rất đẹp, em còn phải mê khi chỉ mới gặp một lần.

Cang hơi bất ngờ khi Nhã Ca hướng anh sang chuyện này. Càng bất ngờ hơn khi cô biết cả Thục Trinh.

Anh âm ự :

- Tôi cũng... mê khi gặp Thục Trinh lần đầu.

Nhã Ca hóm hỉnh :

- Như thế gọi là tiếng sét ái tình phải không ?

- Chắc thế. Khi bị sét đánh người ta thường tối tăm mảy mặt và trở nên u mê. Yêu bằng trái tim u mê đôi khi là bị kịch.

Nhã Ca ngập ngừng :

- Chẳng lẽ tình yêu và hôn nhân hiện giờ của anh là một bi kịch.

Cang đắn đo :

- Có thể là như vậy. Với người này, có một cô vợ đẹp, sắc sảo, khôn ngoan, thành đạt là một hạnh phúc, nhưng với người khác thì chưa chắc.

Nhã Ca nhìn anh ái ngại :

- Tại sao lại như thế? Em không hiểu.

- Có lẽ tại tôi. Tôi cần một mái ấm gia đình chứ không cần một lâu đài nguy nga nhưng lạnh ngắt. Còn gì bất hạnh hơn chuyện sau một ngày mệt mỏi vì công việc, khi trở về nhà chỉ có mỗi mình mình với mâm cơm khô nguội. Rồi cứ thế ngày này qua ngày nọ, tháng này tiếp tháng kia, tôi khao khát có một đứa con đến cháy lòng, nhưng cô ấy thì không.

Môi nhếch lên đầy chua chát, Cang nói tiếp :

- Tôi không ích kỷ đến mức bắt vợ hy sinh sự nghiệp để ở nhà lo chu toàn bốn phần, cũng như thiên chức của một phụ nữ mà muốn cô ấy phải cảm nhận trách nhiệm của mình. Khổ sao Thục Trinh là người hoạt động thiên về nghệ thuật, song lại thiếu sự nhạy cảm của người đàn bà đã làm vợ. Cô ấy xem chồng như một của nợ thì nói chi tới con. Với Thục Trinh, sự nghiệp là trên hết. Trinh khiến tình yêu và niềm si mê tôi dành cho cô ấy ngày càng phai nhạt. Đến bây giờ thì không thể cứu vãn. Mỗi chúng tôi hầu như đã có cuộc sống riêng.

Nhã Ca tò mò :

- Nhưng vẫn là vợ chồng?

Cang gật đầu :

- Đúng vậy. Đã là vợ chồng thì có nhiều ràng buộc lắm, đâu thể dễ dàng chia tay như chia tay người yêu.

Trán Nhã Ca chợt cau lại khi nghĩ tới ba mình. Có khi nào hồi xưa, ông cũng từng khơi gợi lòng trắc ẩn của mẹ bằng những lời tương tự như lời của Cang vừa nói với cô? Rằng ông không hạnh phúc bên vợ. Rằng

ông đã cưới nhầm một người hoàn toàn trái tính trái nết với mình. Rằng hai người hầu như đã có cuộc sống riêng, nhưng vì các con, vì danh dự, uy tín... nên vẫn phải chung một mái nhà song hồn ai nấy giữ.

Chắc chắn ông đã chiều dụ mẹ bằng những lời như thế. Mãi đến khi mẹ mang Nhã Ca trong bụng, ông mới lộ bản chất của mình. Để cứu sự nghiệp trên đường thăng tiến, ông đã đổ hết mọi tội tình vào mẹ để cứu lấy thân.

Chỉ nghĩ ngần ấy thôi, Nhã Ca đã thấy sợ. Người ngồi cạnh cô đây nào khác gì ba cô ngày xưa.

Giọng Cang lại vang lên :

- Ly dị là biện pháp tối ưu để giải phóng cho cả hai. Rồi một ngày nào đó tôi cũng làm điều đấy thôi.

Nhã Ca hơi mai mỉa :

- Để tìm một người đàn bà sanh ỉnh những đứa con à?

Cang hơi khựng lại vì câu hỏi đầy ác ý của Nhã Ca. Anh nhún mạnh sau khi đã suy nghĩ :

- Tôi chưa biết mình sẽ như thế nào khi trở lại cuộc sống của một người độc thân. Mà sao chúng ta lại sa đà vào chuyện này nhỉ? Không khéo em lại có cái nhìn méo mó về tình yêu, về hôn nhân thì khổ.

Mặt nghiêm lại, Cang ra lệnh :

- Nào, ngồi dậy tập đi, nằm hoài không tốt đâu cô bé.

Nhã Ca chớp mi, cô từ chối.

- Một lát Thanh Du vào, em sẽ tập đi với nó.

Cang bật cười :

- Em có cần tránh né tôi dữ vậy không ?

Nhã Ca bối rối :

- Không phải tránh né, nhưng... nhưng...

- Em ngại vì tôi bạn Quân à ?

Nhã Ca nghiêm nghị :

- Em không ngại nhưng em biết đâu là giới hạn. Em không thể lợi dụng lòng tốt của anh.

Rồi cô hạ giọng :

- Em đã khoẻ nhiều. Anh không phải tốn thời gian vì em nữa. Suốt thời gian qua, anh đã vì em, em sẽ không thể nào quên.

Cang buồn bã :

- Tôi cũng sẽ không quên được. Em là niềm vui cũng là nỗi buồn của tôi. Tôi thật tệ khi cố khát khao một báu vật không phải của mình. Tôi sẽ không gặp Nhã Ca nữa, nhưng luôn mong em có cuộc sống tốt đẹp và hạnh phúc.

Nhã Ca nghe đau nghẹn ở ngực, cô thì thào :

- Em cũng mong thế với anh.

Cang nắm bàn tay xanh xao của Ca, anh xót xa :

- Gầy quá!

Nhã Ca muốn rút tay về, nhưng không đành lòng khi trái tim cứ tưởng rất gỗ đá của cô không muốn thế. Ca đâu thể dối chính mình khi cô đang quá cô đơn. Hơn bao giờ hết, Nhã Ca cần một điểm tựa để không phải chiêm bao thấy mình rơi mà chẳng biết bầu vào đâu. Cang chính là điểm tựa. Cô đang bầu vào anh nhưng vẫn thấy mình rơi xuống tận vực sâu tăm tối của tội lỗi.

Nhã Ca không có quyền nghĩ tới Cang. Bài học của mẹ và sự có mặt của cô trên trần gian đầy khổ lụy này chẳng phải là một cảnh báo đó sao?

Tơ tưởng đến một người có vợ đã là không nên, chớ đừng nói chi yêu họ.

Giọng Cang nao nao :

- Tôi về đây.

Nhã Ca nhắm mắt lại, cô chờ anh buông tay mình ra nhưng Cang vẫn chưa làm thế. Thời gian như ngừng lại khi anh cúi xuống hôn phớt lên trán cô rồi vội vã ra khỏi phòng như trốn chạy.

Một mình với đôi mắt cay xè với nỗi đau thể xác, với sự trống vắng đến chơi vơi của tâm hồn. Nhã Ca cố dành hết chút nghị lực còn lại để vỗ về trái tim cô.

Hãy quên đi xúc cảm. Hãy can đảm nhìn vào sự thật và dập tắt ngay ngọn lửa tình yêu vừa nhúm lên bằng lòng kiêu hãnh và lý trí của chính mình.

14. Chương 14

Ném bao thuốc rỗng vào sọt rác, Cang cúi kính đứng dậy. Từ sáng đến giờ, anh bức bối kinh khủng mà không biết mình bức vì lý do gì. Đám nhân viên tránh xa anh như tránh xa cọp. Nhất là đám con gái. Rảo một vòng quanh các gian hàng cho đỡ căng thẳng. Cang chỉ đưa mắt nhìn cô nào là nhân viên đó xanh cả mặt. Trong mắt họ giám đốc Cang khác nào một ông kẹ, dễ sợ và cả dễ ghét nữa. Nào có ai biết Cang chỉ là một gã đàn ông có lớp vỏ xù xì nhưng lòng dạ đang nát vì buồn chán, cô đơn.

Đi loang quanh trong phòng làm việc bốn bề kín như chiếc hộp vuông rỗng, Cang như nghe cả tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường lặng lẽ, bình thần đến từng giây, từng phút rồi từng giờ.

Đêm đã xuống nhưng Cang không buồn về nhà. Chắc bà Mười đang trông và đi ra đi vào làm bầm mắng. Bà Mười cũng như mọi người không ai biết với anh đêm chính là hình phạt. Đem và rượu làm tim anh nhức nhối, khi thêm một bờ môi, một ánh nhìn âu yếm mà dù đã say rồi cũng chẳng thể quên.

Nhắc đến rượu, Cang chợt muốn vào quán để uống một chén cho ngất ngư, cho ngả nghiêng sắp ngã trên đường về như đêm nào đó quá. Muốn là muốn thể thôi, chớ uống rượu làm chi khi rượu chỉ làm Cang thêm buồn thêm nhớ Nhã Ca. Cô bé hầu như đã biến mất khỏi thế gian này. Cang không thể muối mặt hỏi Quân về cô bé. Anh không thể vượt qua một giới hạn vô hình mà Nhã Ca đã vạch ra cho cô và có lẽ cho cả anh. Dầu gì anh cũng phải tự trọng, yêu người yêu của bạn thân trong khi có vợ là điều khó dung thứ. Khổ sao Cang không thể quên. Cang khê thở dài. Phải chi lúc Nhã Ca nằm viện, Quân đừng nhờ anh vào chăm sóc cô bé thì mọi việc đã khác. Tình cảm Cang dành cho Ca chắc không sâu nặng như bây giờ.

Chuông điện thoại reo, Cang mở nắp cái di động.

Giọng Quân ồn ào :

- Mà đang ở đâu vậy ?

- Trong phòng làm việc chớ đâu.

- Trời! Giờ này vẫn còn cày sao cha? Đẹp đi nhậu, mày.

Cang ngập ngừng :

- Nhậu với mày. Nhã Ca biết sẽ trách tao.

- Ôi dào! Nhã Ca có ăn nhập gì chuyện nhậu nhẹt của cánh đàn ông. Mày không phải sợ ai trách cứ gì ráo. Ra đi! Bọn tao chờ ở quán Ông Già.

Cang chưa kịp nói gì, Quân đã cúp máy. Anh mở cửa phòng bước ra ngoài. Cang lạ gì cái quán Ông Già ấy. Nó nằm xéo góc với siêu thị của công ty nên nhân viên của Cang vào rất thường xuyên. Gần như thế nên chưa đầy năm phút sau, Cang đã có mặt.

Quân hả hê :

- Có thể chứ. Ai lại ôm việc để quên đời như mày.

Nhưng Cang chưa uống ly nào điện thoại lại reo.

Anh nghe giọng Thực Trinh vang lên trong veo nhưng không một chút tình cảm.

- Mẹ sẽ về chuyến bay hai mươi một giờ tối nay. Anh lo chuẩn bị đi đón bà nhé.

Cang nhúm mày :

- Mẹ về sao anh không biết gì hết vậy ?

Thực Trinh cười gằn :

- Đợi mẹ về mà hỏi sao lại hỏi em ? Em mới nghe chị Linh nói lại tức thời. Bà cụ định chơi trò giật gân nên mới báo trễ như thế. Anh đi đón hay không thì tùy. Em ngừng đây.

Cang bức bối uống ực lon bia Quân vừa khui. Dạo này anh thường nóng nảy khi nói chuyện với Thực Trinh. Vừa rồi cũng vậy.

Quân tò mò :

- Bác Yến về à ?

- Ồ. Tao phải ra sân bay lúc chín giờ.

- Còn hơn một tiếng nữa mới chín giờ mà. Cứ uống thoải mái. Trước sau gì mày cũng ngồi taxi chó có đi hai bánh đâu mà lo.

Cang chép miệng :

- Thú thật. Dạo này tao không hứng uống. Ngồi vào bàn cứ thấy như đang bị tra tấn không bằng.

Quân cười cười :

- Chắc mày bị ám ảnh về một cơn say tồi tệ nào đó trong quá khứ, còn không thì mày bị trầm cảm nên mới chê cả rượu.

Cang thần nhiên đốt thuốc :

- Mày muốn nói tao bị gì cũng được hết.

- Điều đó chứng tỏ tao nói sai “bệnh” của mày. Tại tao tôn trọng bạn bè nên không nói trúng đó thôi.

Cang làm thỉnh uống nốt phần bia còn lại. Quân hỏi :

- Mày và Thực Trinh thế nào rồi ?

Cang nhún vai :

- Vẫn là vợ chồng trên pháp luật, nhưng hồn ai nấy giữ.

Quân nhướn mày :

- Phải làm cách nào đó, chó nếu ly dị mày sẽ mất nhiều lắm đấy.

Cang gật đầu :

- Tao biết. Đó là cái giá phải trả ột lần lầm lỡ trong tình yêu và hôn nhân. Hy vọng mày sẽ rút ra một bài học kinh nghiệm từ tao.

- Mỗi người là một trường hợp. Tao biết sẽ rút ra kinh nghiệm gì từ mày đây? Tao là đứa chứng kiến mọi tình của mày và Thực Trinh từ đầu. Cũng ngây dại, đắm đuối, hỉ, nộ, ái ố có đủ. Mày và thằng Phổ từng

choảng nhau vì Thục Trinh, phần tao vì can hai đứa đã bị sắc máu mũi. Tình yêu của mày mãnh liệt đến mức bác Yến ngăn cản cũng chả nhằm nhò gì. Giờ chỉ vì một lý do hết sức mơ hồ là “không hợp tánh” tụi bây lại chia tay. Tao thấy tiếc quá.

Nhìn vào mắt Cang, Quân hỏi :

- Nhắm mày sẽ yêu cũng đắm đuối, mãnh liệt đến mức vội vã cưới hỏi rồi cũng vội vã và ly dị với bao nhiêu người vì “không hợp tánh” nữa ?

Cang cau mày :

- Mày đừng mĩa mai như vậy. Không ai muốn yêu để cưới rồi ly dị.

Quân vẫn tiếp tục tấn công :

- Vậy “Một nửa của mày” phải như thế nào mới hợp ?

Cang tránh né :

- Tha cho tao đi. Nói chuyện mày và Nhã Ca vui hơn.

- Bọn tao vẫn bình thường. Quên nữa, Nhã Ca gửi lời thăm mày.

- Cô bé đi làm lại chưa ?

- Chưa. Tao bảo “Ca bây giờ chỉ lo mỗi việc học thôi, chớ không được làm thêm gì cả”.

Cang tò mò :

- Và cô ấy bằng lòng à ?

Quân cao giọng :

- Đương nhiên! Nhã Ca luôn nghe lời tao.

Cang nhìn thẳng vào mắt Quân :

- Mày yêu cô bé chứ ?

Quân thẳng thắn :

- Không. Tao biết mày thích Nhã Ca, nhưng theo tao thì không nên. Con bé còn quá trẻ với một gã lọc lõi như mày. Nhã Ca sẽ không chịu đựng nổi nếu mày...

Cang xua tay :

- Tao hiểu ý mày. Không phải mày đã nói : “Mỗi người là một trường hợp” à? Theo tao, mỗi người là một số phận. Nếu số phận đã khiến tao gặp Nhã Ca thì sao ?

Quân bật cười :

- Mày mà cũng tin số phận à? Đúng là nhầm nhí. Mày chỉ giả giọng điệu này với những con thỏ bạch như Nhã Ca thôi. Bởi vậy tao không để mày gặp con nhỏ đâu.

Cang lầm lì :

- Trước đây tao nghĩ mày và Ca có tình cảm nên đã cố nén lòng quên. Giờ thì không có gì cản được, tao sẽ tìm đến với Nhã Ca.

Quân nghiêm giọng :

- Tao thừa biết tính mày. Nhưng Nhã Ca khác Thục Trinh. Tao bây giờ cũng khác xưa nên không ủng hộ mày đâu.

Cang cười gằn :

- Tao không cần ủng hộ. Chỉ cần mày đừng chõ mũi vào chuyện của tao là đủ rồi.

Hai người rơi vào im lặng. Cang lầm lì rít thuốc. Quân lạnh tanh uống bia. Anh nhận ra mình đã sai lầm khi nhờ Cang chăm sóc Nhã Ca. Nhưng lúc ngặt nghèo đó, nếu không nhờ Cang, anh biết phải nhờ ai khi Nhã Ca và đám bạn sinh viên của con nhỏ đều không một xu dính túi, mà vào bệnh viện thì hàng chục thứ tiền phải chi ra.

Giá mà lần đó Quân không phải bận một đợt hội chợ gần một tuần thì anh đâu phải lo lắng như bây giờ. Dẫu Nhã Ca kín đáo cỡ nào, Quân vẫn linh cảm thấy con bé thích Cang. Cũng không trách được Ca. Con bé vô gia đình, thiếu thốn mọi cái từ vật chất đến tinh thần. Trước sự ân cần, chăm sóc của một người mạnh mẽ, có vị trí tương đối trong xã hội, lại biết chiều chuộng thì Ca xiêu lòng là đương nhiên. Chỉ nên trách anh đã không làm gì được cho em mình.

Nghĩ tới Nhã Ca, Quân càng nhức nhối khi nghĩ tới ba. Ông thật nhẩn tâm vì không nhận giọt máu rơi của mình. Có thể ngày xưa ông đã sa ngã vì một một phút yếu lòng với bà Nhã Dung. Có thể bà đã cố tình quyến rũ ông vì mục đích cá nhân nào đó. Cũng vì bà, ông và gia đình đã có một thời gian lận đận, lao đao. Có thể vì nhiều nguyên nhân khác khiến ông căm hận bà Nhã Dung tận xương tủy, nhưng Nhã Ca đâu có tội gì, sao ba lại trút mọi oán hận, thù hận xuống đầu con bé.

Giọng Cang chợt vang lên :

- Tao đi đây. Một mình mày uống vừa thôi nhé.

Quân cười :

- Ồ, mày không phải lo. Tao biết lượng sức mà.

Ra khỏi quán, Cang điện thoại cho Thực Trinh, nhưng cô từ chối không ra sân bay với anh, với lý do bận trình diễn. Dù biết chắc Thực Trinh sẽ tìm cách thoái thác, Cang vẫn khó chịu khi nghĩ Thực Trinh xem thường luôn cả mẹ anh. Trước kia, mẹ chồng nàng dâu cũng đã chẳng ưa gì nhau, nhưng Thực Trinh vẫn nể nang tôn trọng mẹ chồng. Giờ cô này thấy chẳng cần phải đóng kịch nữa, Trinh chỉ biết mỗi bản thân, vậy thì Cang cũng nên sống thật đi.

Anh gọi điện về bảo bà Mười chuẩn bị phòng ốc ẹ rồi ra sân bay.

Phải hơn mười giờ đêm, bà Yến mới đẩy xe hành lý ra.

Thấy mỗi mình Cang, bà nhếch môi :

- Mẹ đã cố tình gọi điện cho Thực Trinh thế mà nó vẫn không ra đón mẹ. Đúng là tệ thật.

Cang gượng gạo :

- Trinh bận trình diễn mẹ ạ.

Bà Yến cầu nhàu :

- Mày vẫn còn tin nó đến thế à? Tao ở bên Tây nhưng bên Ta vợ mày làm gì tao biết hết.

Cang im lặng đẩy hành lý của bà ra xe taxi. Anh ngột ngạt vì những lời đầu tiên của mẹ khi bà rời sân bay. Cuộc chiến giữa mẹ chồng nàng dâu sắp tiếp diễn rồi. Lần này chắc Cang sẽ giải quyết chuyện hôn nhân của mình cho xong.

Hai mẹ con im lặng trong taxi suốt đoạn đường về nhà. Đã trở thành một thói quen, mẹ Cang không bao giờ bàn tính bất kỳ chuyện gì khi ngồi trên xe. Bà là mẫu người phụ nữ quyết đoán. Cũng vì không ưa Thực Trinh nên bà mới sang Úc sống với chị Hai của Cang nhưng một năm bà đi đi về về Việt Nam không biết mấy lần. Bà giao thiệp rộng, quen biết giới thượng lưu nhiều, nên chuyện gì cũng rất tổ tường.

Về nhà, vui vẻ mừng chào bà Mười xong, bà Yến bảo Cang ngồi xuống salon.

Mặt không chút nào mệt mỏi dù sau một chuyến bay khá dài bà bảo :

- Lần này mẹ về để giải quyết chuyện của con.

Cang tỏ vẻ vô tư :

- Con có chuyện gì đâu để mẹ giải quyết.

Bà Yến nói :

- Gia sản của cả giòng họ đang do con nắm giữ. Mẹ muốn giải quyết chuyện đó.

Cang phật ý :

- Con đã làm gì để khánh kiệt à ?

Giọng bà Yến chắc nịch :

- Con thì không, nhưng Thực Trinh thì có. Mẹ đã lên kế hoạch rồi, Thực Trinh sẽ không được một xu nếu hai đứa ly dị. Với nó không hạnh phúc, con phải tìm hạnh phúc khác kéo trên đầu hai thứ tóc đến nơi rồi mà vẫn chưa nên thân nên người.

Im lặng một chút, bà Yến nói tiếp :

- Không cha mẹ nào muốn con cái tan vỡ trong hôn nhân, nhưng đã như thế thì đau một lần. Con đừng tiếc nuối gì hết, rồi sẽ có người phụ nữ khác thù mị, đoan trang dàng hoàng đến với con.

Cang nhìn bà :

- Con với Thực Trinh chỉ không hợp tánh sống chớ cô ấy có gì đâu không dàng hoàng.

Bà Yến chua ngoa :

- Hừ ! Sở đầu xem đã nhú sừng ra chưa? Nó đang cặp với thằng Phổ đấy. Tình cũ không rủ cũng tới. Trong mắt chúng, mày là một thằng đàn.

Cang nóng mặt. Chưa bao giờ anh nghe nhục như thế , dù là nhục với chính mẹ ruột mình. Cang vẫn biết Thực Trinh không phải gái chính chuyên. Nghề nghiệp rồi lối sống lai căng khiến Thực Trinh dễ dãi trong giao tiếp, quan hệ với người khác phái. Đã có vợ nghệ sĩ nếu ghen tuông thì hẹp hòi. Với Thực Trinh anh đã quá hời hợt, giờ thì rõ nhục.

Giọng bà Yến đầy bức xúc :

- Bạn bè mẹ kể lại con Trinh tuyên bố rất mất dạy rằng : Thằng chồng nó không dám ly dị cho dù nó có quạu cỡ nào đi chăng nữa. Nó bảo cái giá ly dị của nó cao lắm, bỏ nhau xong gia đình chồng nó mệt luôn.

Mặt bà đanh lại :

- Mẹ hứa sẽ dạy con ranh hồn hào ấy một bài học nhớ đời. Con không gì phải xấu hổ hết. Hãy chờ xem mẹ hành động.

Cang chột bặt cười vì câu nói sau cùng của mẹ : “Hãy chờ xem mẹ hành động”.

Thấy anh cười, bà cau mày :

- Sao lại cười? Hay “Ông ăn chả, bà ăn nem? ” Mày cũng có một đứa nào khác rồi nên bỏ mặc con vợ muốn làm gì thì làm? Tao sẽ không để mày tự chọn vợ lần thứ hai đâu.

Cang đứng dậy. Anh từ tốn nhưng dứt khoát :

- Chuyện của con để con quyết, mẹ bận tâm là chi ệt. Chuyến bay nhiều giờ chắc làm mẹ mệt. Giờ mẹ nghỉ ngơi đi đã.

Bà Yến gật gù :

- Mẹ đi nghỉ đây. Ngày mai con chuẩn bị tất cả những giấy tờ liên quan đến tài sản ẹ. Mẹ sẽ cần đến chúng đó.

Vừa bước về phòng dành dành bà vừa dặn :

- Nhớ đấy !

Cang bước ra hàng hiên. Mùi thơm của hoa hoàng lan càng lúc càng ngọt đậm. Anh không quan tâm đến tài sản, đến những mất mát nếu phải bỏ ra để được ly dị Thực Trinh. Với anh bây giờ quan trọng hơn hết là Nhã Ca.

Nhất định anh sẽ tìm đến với cô bất chấp mọi trở ngại.

15. Chương 15

Nhã Ca giật mình làm rơi cả quyển vở xuống đất khi thấy Cang đứng ngoài cửa rào. Đúng là anh rồi chứ không thể là ai khác.

Anh mỉm cười khi cô đứng trân trời nhìn :

- Không định mở cửa cho khách sao nhỏ ?

Tiếng “nhỏ” của anh nghe mới mềm lòng làm sao. Nhã Ca luyến quỳnh bỏ cả chân trần bước vội trên nền sân gạch tàu bám rêu xanh ra mở cửa cho Cang.

Cô ấp úng vì ánh mắt đắm đuối của anh.

- Em còn không tin là anh nữa kia.

Rất tự nhiên, Cang nắm tay Nhã Ca siết nhẹ rồi hỏi :

- Giờ đã tin là... anh chưa ?

Nhã Ca rút tay lại, cô đỏ mặt :

- Là giám đốc Cang chứ không phải là anh.

Cang nói :

- Tôi chỉ là giám đốc với nhân viên của mình. Với em, tôi là...

Nhã Ca ngắt lời Cang :

- Là bạn của anh Quân.

Nhặt quyển vở bên thềm lên. Nhã Ca chỉ vào ghế gỗ.

- Mời anh ngồi. Để em đi rót nước.

Rồi bỏ mặc Cang đứng ngoài sân, Nhã Ca chạy vội vào trong, tìm đập thành thịch như đánh trống. Rót nước lọc ra ly, Ca thấy tay mình run đến mức rót trượt ra ngoài.

Thật tình Nhã Ca không bao giờ dám nghĩ Cang sẽ tới tận nhà trọ cô ở. Dầu trong thâm tâm có đôi khi cô mơ được như vậy.

Lẽ nào Cang cũng có cảm tình với Ca? Thứ tình cảm không bình thường của một giám đốc đối với nhân viên quen đã thôi việc.

Nhớ tới nụ hôn vội vàng của Cang trên trán mình hôm anh chia tay ở bệnh viện. Nhã Ca nóng ran cả người. Cang đâu biết anh đã khiến cô mất ngủ mấy đêm liền để sau đó mỗi khi nhớ tới anh, cô tự huyền hoặc mình : “Ấy chỉ là một giấc mộng”. Đã là mộng thì không bao giờ thành hiện thực dù cô luôn nghĩ về nó.

Mấy tháng liền, Cang mắt hút, cô không dám hỏi thăm về anh dầu chỉ hỏi bóng hời gió qua Thanh Du xem Du có gặp Cang không? Anh có nhắc gì tới Nhã Ca không.

Đang lúc Nhã Ca nghĩ rằng Cang đã quên khuấy cô rồi thì anh lại xuất hiện.

Lòng cô rối bời lo âu lẫn vui mừng. Cô biết mình không có quyền tơ tưởng đến một người đã có vợ. Cô biết mình phải dang xa Cang ra, nếu không cô sẽ rơi vào bi kịch không lối thoát. Thế nhưng Cang đã tìm tới đây rồi, cô đâu thể đuổi anh về ngay được.

Hít vào một hơi dài, Nhã Ca cố trấn tĩnh mình rồi bưng ly nước ra.

Đặt ly nước xuống cái bàn gỗ kê sát mái hiên, Nhã Ca nói :

- Nhà trọ của con gái bề bộn lắm, nên không dám mời anh vào trong. Anh thông cảm cho em nhé.

Cang ngọt ngào :

- Anh hiểu mà. Nhã Ca cho anh ngồi đây là tốt quá rồi.

Ngồi xuống đối diện với Cang, cô bắt đầu điều tra.

- Thanh Du cho anh địa chỉ này à ?

Cang nghiêng đầu nhìn cô :

- Ai cho không quan trọng. Đầu phải anh chỉ biết tìm em qua mỗi Thanh Du. Nào, để anh xem... Trông em bữa nay khá hơn trước nhiều.

Nhã Ca mỉm cười :

- Bữa nay em đâu còn là người bệnh nữa.

Cang chép miệng :

- Trái lại, anh đang là người bệnh đây.

Nhã Ca kêu lên :

- Ôi ! Anh bệnh gì vậy ?

Cang buông từng tiếng :

- Bệnh tương tư.

Nhã Ca chớp mắt, cô khỏa lấp :

- Giám đốc đùa vui ghê. Hôm nay giám đốc không giống giám đốc lúc ở công ty. Lúc đó, trông giám đốc lắm lì, sợ lắm.

Cang hỏi gặng :

- Sợ thật không ?

- Dạ thật chứ.

Cang thở dài :

- Thật đáng buồn!

Nhã Ca ngu ngơ :

- Nhiều người sợ mình càng oai. Sao giám đốc lại buồn ạ ?

Cang trầm giọng :

- Đơn giản vì anh không thích bị người ta sợ.

Nhã Ca tài khôn :

- Muốn thế chắc giám đốc phải khác đi mới được.

Cang chống tay dưới cằm :

- Phải khác như thế nào cho vừa lòng người ta đây ?

Nhã Ca tủm tỉm :

- Cười nhiều hơn, gương mặt phải cạo bớt râu ria và bớt đầng đầng sát khí.

Cang nhăn mặt :

- Phải cạo cả râu à? Chà! Như vậy tự do cá nhân bị xâm phạm rồi.

Nhã Ca che miệng :

- Cái gì cũng có giá của nó. Lúc đứng bán ở quầy điện thoại, em vẫn thường nghe những nhân viên khác nói như thế. Đúng phải không giám đốc?

Mặt Cang xù xuống :

- Lại giám đốc! Em làm tôi khó chịu quá, không được gọi “giám đốc” nữa đây.

Nhã Ca le lưỡi :

- Em xin lỗi vậy. Nhưng giám đốc vẫn là giám đốc. Vẫn dễ sợ. Vẫn quyền hành, dễ ghét.

Dứt lời, cô khoanh tay làm thỉnh khiến Cang phải hạ giọng :

- Muốn thay đổi cũng từ từ chứ. Rồi anh sẽ cạo râu cho vừa lòng em.

Nhã Ca nóng mặt :

- Sao lại vừa lòng em?

- Vì anh chỉ muốn thay đổi để vừa lòng mỗi “người ta” đang ngồi trước mặt anh thôi. Còn những người khác anh chẳng quan tâm.

Nhã Ca sưng người. Một lúc sau cô mới lí nhí :

- Anh đừng nói thế, tội nghiệp em.

Cang tha thiết :

- Anh rất quý em. Anh không thể dối lòng mình. Anh biết Nhã Ca cũng nghĩ nhiều tới anh. Vậy tại sao chúng ta phải phủ nhận tình cảm của mình?

Nhã Ca lắc đầu :

- Em không có tình cảm gì với anh hết ngoài sự khiếp sợ của một nhân viên đối với một giám đốc nổi tiếng hắc ám. Thật đó!

Cang gằn từng lời :

- Anh không tin.

Nhã Ca rối bời vì ánh mắt nồng nàn nhưng không kém phần liêu lĩnh mạnh mẽ của Cang. Ánh mắt có cái nhìn khiến người đối diện phải sợ hãi lúc này đang muốn đốt cháy Nhã Ca. Cô biết mình sẽ gục ngã mất nếu nhìn vào đôi mắt như biết thuật thôi miên của anh.

Nhã Ca từng gần gũi Cang, từng được anh dịu dàng chăm sóc lúc cô bệnh. Dù thời gian ấy ngắn ngủi, nhưng anh đã để lại trong tim cô dấu ấn khó phai. Nhã Ca đã cố loại bỏ bóng hình Cang, cố không nhớ không nghĩ tới anh. Cô cho rằng mình đang yêu đơn phương một người không dành tình. Nào ngờ bây giờ Cang xuất hiện. ào ạt, mạnh bạo như sóng biển xô bờ, anh nói thẳng điều anh ấp ủ trong lòng. Dường như Cang quên bằng những ràng buộc về hôn nhân của anh và vợ để thốt lên lời như ngổ ý tỏ tình với Nhã Ca? Anh không nghĩ đã làm khổ cô vì những lời đó ư?

Cụp mi xuống, Nhã Ca nhìn những đường chỉ vòng vo trong tay mình. Cô cảm nhận được cái nhìn da diết của Cang, nó đang đốt cháy tâm trí cô, anh biết không ?

Giọng Cang trầm hẳn xuống :

- Anh xin lỗi đã nói thế với em. Nhưng anh không tin em sợ anh như sợ một giám đốc hắc ám.

Nhã Ca cố gắng trấn tĩnh mình. Cô cố gắng hóm hỉnh.

- Nếu không thế thì em sợ anh như sợ một cơn bão. Tin chưa?

Cang gượng cười :

- Sợ kiểu nào cũng khiến anh đau hết. Thôi, đừng sợ nữa mà.

Nhã Ca buột miệng :

- Không sợ anh không được đâu.

Cang hỏi :

- Vì sao cơ chứ?

Không trả lời, Nhã Ca chỉ lắc đầu. Cô làm sao nói được “Nếu không sợ anh, em sẽ yêu anh mất”.

Dường như đọc được suy nghĩ của cô, Cang thì thầm :

- Có phải vì nếu không sợ anh, em sẽ yêu anh không ?

Nhã Ca ấp úng :

- Làm gì có. Nếu không sợ anh thì em sẽ rất rất ghét anh. Đơn giản thế thôi.

Cang mỉm cười :

- Cám ơn em đã rất ghét anh thay vì sợ.

Nhã Ca kêu lên đầy ảm ức :

- Em ghét là ghét thật chứ không phải ghét theo kiểu” Con gái nói có là không” đâu.

Cang chống tay nhìn Ca đầy say đắm.

- Anh hiểu mà. Với em, ghét nghĩa là ghét. Đơn giản thế thôi.

Nhã Ca thấy càng lúc mình như đã rơi vào bẫy của Cang, cô không đủ sức tháo gỡ, trái lại cô lại bị anh buộc chặt bởi những lời nói. Cang đang dồn Ca vào thế phải thú nhận “yêu anh”. Nghĩ lại, cô nhận ra mình quả là khờ khạo.

Cang năn nỉ :

- Em ghét anh, nhưng thỉnh thoảng cho anh ghé thăm chứ?

Nhã Ca nghiêm nghị :

- Không được đâu. Em thấy có lỗi khi được ghé thăm. Thời gian đó, anh nên dành cho gia đình. Chẳng người vợ nào vui khi biết chồng thăm viếng một cô gái khác. Hơn nữa, em không muốn gặp rắc rối vì ột nào cũng cay hết.

Cang thở dài :

- Anh và Thực Trinh đã ly thân.

Nhã Ca thản nhiên :

- Chia buồn với anh, nhưng hy vọng hai người sẽ nghĩ lại vì tình yêu xưa kia. Em nghe anh Quân kể ” Có một thuở anh chị yêu nhau lắm. Yêu đến mức nhiều người phải ganh tỵ vì anh chị trai tài gái sắc, hết sức xứng đôi. Một tình yêu đã đi tới hôn nhân gần mười năm mà phải vỡ tan thì thật tiếc.

Cang nói :

- Bọn anh không thể tiếp tục với nhau nữa. Vỡ tan là điều tất yếu. Níu kéo cũng vô ích, thậm chí chỉ tiếp tục làm khổ nhau mà thôi. Có thể em chưa hiểu anh nên nghĩ anh là thứ đàn ông bội bạc, không chung thủy trong hôn nhân và coi tình yêu như trò đùa, sớm yêu chiều bỏ. Hoặc anh vỡ vĩnh thổ than không hạnh phúc với vợ để tìm một cô gái khác.

Im lặng vài giây, Cang nói tiếp :

- Đã có một khoảng thời gian khá dài anh hoàn toàn vô cảm với phụ nữ. Anh chìm vào rượu như một cách tìm quên. Mãi cho đến khi gặp em, thoát đầu anh khó chịu vì thái độ của em khi vừa gặp mặt. Lần đó vừa trông thấy anh, em đã kêu lên: “Là chú à ! Thật kinh khủng ! ”.

Nhã Ca dài giọng :

- Ôi ! Anh nhớ dai thật.

Cang nói :

- Là một giám đốc nổi tiếng hắc mà bị nhân viên nói như mắng vào mặt làm sao lại không nhớ được, nhất là sau này anh biết lý do khiến em phải kêu lên như thế.

Nhã Ca gật gù :

- Thì anh anh nhớ dai vì thù dai...

Cang nhăn nhó :

- Chả lẽ anh tệ dữ vậy sao? Thật ra anh tò mò về em rất nhiều. Em quen với Quân, song chị Thúy Quỳnh lại căm ghét em ra mặt. Chính sự quá đáng của chị ấy khiến anh không chú ý tới em không được. Anh cho rằng em và Quân yêu nhau nhưng gia đình Quân không chấp nhận và chị Quỳnh sẵn sàng hạ nhục em bất cứ lúc nào để em nản mà rời xa Quân. Song dần dà anh nhận ra không phải thế. Em và Quân không hề có tình yêu nào cả. Thế thì sao ta không đến với nhau ?

Nhã Ca nhấn mạnh :

- Em quý anh như là quý anh Quân vậy. Mong anh hiểu cho. Giữa chúng ta không thể là tình yêu. Anh đã ngộ nhận rồi.

Mặt nghiêm lại, Nhã Ca nói :

- Bạn em sắp đi học về rồi. Anh ở đây thật bất tiện cho em. Chúng ta kết thúc chuyện này nhé.

Cang nhếch môi. Anh tự ái khi bị Nhã Ca đuổi khéo như vậy. Cang khá chủ quan khi nghĩ Nhã Ca sẽ không từ chối mình. Thế nhưng anh đã lầm Nhã Ca rất dịu dàng vậy mà lại khô khan từ chối anh, rồi còn ra lệnh cho anh “kết thúc chuyện” nữa. Có lẽ Cang phải ngậm ngùi quay gót thôi.

Ngay lúc đó, có một người đứng tần ngần trước cánh cổng gỗ thô sơ của nhà trọ. Mặt Cang tối sầm lại khi nhận ra là Phổ. Nó cũng quen Nhã Ca sao? Tim anh nhói lên tê tái. Con bé có gương mặt như thiên thần này không đơn giản như anh tưởng. Lẽ nào Cang đã lầm để yêu Nhã Ca như anh từng yêu mê đắm Thực Trinh?

Lúc Cang còn chưa chắt với suy nghĩ của mình thì Phổ đã lên tiếng thật ngọt và cũng thật tình cảm.

- Chào Nhã Ca! Anh vừa gặp dì Nhã Bình xong. Nào, mời anh vào đi chơi. Anh có rất nhiều chuyện thú vị muốn nói với em.

Nhã Ca hết sức bất ngờ trước sự xuất hiện của Phổ. Cang bất ngờ hơn khi Ca nghe những lời anh ta vừa nói.

Như một người máy, cô cứng ngắc bước ra mở cổng, lòng hoang mang không biết Phổ đã biết gì về thân thế của mình mà giọng điệu của hắn ồm ồm như vậy.

Phổ tự nhiên bước vào, thái độ ung dung tự tại như quen thân với Nhã Ca lắm rồi khiến Cang hết sức khó chịu.

Nếu anh nhớ không lầm. Phổ mới biết mặt Nhã Ca hôm cùng Hội đồng quản trị công ty đi thăm hoạt động của siêu thị thôi. Hôm đó hắn đã buột miệng khen: “Cô ấy xinh quá”.

Bước đến trước mặt Cang, Phổ chìa tay ra ngạo nghễ :

- Chào giám đốc Cang. Thật bất ngờ khi gặp cậu ở đây. Tình cảm với nhân viên cũ đến thế là cùng.

Cang miễn cưỡng bắt tay Phổ trong khi mồm hắn vẫn dẻo dẻo :

- Bọn tớ cần nói chuyện riêng. Thật là ngại nếu cậu vừa tới thăm Nhã Ca mà phải vội giã từ vì sự có mặt của tớ.

Cang ra vẻ thản nhiên :

- Chúng tôi cũng vừa trò chuyện xong. Cậu cứ ở lại với Nhã Ca.

Rồi không hiểu sao anh buột miệng :

- Không được làm phiền cô ấy đấy.

Nụ cười vẫn tươi trên môi, Phổ bảo :

- Bọn tớ hiểu nhau quá thì sao làm phiền nhau được. Cậu yên tâm về.

Nheo đôi mắt thật đều giả. Phổ nói :

- À, cho tớ gọi lời thăm Thực Trinh nhá. Giờ này chắc Thực Trinh đang chờ cơm cậu đó.

Cang ngập đắng nuốt cay vào lòng. Anh quay sang Nhã Ca và bắt gặp vẻ dăm chiêu trên mặt cô.

Rất dịu dàng, Cang siết nhẹ tay cô :

- Anh về. Có gì cần cứ liên hệ với anh.

Nhã Ca gật đầu. Cô đưa anh ra cổng khi quay vào đã thấy Phổ ngồi ngay chỗ của Cang ngồi lúc nãy.

Về kể cả tự mãn của Phổ thật dễ ghét. Nhã Ca lạnh lùng vào thẳng vấn đề.

- Anh muốn gì ở tôi ?

Phổ gật gù :

- Một câu hỏi hết sức thẳng thắn của một người hiểu vấn đề. Em khá lăm Nhã Ca. Anh không ngại trả lời ngay. Anh muốn giúp em giành lại công bằng. Nói kiểu như trong phim Hồng Kông là phục hồi danh phận cho em, một thiên kim tiểu thư nhà quyền quý.

Nhã Ca nói :

- Tôi không hiểu ý anh.

Phổ cười :

- Trái lại anh tin rằng em rất hiểu.

Nhịp nhịp tay trên bàn, Phổ nói :

- Anh thiệt hết sức bất bình khi thấy gia đình bác Thiệp đối xử tệ với em. Nghĩ cũng lạ, sao cũng là giọt máu của mình mà giọt thì có thể bỏ rơi, giọt thì được yêu quý nhỉ! Nghe kể bà Trúc Quỳnh từng vào siêu thị nhục mạ em, anh tức giùm đó. Nhất định anh sẽ đòi lại công bằng cho em.

Nhã Ca cười nhạt :

- Không tự dưng mà anh tối với tôi như vậy đâu. Nói đi! Anh muốn cái gì?

Phổ xoa cằm :

-Anh đã nói rồi. Anh thích em nên muốn điều tốt cho em. Ít ra ông Thiệp phải nhận con và thực hiện nghĩa vụ của người cha chớ.

Nhã Ca khô khan :

- Tôi không cần điều tốt anh nói

Phổ lắc đầu :

- Chưa hẳn vậy đâu. Em nghĩ thế vì em không đủ sức biến điều tốt đó thành hiện thực. Làm con gái một “đại gia” vẫn sung sướng hơn làm một đứa con không cha không mẹ và không cả người thân.

Nhã Ca quắc mắt lên :

- Tôi vốn không cha không mẹ và không cần cả sự giúp đỡ mờ ám của một người lạ như anh. Mời anh ra khỏi nhà tôi ngay.

Phổ vẫn nhỏ nhẹ :

- Không cần nóng nảy như vậy. Khi anh tìm đến dì Nhã Bình của em rồi tìm tới đây anh đã nắm chắc lý lịch trích ngang lẫn trích dọc của em rồi nhỏ ạ.

Mặt hất lên đầy tự đắc, Phổ nói tiếp :

- Ở bên Úc, anh có quen một phụ nữ tên Nhã Dung. Đó là một người đàn ông thì thích nhưng đàn bà vừa ghét, vừa sợ, vừa khinh. Chắc! Ở bên Tây thật, nhưng dân mình vẫn phong kiến cổ hủ lắm nên họ không thích phụ nữ có nhiều chồng. Mà bà Nhã Dung thì chồng phải đếm trên đầu cả hai bàn tay.

Tai Nhã Ca ù đặc, cô lấp bắp :

- Anh đừng nói nữa và đi ngay cho.

Phổ trơ trơ mặt :

- Anh sẽ đi, em không cần phải đuổi. Nhưng ý anh là muốn giúp em tìm lại mẹ cha. Họ đều còn sống, tại sao em phải chịu mồ côi? Anh biết ông Thiệp vì sợ mất uy tín nên không nhận con. Cho dù như vậy anh vẫn công bố sự thật được ông ta giấu kín hơn hai chục năm nay ọi người biết.

Nhã Ca kêu lên :

- Anh muốn hạ uy tín ông Thiệp à? Thật bỉ ổi.

Phổ cười hả hê :

- Anh nghĩ em và cô Nhã Dung cũng muốn thế. Anh sẽ liên hệ với cô Dung để mẹ con em...

Nhã Ca gạt ngay :

- Mẹ tôi không phải người đó. Anh xéo cho!

- Đừng nóng nảy như vậy. Anh sẵn lòng chờ em nghĩ lại. Chuyện này có lợi cho em cơ mà.

Rút danh thiếp ra đặt trên bàn, Phổ nói :

- Liên hệ với anh sau hỉ? Cứ bình tĩnh suy nghĩ. Anh sẽ chờ mà. Bye!

Phổ đi lâu rồi mà Ca vẫn ngồi thừ ra. Tâm trí cô rối bời vì những gì hắn nói.

Vậy là mẹ cô còn sống chứ không chết như bà ngoại và dì Bình tưởng. Mẹ cũng như ba, chẳng ai nghĩ tới Ca. Họ chỉ làm cô đau đớn khi được nhắc đến thôi.

Nhã Ca tức thở vì hận. Cô hận cả ba lẫn mẹ, nhưng đâu phải thế mà cô làm theo ý muốn của Phổ, một kẻ thủ lợi tồi tệ.

Với Ca lúc này im lặng phủ nhận mọi mối quan hệ ruột rà là tốt nhất.

16. Chương 16

Nghiêng đầu nhìn Thực Trinh với vẻ vừa say đắm vừa ngưỡng mộ, Phổ tán tỉnh :

- Càng nhìn lâu, càng thấy em trẻ. Em bây giờ đẹp và quyến rũ hơn xưa nhiều.

Thực Trinh thở dài :

- Em già rồi anh ơi.

Phổ lắc đầu :

- Không phải già mà vừa... chín tới.

Thực Trinh phì cười :

- Anh khéo tán thật. Nhưng đầu em có sạn, tim em lại đầy gai, chả thắm vào đâu đâu.

Phổ vẫn ngọt như mía lùi:

- Anh yêu những hạt sạn trong đầu và những gai nhọn trong tim em, đầu anh biết anh sẽ rướm máu tâm hồn vì chúng.

Giọng hạ xuống tha thiết, Phổ nói :

- Anh chờ em ly dị xong chúng ta sẽ làm hôn thú. Anh sẽ đưa em đi Úc. Ở đó em sẽ dễ dàng hoạt động trong lãnh vực thời trang. Anh sẽ tạo điều kiện tốt nhất để em làm việc, chớ không gia trưởng như Cang chỉ muốn em ru rú trong nhà để làm vợ làm mẹ.

Thực Trinh uống một ngụm nước cam :

- Em vẫn chưa nghĩ tới chuyện ly dị, dù từ lâu rồi, em không coi Cang là chồng.

Phổ ra vẻ chân tình :

- Em nên nghĩ tới đi, nếu em thương bản thân mình. Mẹ anh có nhiều bạn bè quen với bà Yến, mẹ chồng em luôn rao rằng: Nếu ly dị, bà không để em mang theo khỏi nhà bà một xu nào hết. Anh không biết dựa vào đâu bà Yến nói thế khi luật đã định khi ly dị tài sản vợ chồng sẽ chia đôi.

Thực Trinh cau mày :

- Bà ấy nói thế à?

Phổ gật đầu :

- Bà Yến về nước kỳ này chắc có lý do chứ không chỉ về chơi khơi khơi đâu. Em phải dè chừng mẹ chồng mình. Trước đây bà Yến nổi tiếng có tài mưu lược trên thương trường, bây giờ bà ấy vẫn còn rất minh mẫn, lại quen biết rộng, bà ta muốn làm gì chắc chắn sẽ có người giúp.

Thực Trinh ngáp ngừng :

- “Muốn làm gì” là làm gì? Em không hiểu ý anh.

Phổ nói :

- Hôm qua anh gặp bà Yến, Cang và luật sư Thái Thành trong nhà hàng Hồn Quê. Anh tin cuộc gặp gỡ này bất lợi cho em. Anh hỏi thật, em có nắm rõ tài sản của Cang không?

Thực Trinh chép miệng :

- Chỉ một phần nào thôi chứ làm sao em biết hết được.

Phổ gật gù :

- Chắc chắn luật sư Thái Thành nắm rõ. Anh sẽ dò hỏi hộ em, đầu biết chuyện này không dễ dàng chút nào. Nhưng tốt hơn hết, em nên đề nghị ly dị. Càng sớm càng có lợi cho em.

Nhìn Thực Trinh, Phổ hỏi :

- Tại sao đã cạm tình mà em không ly dị?

Thực Trinh vừa tự mãn vừa chủ quan :

- Vì Cang vẫn còn rất mê em, anh nuôi hy vọng em sẽ nghĩ lại nên không chịu ly dị.

Phổ cười nhẹ :

- Đàn bà chết vì sự tự cao của mình. Em tưởng Cang vẫn còn say đắm em sao? Đúng là khờ. Thật ra, hẳn không muốn bị chia tài sản thôi chớ Cang đã lập “phòng nhì” từ lâu rồi.

Thực Trinh sửng sốt :

- Anh nói dối.

- Để làm gì khi em chả còn thương hấn.

Thực Trinh dùng dùng tự ái vì những lời chưa rõ hư thật ra sao của Phổ. Từ xưa đến giờ, Trinh luôn tự hào với nhan sắc Á khôi của mình. Trinh mà bị chồng chê, chồng bỏ và chồng đã có vợ bé à? Không lý nào.

Cổ nghẹn lại, mắt mờ đi vì tức hơn là ghen, Thực Trinh lắp ba lắp bắp :

- Nếu là sự thật, anh phải cho em biết nó là con nào mà gan trời như vậy.

Phổ cười ruồi :

- Vậy mà em nói như đinh đóng cột rằng đã hết yêu chồng.

Thực Trinh đành giọng :

- Không yêu nhưng vẫn ghen vì tự ái. Hừ! Cang chả là gì cả, song anh ta đâu thể qua mặt người vẫn còn là vợ hợp pháp của mình được. Thật ra con nhỏ đó là ai?

Phổ nhìn Thực Trinh đầy thương hại :

- Là một con bé nhỏ hơn em chừng mười tuổi. Chà ! Một khoảng cách thời gian đáng sợ đó chứ nhỉ! Tuổi trẻ là lợi thế của phụ nữ mà.

Thực Trinh chớp mi. Cô tỏ ra thản nhiên :

- Ôi chào! Chắc là thứ chíp hồi bám vào ngài giám đốc để moi tiền. Ngừ ấy em chả cần quan tâm. Chơi qua đường, ăn bánh trả tiền rồi xong. Em hoàn toàn thông cảm với Cang về khoản giải khuây, giải trí này.

Phổ khẽ lắc đầu :

- Chủ qua là chết đấy em ạ.

- Sự thật là vậy, em đâu có chủ quan.

Phổ nói :

- Cô gái ấy không phải thứ chíp hồi như em nghĩ. Trái lại cô ta là con nhà có gốc gác hẳn hoi đó.

Trần Thực Trinh nhú lại :

- Con nhà ai mà có gốc gác hẳn hoi ?

Phổ ra chiều bí mật :

- Tạm thời anh chưa bật mí được, nhưng gia đình này không xa lạ với chúng ta đâu. Anh có nói ra họ cũng chối bỏ. Em tự tìm hiểu lấy vậy.

Thực Trinh hậm hực :

- Anh không thể lấp lửng, em sẽ tức chết được vì không biết tự tìm hiểu từ đâu.

Phổ phẩy tay :

- Em đâu dễ chết như vậy. Mà thôi, anh sẽ cung cấp cho em một manh mối. Cang rất thân với Quân đúng không? Em chịu khó điều tra Quân thì ra tất cả. Hấn là đầu mối đó.

Thực Trinh nghi ngờ :

- Những gì anh vừa nói là thật trăm phần trăm đó chứ?

Phổ gật đầu :

- Đương nhiên! Anh đã gặp Cang ở nhà con bé mà.

Thực Trinh nhìn Phổ trân trối :

- Anh cũng tới nhà con nhỏ đó à?

- Ồ. Anh có tới nhưng với mục đích khác Cang. Đơn thuần là vì công việc.

Thục Trinh nhếch môi :

- Công việc à? Nghe thật khó tin.

- Tin hay không tùy em. Đó là một việc khá quan trọng. Từ từ em sẽ biết. Anh nắm được tẩy con bé rồi, thì khối người phải chết.

- Trong đó có cả Cang nữa chứ?

Phổ cười xảo trá :

- Mục tiêu của anh không phải Cang, nhưng nếu anh ta rơi vào tầm ngắm của anh, anh không ngại giương cung lên đâu.

Thục Trinh lại uống thêm một ngụm nước cam nữa. Cô nhìn đồng hồ rồi quyết định về. Phổ cũng không giữ cô lại như mọi khi. Tâm trí mỗi người đang bận rộn với những toan tính riêng, có ở lại cũng chẳng hứng thú gì.

Về nhà, Thục Trinh điện thoại ngay cho Quân.

Giọng anh vang lên lẫn trong những âm thanh ồn ào như ở trong quán nhậu.

- Quân đây! Có chuyện gì vậy Trinh? Nếu tìm Cang thì rất tiếc nó không có ở đây.

Trinh nói ngay:

- Tôi tìm anh có chút việc chứ không tìm Cang.

- Vậy Trinh cứ nói xem việc gì?

- Không làm lỡ dở cuộc nhậu của anh chứ?

Quân cười to :

- Ôi dào! Nhậu là chuyện nhỏ ngày nào cũng có. “Chút việc” của Trinh mới là quan trọng kìa.

Thục Trinh ngọt ngào :

- Chuyện này cũng hơi khó nói, nhưng anh là bạn thân của vợ chồng tôi, nên tôi không ngại dẹp tự ái để hỏi đôi điều, nếu không phải mong anh bỏ qua cho.

- Chà! Sao rào trước đón sau kỹ vậy Trinh? Tôi hồi hộp quá đi nè.

- Cang đang có một cô gái rất trẻ, rất đẹp. Anh biết, đúng không ?

- Nó đang có tới hai, ba cô rất trẻ, rất đẹp lận Trinh à.

Trinh cười khê vì đòn tung hỏa mù của Quân, cô nhấn mạnh :

- Đúng vậy, nhưng tôi muốn hỏi cái cô mà anh biết ấy.

Đầu máy bên kia im lặng. Vài giây sau Quân nói :

- Chả hiểu Trinh muốn hỏi cô nào, thú thật có biết tôi cũng không trả lời đâu. Trinh thông cảm đi. Đàn ông chân chính không bán rẻ bạn bè. Trinh muốn gì cứ hỏi thẳng Cang. Thôi nhé!

Thục Trinh tức tối gác máy. Kiểu lơ lửng của Quân là một cách gián tiếp trả lời rồi còn gì. Bỗng dưng Trinh muốn nổi điên lên vì tức. Với Cang, cô không còn mặn mà nữa, ấy thế mà vừa nghe anh có người phụ nữ khác, Trinh đã sục sôi máu ghen. Là đàn bà ai lại không nhỏ nhen, ích kỷ. Trinh không muốn cho kẻ khác cái từng là của mình dù cái đó cô đã không cần tới, thậm chí vứt lẩn lóc đâu đó trong kho phế thải. Bản chất Thục Trinh không phải thứ lẳng lơ, trác nết, có chồng nhưng vẫn ham hồ ăn chơi. Cô bỏ phế gia đình vì yêu thích công việc hơn yêu mái ấm gia đình. Trinh không phải mẫu phụ nữ thích trẻ con. Cô đã nói thẳng với Cang điều này và sự rạn nứt của hai người coi như vô phương hàn gắn.

Vậy thì tại sao bây giờ Trinh lại ghen tức khi Cang tìm một niềm vui mới. Chả lẽ cô muốn anh suốt đời suốt kiếp yêu mỗi mình cô, dù tình yêu ấy đã phai nhạt rồi?

Hừm! Đúng là Thục Trinh muốn như vậy. Cô là người không ăn thì đập đổ chứ không giàu lòng nhân ái mang cho hay bố thí.

Ly dị, Trinh sẽ ly dị với phân nửa tài sản của Cang, nhưng sau cô anh khó có người vợ khác. Trinh không để yên cho kẻ nào đến với Cang đâu.

Tạm bằng lòng với những điều vừa nghĩ, Thục Trinh vươn vai đứng dậy, ngay lúc đó chuông ngoài cửa reo. Con bé giúp việc nhanh nhẩu chạy từ bếp ra ngoài mở cổng.

Cang vọt xe vào sân mặt lạnh như đồng. Trông thấy anh, Thục Trinh không khỏi hậm hực.

Cô ngọt nhạt :

- Vẫn còn nhớ đây là nhà mình à?

Cang buông người xuống salon :

- Không lẽ là nhà của mỗi riêng em?

Thục Trinh cười khẩy :

- Chắc cũng tới lúc bỏ đôi nó ra cho rồi. Tôi không thích kiểu muốn đi lúc nào thì đi, muốn về lúc nào thì về của anh.

Cang điềm tĩnh :

- Đừng chì chiết nhau nữa. Tôi về để mang đi hết những đồ dùng cá nhân còn lại. Bắt đầu hôm nay tôi sẽ không tới lui nơi đây nữa và em hoàn toàn tự do nhé.

Thục Trinh khoanh tay :

- Trên danh nghĩa pháp luật, chúng ta vẫn còn là vợ chồng, vẫn phải có bổn phận và trách nhiệm với nhau, bởi vậy chẳng ai hoàn toàn tự do được đâu.

Cang từ tốn :

- Chúng ta giải phóng hoàn toàn cho nhau đi. Điều đó có lợi cho hạnh phúc của riêng em hơn là sống ly thân như thế này.

Thục Trinh nhếch môi :

- Cảm ơn. Thật cảm động khi nghe anh nhắc tới hạnh phúc của riêng tôi. Anh thừa biết với tôi, được làm việc là hạnh phúc, chứ không phải được làm vợ hay làm mẹ. Tôi là người thành công, người có tiếng tăm trong xã hội. Cũng như anh, tôi cần một lớp vỏ bọc. Có lớp vỏ bọc nào hơn một gia đình địa vị cao, vợ chồng đều thành đạt và chan hoà hạnh phúc? Bởi vậy chúng ta không nên đưa nhau ra tòa để thiên hạ đàm tiếu. Thực tế đã có nhiều người biết tôi và anh chả êm ấm gì nhưng so với xã hội, họ chỉ là thiểu số, chẳng ăn nhằm. Miễn sao trong giới chúng ta, tôi và anh vẫn là một cặp vợ chồng được ngưỡng mộ.

Cang trầm giọng :

- Tôi hiểu rất sâu những lời em đã nói và cả những ý chèm em chưa nói. Nhưng tới giờ phút này đây, tôi đã chán sống kiểu giả dối đó quá rồi. Tôi muốn tự do thật sự.

Thục Trinh mềm mỏng :

- Anh nên nghĩ kỹ lại đi. Anh đâu phải người coi nhẹ công danh sự nghiệp.

- Công danh mà chi, sự nghiệp mà chi khi hạnh phúc thật không có. Tôi khác em ở chỗ cần một người vợ, một người mẹ của các con chứ không thêm một lớp vỏ bọc giả dối và một danh vọng ảo.

Thục Trinh vênh mặt lên :

- Nghĩa là anh coi nhẹ cái anh đang có? Anh sẵn sàng đổi sự nghiệp lấy thứ gọi là hạnh phúc gia đình như những gã đàn ông tầm thường khác? Anh muốn mình đưa nhau ra tòa ly dị?

Cang chậm chạp gật đầu. Cả hai rơi vào im lặng. Một lúc sau, Thục Trinh lạnh lùng bảo :

- Được thôi, nhưng yêu cầu của tôi cao lắm đấy. Anh sẽ phá sản mất.

Cang nói :

- Chuyện này tôi không lo thì thôi, sao em lại lo?

Thục Trinh gằn giọng :

- Anh đã có một người khác tôi phải không? Không ngờ anh mau thay lòng đổi dạ đến thế. Đồ bạc tình!

Nhìn Thục Trinh, Cang nhỏ nhẹ :

- Tiên trách kỷ, hậu trách nhân. Trước khi trách tôi, em hãy nhìn mình đã . Tôi đã từng yêu em biết bao, tại sao bây giờ tôi lại yêu một người khác? Phải chăng tại chúng ta không cùng nhìn về một hướng. Sự đồng điệu trong cuộc sống trong hôn nhân là vô cùng quan trọng, nhưng chúng ta lại không có được, biết làm sao đây?

Thục Trinh rít qua kẽ răng :

- Ngụy biện! Chẳng qua anh muốn tìm vui bên bọn nhóc con thôi. Chớ đồng điệu đồng cảm gì với chúng.

- Tìm vui hay tìm gì đó là chuyện của tôi. Tôi sẽ nhờ luật sư làm việc với em về vấn đề ly dị.

- Anh nhất quyết như vậy à?

- Đúng vậy, dù hiện giờ tôi chưa có ai cả.

Thục Trinh uất ức :

- Nói dối! Rõ ràng Phổ đã gặp anh với con nhỏ đó. Anh chối nhưng tôi sẽ không bỏ qua cho nó vì hiện tại tôi vẫn là vợ anh. Thục Trinh này không phụ người thì thôi, chớ tôi không cho ai phụ tôi đâu.

Cang cau mày vì những lời của Trinh. Anh không ngờ cô ích kỷ và coi bản thân mình cao như vậy. Trinh hoàn toàn là người khác với cô gái anh yêu cách đây mười năm. Hồi đó Trinh đâu cao ngạo như vậy, độc đoán như vậy!

Cang cố kiềm sự nóng nảy xuống :

- Việc gì cũng tới hồi kết thúc. Tôi luôn mong chúng ta có một kết thúc đẹp để không còn là vợ chồng nhưng vẫn là bạn bè tốt của nhau. Em đừng nghĩ tới chuyện hơn thua như vậy, nghe buồn lắm.

Thục Trinh vẫn không thôi hậm hực :

- Nhưng đúng là anh đã có người khác chứ gì?

Cang né tránh :

- Đâu phải dễ dàng có một người khác khi cuộc hôn nhân này khiến tôi quá ngao ngán, chán chường.

- Anh vòng vo hay lắm. Nếu tôi lần ra con nhỏ đó, tôi sẽ dạy nó một bài học.

Cang bình tĩnh :

- Là người coi trọng uy tín, danh dự, sao em không nghĩ làm vậy đồng nghĩa với việc bôi bẩn tiếng tăm của mình? Mà thôi, tôi đi nhặt những thứ của mình đây.

Bỏ mặc Thục Trinh ngồi một mình trong phòng khách rộng thênh thang, âm u ngọn đèn vàng trang trí, Cang đi lên lầu.

Một lát sau, anh xuống với một giỏ xách:

- Chỉ là những thứ vụn vặt. Em cần kiểm tra không ?

Tự dưng Thục Trinh ứ nghẹn, cô cộc lốc :

- Không.

Bước tới cửa, Cang dừng lại, giọng ngần ngừ :

- Luật sư của tôi sẽ gặp em, chậm lắm là cuối tháng. Tôi về đây.

Thục Trinh nhắm mắt lại. Cô nghe tiếng xe của Cang êm ả phóng đi mất hút. Gian nhà chìm vào im lặng. Trinh hốt hoảng nhận ra cô đang một mình. Từ giờ trở đi, cô sẽ thật sự một mình. Người ta thật mâu thuẫn. Từ khi vợ chồng lục lặc, căng thẳng nhau, Thục Trinh đã một mình vì Cang thường xuyên về nhà mẹ ruột, những lúc đó cô hả hê cảm thấy được tự do. Có chồng nhưng vẫn được làm theo ý thích của mình, có chồng mà vẫn đi sớm về trưa, tung tẩy với bạn bè đồng nghiệp y như thời son rỗi. Thục Trinh từng hãnh diện khi nghe các cô bạn dè dỏm khen Trinh có phúc, cưới chồng giàu có, quyền quý, nhưng chồng lại yêu chiều đến mức sợ vợ, không dám nói vợ một câu.

Chuyện Trinh và Cang ly thân, bạn bè cô hoàn toàn không biết. Trinh giấu nhem vì sợ ảnh hưởng đến việc làm ăn của mình. Trên thương trường, vợ nhờ tiếng tăm chồng để đi lên là chuyện thường. Nếu không có uy tín của dòng họ nhà Cang, chắc Thục Trinh chưa được địa vị trong kinh doanh như hiện nay, giờ chỗ dựa ấy không còn nữa thì sự nghiệp của cô e cũng sắp đi mây về gió. Mất chồng, mất cả công danh, chỉ nghĩ thế thôi, Thục Trinh đã hoảng. Cô đã quá tự cao khi tin rằng Cang không dám ly dị với mình. Giờ thì không phải thế, cô đã sai rồi, đã sai thật rồi.

Thục Trinh còn đang thăng thốt thì điện thoại reo. Cô nhấn máy và nhận ra giọng Phổ.

Anh ta nói ngay không cần rào đón :

- Trinh hả! Anh có tin cho em đây.

Thục Trinh gương gao :

- Chắc không phải tin xấu chứ?

Phổ thở dài :

- Anh rất tiếc...

Trinh nuốt nước bọt :

- Là tin gì vậy?

- Bà Yến đã sang tên hết tất cả những cổ phần của Cang.

Thục Trinh ôm đầu :

- Vậy nghĩa là sao?

- Nghĩa là hiện giờ Cang chả còn gì hết ngoài ngôi nhà em đang ở và chiếc Toyota đời mới nhất thỉnh thoảng hần vẫn đi.

- Bà Yến sang những cổ phần ấy cho ai? Tại sao bà làm thế khi vừa từ Úc về nước? Chả lẽ gia đình Cang phá sản tới nơi rồi ?

Phổ cười nhẹ :

- Em lẫn lộn trên thương trường nhiều sao lại không hiểu ra chuyện bà mẹ chồng mình làm nhỉ? Bà Yến rất cáo già, bà ấy nhìn xa lắm, cô bé khờ của anh ạ. Hiện giờ tất cả những cổ phần cũng như đất đai, nhà cửa có giá trị lớn đều đứng tên bà Mai Yến. Cang là một đứa trắng tay, điều đó đồng nghĩa với chuyện em cũng phải trắng tay khi ly dị hần.

Thục Trinh không kiềm được tức giận :

- Đúng là khôn nạn!

Phổ nói :

- Em phải bình tĩnh.

- Làm sao em bình tĩnh nổi cơ chứ. Cang vừa ở đây về. Anh ta đòi ly dị chứ không sống ly thân nữa. Thì ra mẹ con họ đã tính toán cả rồi.

Ngưng lại để thở xong, Thục Trinh nói tiếp :

- Em muốn biết con nhỏ Cang đang mê là ai. Lúc này em hỏi nhưng tay Quân nhất định không khai.

Phổ cười vào máy :

- Khai sao được mà khai. Con bé Nhã Ca ấy vốn là con rơi của ông Thiệp, Quân há miệng mắc quai làm sao.

Thục Trinh kêu lên :

- Có chuyện này nữa à?

- Ông Thiệp giấu chuyện này kỹ lắm. Ông ta xem Nhã Ca như một vết nhơ trong đời. Anh sẽ sử dụng vết nhơ ấy để lôi ông ta trên đỉnh cao xuống vực sâu. Nếu thích, em cứ làm um xùm chuyện lên cho cùng một lúc đôi ba người mất mặt cũng chẳng sao.

Thục Trinh mím môi :

- Anh đừng khích tướng em. Đây đâu phải chuyện thích hay không. Hiện giờ Cang vẫn đang là chồng em. Em phải làm cho ra lẽ, nếu không làm sao dám ngẩng mặt nhìn ai.

Phổ ngọt ngào :

- Vậy em cứ làm cho ra lẽ. Anh luôn ủng hộ em. Thôi nhá!

Thục Trinh gác máy. Cô đi lòng vòng trong nhà. Đầu vạch bao nhiêu là kế hoạch mà với kế hoạch nào Thục Trinh cũng chiến thắng.

17. Chương 17

Nhìn gương mặt tái xanh của Nhã Ca khi ra mở cổng ỳnh, Thục Trinh cao giọng kể cả:

- Không mời khách vào nhà sao em? Nói thật chị đã tới đây rồi, em không mời chị cũng vào xem cái tổ chim câu nó ắm cỡ nào.

Nhã Ca trấn tĩnh lại, cô gằn :

- Chị nói bậy, đây là nhà trọ của nhiều người chứ không phải tổ chim câu như chị xuyên tạc.

Liếc Trúc Quỳnh đang khinh khỉnh mặt kẻ bên Thục Trinh, Ca lạnh lùng:

- Tôi không quen hai chị, nên rất tiếc không mời vào nhà được.

Dứt lời, Nhã Ca quay lưng lại, Thục Trinh rít lên:

- Khá lắm, ranh con ạ. Thái độ của mày rất đáng được ăn đòn. Bọn chị sẽ không ân hận chút nào khi dạy ày một bài học.

Trúc Quỳnh cũng chen vào:

- Rồi mày sẽ biết thế nào là nhục nhã, đồ mất nết!

Nhã Ca nhắm mắt thở phào nhẹ nhõm khi thấy Thục Trinh và Trúc Quỳnh bỏ đi. Không ngờ lại xảy ra chuyện này. Dầu Thục Trinh chưa nói rõ ngọn ngành, nhưng Ca thừa thông minh để hiểu cô ta tới tìm mình nhằm mục đích gì. Thục Trinh đi đánh ghen.

Ngồi xuống ghế rồi, nhưng Ca vẫn nghe tim đập thình thịch. Nhã Ca đã cố tránh xa sự đeo đuổi của Cang, cô luôn trốn anh. Không biết Thục Trinh nghe được gì mà bữa nay chịu tới tận nơi cô trọ. Từ đâu cô ta biết chỗ Nhã Ca ở nhỉ? Không thể từ anh Quân, vậy chẳng lẽ từ Cang? Vô lý, lẽ nào Cang lại cho Thục Trinh địa chỉ của Ca, trừ phi anh còn yêu vợ. Khi tán tỉnh cô không xong, anh quay lại với vợ để chứng tỏ mình “Tận trung với vợ” Cang đã chỉ chỗ Nhã Ca ở để Thục Trinh chứng tỏ cô ta là ai.

Chỉ nghĩ đến thế thôi, Nhã Ca đã run rẩy cả người vì thất vọng. Cô vẫn tin Cang yêu mình chân tình, nếu đúng vậy thì anh đã không làm thế. Song có đúng như Ca vừa suy diễn không? Chắc không đâu, vì nếu Cang chỉ đùa chơi với cô thì Thực Trinh đâu cần hạ mình ghen tuông cho ảnh hưởng đến uy tín của cô ta, một người tự cao và hãnh tiến.

Nhã Ca rớt như tờ vò, cô mệt mỏi nằm lăn ra giường khi Thanh Du tò mò hỏi :

- Ai vậy?

Ca ậm ự:

- Người ta hỏi thăm đường.

Hai đứa rơi vào im lặng. Chiều thứ bảy, Ánh Dương và Ngọc Thùy đều về quê nên căn nhà bỗng rộng ra và im ắng hơn thường ngày.

Nằm trên giường của mình, Du nói vọng sang :

- Thứ bảy mà phải nằm nhà, đúng là phí.

Du vừa dứt lời, ngoài cổng có tiếng đàn ông gọi Nhã Ca, giọng lạ hoắc khiến cô không biết là ai.

Ca bỗng thấy lo, cô bảo :

- Mà làm ơn ra nói là tao đi vắng.

Thanh Du ngạc nhiên :

- Ủa! Sao kỳ vậy?

Thanh Du bước ra sân. Cô nhìn hai gã thanh niên mặt mũi hết sức cô hồn với tất cả dè dặt.

- Anh tìm Nhã Ca à? Rất tiếc là con nhỏ vắng nhà.

Gã đội mũ bê-rê nhếch môi :

- Đây! Đừng giỡn mặt tử thần ghen em. Bọn anh vừa thấy con nhỏ nói chuyện với hai bà chị của anh tức thời, vắng nhà đâu mà vắng nhà hả?

Mắt quắc lên, gã quát :

- Mẹ kiếp! Con nhãi ấy ranh lắm, phải dạy nó một bài học nhớ đời thôi.

Nói xong, hai gã hùng hổ nhảy rào vào làm Thanh Du hồn vía lên mây, cô chạy ngược vô trong và nhanh tay kéo cửa sắt, bấm chốt khóa lại. Hai gã hung thần không vào nhà được nên đứng bên ngoài đập cửa inh ỏi mồm thốt lên những câu vô cùng khùng khiếp.

Thanh Du bầu lấy Nhã Ca. Hai đứa run lấy bầy chui tọt ra sau bếp.

Ngoài sân vọng vào giọng đầy hăm dọa :

- Nhã Ca! Mà trốn đằng trời cũng không khỏi bọn tao đâu. Hừ! Có gan giật chồng người khác mà lại trốn à? Cho mà biết, lần này các anh cảnh cáo mà, nếu còn bám giám đốc Cang thì coi chừng mặt mũi không còn nguyên vẹn đâu đó. Bữa nay bọn anh tặng mà lon sơn đỏ để kỷ niệm, lần sau thì không phải sơn đỏ đâu ghen.

Nhã Ca giật mình khi nghe có tiếng liệng vật gì đó vào nhà, rồi đâu đó bốn bề im lặng. Cô định chạy ra xem chuyện gì nhưng Thanh Du giữ rịt tay cô lại.

Con nhỏ thì thảo bằng giọng hoảng loạn :

- Không được ra... nhờ tụi nó rạch mặt thì sao?

Nhã Ca nghe cổ họng khô rát, cô hầu như mù mị trước mọi chuyện. Hai đứa ôm nhau dưới bếp lâu lắm mới dám rón rén bước lên nhà trên.

Cả hai muốn té xỉu khi thấy trên sàn gạch tung tóe sơn đỏ choét. Sơn dính lên bàn ghế vách tường và vương vãi cả trên tập vở của bốn đứa.

Thanh Du như phát cuồng vì sợ. Con bé lu loa khóc trong khi Nhã Ca chột tỉnh táo khác thường. Cô mở cửa ra ừi sơn bột nồng nặc.

Du giậm chân meo meo :

- Mà làm gì để đến đổi như vậy hả Ca?

Nhã Ca mím môi :

- Tao cũng đang tự hỏi đây. Tại sao hết chuyện này tới chuyện nọ xảy tới cho tao thế.

Hai đứa lo dọn dẹp, chùi sơn. Cũng may đó không phải sơn mà là vôi đỏ nên cũng dễ dọn.

Thanh Du nói :

- Hên là Ánh Dương và Ngọc Thùy đã về quê, không thì điếc con ráy với tụi nó.

Nhã Ca thay quần áo và dắt chiếc xe đạp ra, Thanh Du hỏi :

- Mà đi đâu? Tao đi với mày.

- Tao đi một mình được rồi.

Nhã Ca cầm đầu cắm cổ đạp xe với tất cả căm hận, cô hận Thực Trinh ít nhưng hận Trúc Quỳnh nhiều. Chắc chắn chị ta bày ra chuyện này rồi.

Tới nhà ông Thiệp, Nhã Ca nhấn chuông hồi hả, liên tục.

Bà Tư Hường mở cửa cho cô với tất cả kinh ngạc :

- Có chuyện gì vậy cháu?

Nhã Ca vừa thở vừa nói :

- Cháu phải gặp ông Thiệp ngay bây giờ, dì làm ơn nói hộ.

- Vâng, vâng. Cháu chờ ở đây nghen.

Không đầy một phút sau, bà Tư trở ra báo Ca vào phòng khách. Ngoài ông Thiệp, Ca thấy có cả Quân, anh đang hết sức bồn chồn.

Ngồi xuống salon, không đợi bị hỏi trước, Ca tuông một mạch những gì Trúc Quỳnh đã gây ra với mình.

Nhã Ca mím môi :

- Con không bao giờ muốn gây khó khăn hay làm gì ảnh hưởng đến gia đình danh giá của ông. Con đã cúi đầu nhận hết thua thiệt về mình, nhưng chị Trúc Quỳnh vẫn không để con yên. Giờ trở đi chị ấy phải chịu trách nhiệm với gia đình ông hậu quả những gì chị đã gây ra cho con. Con sẽ không nhận nhục nữa đâu.

Quân nhỏ nhẹ :

- Bình tĩnh đã Nhã Ca. Anh không bênh vực chị Quỳnh, nhưng chuyện vừa xảy ra là do Thực Trinh làm mà.

Nhã Ca cười nhạt :

- Chị Quỳnh kích động để bà Trinh hạ nhục em. Chị ấy độc ác quá, anh không thấy sao? Lần nào gặp em chị Quỳnh cũng thốt ra những lời cay độc không chỉ xúc phạm em mà còn động đến mẹ em nữa. Trước đây có nhiều người trong siêu thị thắc mắc không hiểu em đã làm gì khiến tiểu thư nhà ông Thiệp phải nổi giận đến hăm dọa ba lần với em. Em đã im lặng chịu đựng. Giờ thì không. Có người trong Hội đồng quản trị tìm đến tận nhà để tìm hiểu gốc gác em, em cũng từng từ chối cội nguồn của mình. Giờ thì không. Sự chịu đựng của em chẳng ý nghĩa gì. Đã đến lúc thiên hạ phải biết tại sao em được sinh ra, nhờ đâu em lớn lên rồi gánh chịu bao nhiêu bất công của những người có chung huyết thống. Em phải để mọi người biết em là ai chứ.

Ông Thiệp buột miệng :

- Điều đó có quan trọng không hay con muốn như thế để cho hả dạ?

Nhã Ca lạnh lùng đáp:

- “Cho hả dạ”, vì từ lâu rồi, cha mẹ đối với con là số không to tướng.

Quân nhăn nhó :

- Anh xin em mà Nhã Ca, đừng nanh nọc, độc mồm nữa.

Nhã Ca ương ngạnh :

- Em nói thật lòng chứ không nanh nọc mồm. Từ giờ trở đi em không nhịn chị Quỳnh nữa. Anh đừng trách em nếu nay mai trong tổng công ty mà gia đình anh có cổ phần khá lớn râm ran những lời đồn đại về tư cách đạo đức của ba. Từ bây giờ trở đi, em sẽ gọi ba, cho dù không thừa nhận.

Quân nói :

- Không ai có quyền cấm em gọi ba, nhưng nếu tiếng gọi ấy xuất phát từ trái tim thì cảm động biết bao.

Nhã Ca cười khẩy :

- Thì tiếng gọi “Ba” của em phát xuất từ trái tim đó chứ. Tiếc rằng tim em chứa toàn sự căm hận.

Trán ông Thiệp nhăn nhú lại, ông nhìn Nhã Ca với tất cả khốn khổ. Là cha thật, nhưng ông không hề có tình cảm với con. Bà Nhã Dung là nỗi sợ hãi, nỗi ám ảnh của ông. Sắc đẹp và sự quyến rũ của bà đã khiến ông tiêu tan công danh sự nghiệp. Sau lần sa chân đó, ông đã cố gắng hết sức để có được hôm nay, bây giờ con ông, đứa con oan nghiệt ông không muốn có lại sắp phá vỡ mọi thứ. Chỉ tưởng tượng mình sẽ thất bại trong đợt bầu hội đồng quản trị sắp tới, tim ông đã nhói đau, máu ông đã rần rật nơi thái dương.

Xem ra Nhã Ca còn đáng sợ hơn Nhã Dung ngày nào. Chung quy cũng vì một chữ tiền mà thôi. Con nhỏ muốn đòi nợ ông đây mà.

Mặt tỉnh táo đến mức vô cảm như đeo mặt nạ, ông Thiệp nói :

- Từ giờ trở đi, ba sẽ chu cấp cho con. Mỗi tháng cần bao nhiêu, con cứ nói.

Nhã Ca nhìn ông :

- Chắc ba sẽ có điều kiện kèm theo.

Ông Thiệp xoa hai tay vào nhau :

- Cũng không phải điều kiện gì. Ba chỉ muốn được bình yên như bao lâu nay. Rồi ba sẽ “làm việc” với chị Trúc Quỳnh, nó không dám khó dễ con nữa đâu.

Nhã Ca từ tốn :

- Con sẽ im lặng như lâu nay vẫn im lặng nhưng con e rằng các đối thủ trong làm ăn của ba không để ba yên. Việc này nằm ngoài sự im lặng của con vì họ đã biết hiện giờ mẹ con ở đâu.

Ông Thiệp khoát tay :

- Con không phải lo. Ba sẽ có cách của mình.

Quay sang Quân, ông bảo :

- Vào nhà lấy cho em con năm triệu.

Nhã Ca đứng phắt dậy :

- Đừng tiền trao cháo múc như vậy. Con không muốn. Nói thật, tới giờ phút này con vẫn không mong có một người cha như ba.

Nhã Ca bước vội ra sân, Quân chạy theo. Anh nghiêm mặt :

- Ba đã nhìn nhận em, sao em vẫn còn cố chấp ?

Nhã Ca cứng cổ :

- Em chắc anh đã có câu trả lời khi hỏi em như thế. Nhận em, cũng là một cách trong nhiều cách đối phó của ba với cuộc đời. Trong thâm tâm ba, em không khi nào là con như anh hay chị Quỳnh. Em sẽ không làm điều gì có hại cho ba, nhưng em cũng không làm điều có lợi cho ông và chị Quỳnh.

Quân trầm ngâm :

- Trong chuyện vừa xảy ra, anh nghĩ chị Quỳnh chỉ là người đi theo phụ họa chứ không phải chủ chốt.

Nhã Ca mỉa mai :

- Em biết anh sẽ nói thế mà.

Quân chép miệng :

- Cang rất thích em, hẳn đang gấp rút làm thủ tục ly dị vợ, Thục Trinh nổi điên lên vì không nghĩ Cang dám bỏ mình. Lâu nay, Trinh luôn tin rằng Cang rất yêu cô ta nên dù không làm tròn bổn phận người vợ, Trinh vẫn ình là tuyệt đối với Cang. Chuyện vừa rồi, theo anh thì Thục Trinh muốn dần mặt em lẫn Cang.

Nhã Ca nóng mặt :

- Nhưng em có gì với ông Cang đâu.

Quân nhìn vào mắt Ca :

- Anh cũng mong thế.

Nhã Ca thắc mắc :

- Tại sao bà ta biết chỗ em ở nhỉ?

Quân thản nhiên :

- Tay Phổ biết chỗ em ở thì Thục Trinh cũng biết. Họ đang là friend của nhau mà. Phen này cả ba, cả Cang đều rơi vào bẫy của Phổ rồi. Hắn sẽ quây tung chuyện này lên để hạ uy tín hai đối thủ nặng ký của cha con hắn. Thục Trinh cũng như con cò trong tay Phổ, khổ nỗi Trinh không nhận ra điều ấy.

Nhã Ca kêu lên ầm ức :

- Bỗng dưng em trở thành nạn nhân của các người.

- Đâu thể nào “bỗng dưng”, Cang ly dị Trinh vì em mà.

- Không được kết tội em như vậy.

Quân lắc đầu:

- Anh không kết tội, chính Cang đã nói như thế với anh. Hắn muốn danh chánh ngôn thuận khi tới cùng em.

Trầm ngâm một chút Quân nói tiếp :

- Trước đây anh luôn gạt ngay mỗi khi Cang đề cập đến em. Anh sợ hắn làm em khổ. Bây giờ trước quyết tâm của Cang, anh thua. Em cần một người thương yêu mình. Có lẽ không ai tốt hơn Cang. Dù mang tiếng có vợ rồi ly dị nhưng hắn không phải là người có lỗi. Cang không phải là người vô thủy vô chung. Chỉ vì hắn và Thục Trinh có cách nghĩ khác xa quá nên sống với nhau là địa ngục.

Nhã Ca cười buồn:

- Anh đâu cần phải nói tốt cho Cang vì em biết anh là người như thế nào. Có điều em không dám với cao. Nhờ anh nhắn tới Cang, làm ơn để em yên. Sau những gì đã xảy ra ở nhà trọ, em không còn mặt mũi nữa. Hãy để cho em sống với.

Quân thấm từng lời của Nhã Ca. Anh thở dài:

- Anh sẽ nhắn với Cang.

Nhã Ca lầm lũi đạp xe về. Dầu Ca đã rất cố gắng, nhưng nước mắt vẫn rơi xuống mặt môi, rồi cũng như những lần trước, đêm nay Nhã Ca lại khóc lẻ loi một mình.

18. Chương 18

Cang hạ thấp giọng gần như năn nỉ:

-Thanh Du! Em làm ơn đi mà.

Thanh Du nhăn nhó:

- Anh cũng làm ơn đi giám đốc. Em không biết chỗ Nhã Ca ở thật. Lúc này bọn em đã nghỉ học để ôn thi tốt nghiệp, nên không gặp Ca ở trường. Nghĩ mà tội nghiệp con nhỏ, thi cử tới nơi nhưng vẫn không yên tâm.

Liếc Cang một cái, Du nói tiếp :

- Số Nhã Ca khổ vì giám đốc hay sao ấy!

Cang gượng cười :

- Đó là điều tôi không hề muốn.

Cang hỏi :

- Nhã Ca không nói tại sao phải đi à?

- Ca ngại sẽ xảy ra tiếp những chuyện làm phiền bạn bè nên có ý muốn dọn đi. Nó mới nói ban tối, đến hôm sau bọn em ở trường về đã không thấy Ca. Nó bỏ đi chẳng một lời từ biệt. Em biết nó sợ. Mà ai lại không sợ chứ. Vợ anh chắc thân với xã hội đen lắm.

Cang làm thinh. Anh không cho là Thanh Du hỏi mĩa mình. Anh cũng bất ngờ trước hành động của Thực Trinh. Cô ta thật đáng sợ. Dù biết chắc Cang sẽ ly dị với mình, Trinh vẫn làm đủ mọi trò để anh phải khôn nạn khôn khổ.

“Ăn không được, phá cho hôi”. Thực Trinh thản nhiên nói cách sống, cách nghĩ của mình với nhiều người nhằm mục đích những lời đó đến tai Cang. Anh biết ly dị xong, anh vẫn còn khổ vì Trinh. Có khổ cỡ nào Cang cũng cam chịu, chỉ sợ Nhã Ca bị họa lây vì anh.

Nhìn Thanh Du, Cang dặn dò :

- Nếu có tin của Nhã Ca, em làm ơn cho tôi biết.

Du gật đầu :

- Vâng. Với điều kiện là được sự đồng ý của nó.

Cang thở dài :

- Em thừa biết Nhã Ca sẽ không đồng ý mà.

- Anh đã hiểu vấn đề thì xin đừng làm khó em. Nhã Ca rất sợ gặp anh. Tại sao thì anh biết rồi.

Cang im lặng. Một lát sau anh nói :

- Tôi về đây.

Du lễ phép :

- Vâng. Anh về.

Đợi Cang đi khuất nơi đầu ngõ xong, Du vào nhà khép kín cửa lại.

Cô tới giường rồi nói :

- Ông ta biến xa lắm rồi. Mà chui ra đi.

Tung chăn ra, Nhã Ca thở một hơi thật sâu :

- Hú hồn hú vía! Nãy giờ tao chỉ sợ mình ho hay ách xì bất ngờ thôi.

Thanh Du nói :

- Ông Cang nặng tình mày quá, tao nghĩ trốn tránh không phải là giải pháp tốt. Hơn nữa, tao không thể nói láo hoài được.

Nhã Ca ngồi chờ người ra.

- Không trốn tránh, tao phải làm gì đây?

Thanh Du hấp háy mắt :

- Khi lý trí u mê thì hãy để trái tim lên tiếng.

Rồi con bé ngắn gọn :

- “Hãy yêu nhau cho gạch đá cũng reo vui. Trái tim cho ta nơi về nương náu, được quên rất nhiều ngày tháng tiêu điều”.

Nhã Ca kêu lên :

- Mày chỉ giỏi xúi bậy. Tao không dám đùa với lửa đâu.

- Vì lửa sẽ thiêu cháy mày chứ gì. Mày yêu quá rồi nhỏ ạ.

- Làm ơn đi Du. Sẽ không đi tới đâu cả. Tao nghĩ kỹ lắm rồi. Tốt hơn hết là hãy quên, hãy coi như người đó không hề tồn tại.

Thanh Du bĩu môi :

- Mắc xì! Nói nghe hay lắm, nhưng toàn lời nói dối với chính mình. Chi cho khổ thế? Ông Cang ly dị xong thì mày và ông có còn rào cản nào nữa đâu mà phải quên.

Nhã Ca nhếch môi trong thình lặng. Thanh Du đâu hiểu chính bản thân cô là một rào cản khó vượt qua. Gia đình Cang dễ gì chấp nhận một con nhỏ như cô. Đó là trường hợp anh thật lòng yêu cô chứ không kể tới bi kịch Cang chỉ đam mê nhất thời, một giai đoạn nào đó rồi cũng bỏ rơi cô, vì lý do không “Tâm đầu ý hợp”.

Giọng Thanh Du lại vang lên :

- Thời gian ông Cang chăm sóc mày trong bệnh viện, tụi tao đã nghĩ ông si mày rồi. Riêng mày cũng chẳng giấu được ai mối tình cực kỳ lãng mạn của mình. Thôi thì biết đâu số phận đã an bài ày và ông Cang gặp nhau.

Nhã Ca chua chát :

- Số phận chỉ dành cho tao sự bất hạnh.

- Sao bi quan dữ vậy? Sống phải hy vọng chứ mày. Thôi, không nói nữa. Tao tới nhà nhỏ Khanh mượn tập đây.

Nhã Ca úp mặt vào gối :

- Đóng cửa bên trong luôn nhé!

Thanh Du dắt xe ra :

- Tao chỉ đóng cổng thôi. Mày đâu phải để nhui mà cứ trốn trong hang hoài.

Nhã Ca không buồn cãi với Du. Cô dán mắt vào vở nơi những con chữ như đang đùa cợt với trí nhớ của cô. Ánh Dương và Ngọc Thùy đã về nhà để học ôn, chỉ còn Du và Ca ở lại. Bây giờ Thanh Du cũng đi nốt. Lẽ nào thế giới này tồn tại chỉ mình ta?

Lần tay vào gối, Nhã Ca lấy ra con thỏ bằng pha lê trong suốt. Món quà duy nhất Cang tặng hôm cô nằm viện. Anh muốn ám chỉ gì khi tặng Ca con thỏ nhỉ?

“Mong em sẽ là khúc ca êm ái của riêng anh”.

Cang đã viết thể kèm theo món quà và Ca đã giấu chúng rất kỹ. Cô sợ lũ bạn quỷ sứ trông thấy, cô sẽ khó yên thân với chúng.

Giờ chẳng có đứa bạn nào bên cạnh, chúng cũng không biết Ca được tặng con thỏ bé xíu cùng lời tỏ tình bay bổng này sao cô vẫn không yên thân?

Nhã Ca thở dài. Người ta làm sao bình yên khi đã trót dán thân vào một cuộc tình nhiều giông bão. Cang chính là cơn bão xô dạt Nhã Ca vào cõi u mê. Dù Ca đã cố rời xa trung tâm bão nhưng hồn cô vẫn điên đảo trăm bề.

Nếu tính ra, Nhã Ca đâu gần gũi Cang bao nhiêu, ấy vậy mà hai người cứ luôn có những ràng buộc định mệnh để khi trốn tránh anh, lòng cô đau như muối xát.

Sau lần Thực Trinh cho người hăm dọa, vứt sơn đỏ vào nhà trọ của Nhã Ca, Cang tìm cô không biết đã bao nhiêu lần. Trái tim yếu mềm luôn xúi cô đến với anh, còn đầu óc lại bảo dừng. Cô sợ nhất là bị mắng “Mất nét hư thân giống mẹ”. Nhã Ca không biết mặt mũi bà ra sao, nhưng tai tiếng bà để lại một đời cô gánh không xuể.

Có thể Cang yêu cô vì chưa nắm rõ về gia đình, gốc gác của cô. Khi hiểu ra, Nhã Ca chỉ là đứa con hoang, anh sẽ quay lưng ngay.

Nhã Ca mân mê con thỏ trong tay. Ngay lúc đó, cô thấy có bóng người ngoài ngưỡng cửa, Nhã Ca giật mình đứng phắt dậy. Cô như chết sống khi thấy Cang.

Anh nhìn cô bằng cái nhìn vừa đong đầy nhung nhớ, yêu thương vừa ngập tràn trách cứ. Ánh mắt da diết của Cang khiến Nhã Ca bất động. Cô không ngờ mình dễ dàng xúc động đến thế.

Nhã Ca ấp úng :

- Không phải anh đã về rồi sao?

Cang mỉm cười :

- Anh đã quay lại vì tin chắc em vẫn ở đây và anh đã đúng.

Nhã Ca nghe tim mình đập hỗn loạn khi Cang bước đến gần. Anh dịu dàng :

- Dừng trốn anh. Dừng làm khổ nhau nữa. Anh và Thực Trinh chỉ còn chờ quyết định của tòa là xong. Trong thời gian chờ đợi, anh đã là người tự do.

Nhã Ca buột miệng :

- Nhanh chóng và dễ dàng vậy sao? Em nghe nói chị Thực Trinh nhất định không chịu mà.

Cang nói :

- Đúng là Thực Trinh khẳng khái không đồng ý ly dị, nhưng không phải vì Trinh còn yêu anh mà vì Trinh sợ mất đi một điểm tựa để đẩy Trinh lên cao hơn nữa trên đường thăng tiến. Trinh sợ mất quyền lợi của một người vợ hơn là mất anh. Sau cùng tòa cũng cho ly hôn.

Nhã Ca chớp mi, cô rất tò mò nhưng thấy ngại khi muốn biết rõ hơn nữa chuyện ly dị của Cang. Cô nghe Quân nói Thực Trinh rất thực dụng, chắc chắn Cang tổn không ít tiền của để được tự do.

Giọng Cang trầm trầm :

- Cái gì cũng có giá của nó, nhưng anh không tiếc vì giá của sự nhầm lẫn rất cao. Anh sẵn sàng bỏ cả gia tài để được danh chánh ngôn thuận nói yêu em.

Nhã Ca bấu tay vào thành ghế :

- Anh... anh đã nghĩ kỹ chưa mà nói thế ?

Cang ôn tồn :

- Có thể em chưa tin, thậm chí chê trách anh là người dễ thay lòng, nhưng anh là người rất cực đoan, đã yêu anh yêu mãnh liệt, khi tình yêu hết, nghĩa vợ chồng không còn thì anh đứng đưng nguội lạnh. Tất cả tình yêu của anh bây giờ là dành cho em, anh không thể chịu nổi dù phải chờ thêm một giờ, một ngày nào nữa rồi mới được nói yêu em.

Giữ hai vai Nhã Ca, Cang nòng nài :

- Em sẽ không từ chối anh như trước đây nữa chứ?

Nhã Ca nghe giọng mình run lên :

- Anh làm em sợ...

- Sao lại sợ?

- Em sợ anh quá vội vã, sợ sau này anh sẽ ân hận, sợ em sẽ khổ vì đã trèo cao.

Gỡ tay Cang ra, Nhã Ca ngồi phịch xuống ghế.

- Anh là người có địa vị trong xã hội, gia đình anh lại có tiếng tăm. Em không xứng với anh đâu. Anh sẽ yêu và cưới một người vợ có cùng đẳng cấp với mình. Như vậy mới hạnh phúc.

Cang nhú mày :

- Ai bảo với em như vậy?

- Tự em hiểu điều đó, cuộc sống đã cho em biết “Con sãi ở chùa thì quét lá đa”.

Mắt rưng rưng, Nhã Ca ghen ngào :

- Tệ hơn thế nữa. Em là con hoang bị mẹ cha bỏ rơi từ lúc mới lọt lòng.

Cang lắc đầu :

- Anh đã biết mối quan hệ của em và Quân. Em có ba, có anh chị đó chứ.

Nhã Ca gục đầu :

- Ngoài anh Quân ra, chẳng ai xem em là ruột rà. Ông Thiệp không nhìn em là con, em cũng không mang họ Hoàng của ông ấy. Trong khai sanh em không có cha, mãi mãi là như thế.

Cang dang tay ôm lấy cô :

- Với anh, điều đó không quan trọng. Anh yêu em chứ có yêu cái họ của em đâu. Hoàn cảnh em như vậy anh càng yêu em nhiều hơn nữa. Anh sẽ bù đắp những bất hạnh, thiếu thốn để em không phải mặc cảm về thân phận của mình nữa.

Nhã Ca nhắm mắt lại. Cố gắng lắm, nhưng nước mắt vẫn rơi, úp mặt vào ngực Cang cô nức nở. Yêu và được yêu là niềm hạnh phúc lớn. Sao Ca lại khốn khổ thế kia.

Cang bồi hồi :

- Em cứ khóc đi, khóc cho vơi hết mọi nhọc nhằn. Từ giờ trở đi, anh sẽ không để em khóc nữa, dù là có nhõng nhẽo vì bị anh trêu.

Nhã Ca chớp mi khi Cang nhẹ nhàng lau nước mắt ình, cô phụng phịu:

- Em không thích khóc nhè, tại anh em mới mít ướt.

Cang say đắm nhìn cô:

- Điều đó chứng tỏ vì yêu anh, nên em mới khóc. Đúng không?

Nhã Ca nóng bừng cả người :

- Em không biết.

Cang nâng gương mặt Ca trong hai tay :

- Nhưng anh biết. Ánh mắt em đã nói lên một điều...

Nhã Ca ngạc nhiên :

- Là điều gì?

Cang mỉm cười :

- Là em yêu anh rất nhiều, nhiều đến mức nếu không hôn em, anh sẽ không biết phải làm gì vào lúc này để thể hiện tình yêu của anh.

Nhã Ca chưa biết phản ứng thế nào, Cang đã cúi xuống. Ca những tưởng anh sẽ hôn lên trán mình như đã có lần anh đã hôn, không ngờ Cang đặt môi mình ngay môi Ca. Nụ hôn nhẹ như gió phớt ngang của Cang khiến cô rùng mình. Lúc Nhã Ca còn đang hoảng hồn , Cang lại hôn cô lần nữa . Nụ hôn này kéo dài miên man khiến Ca phải bấu lấy Cang. Cô không dám nhìn anh mà khép mắt lại để đón nhận cảm giác được yêu lần đầu thiêng liêng, mê đắm.

Cang thì thầm vào tai cô :

- Cảm ơn em, cuộc sống của anh, với em anh đang khởi đầu một cuộc đời mới.

Nhã Ca im lặng. Với cô tất cả như một giấc mơ. Không gì đẹp hơn giấc mơ và cũng không gì chóng tan biến hơn giấc mơ đẹp.

19. Chương 19

Cang vuốt nhẹ tóc Nhã Ca, giọng đong đầy yêu thương :

- Giờ anh đã nhớ ra rồi. Buổi tối hôm đó khi về đến nhà, trong giấc ngủ của một gã say anh vẫn còn nghe mùi thơm tóc em.

Nhã Ca ầm ức :

- Từ hôm đó tới hôm nay, mới nhớ ra. Anh có nhớ lắm em với ai không vậy?

Úp mặt vào tóc cô, hít một hơi dài, Cang chắc chắn :

- Không bao giờ anh lầm được. Đúng là mùi hương tóc em, cái mùi rất lạ, không giống bất kỳ mùi dầu gội đầu nào anh từng biết. Anh ước gì mình gói được mùi hương ấy để mang theo nhĩ.

Nhã Ca chớp mắt. Cô dịu dàng nhìn anh, lòng đầy cảm xúc. Cang rất yêu cô. Điều thiêng liêng này cô nhận thấy khá rõ. Lần đầu tiên trong đời Ca thấy mình quan trọng đối với một người. Với cô, Cang là vật quý nhất cô có. Nếu không có anh, mọi thứ quanh cô đều vô nghĩa, ngơ ngác cuộc đời với trái tim đau.

Giọng Cang đều đều :

- Sau khi ở Hà Nội về, anh đưa em đến thăm mẹ trước khi bà quay sang Úc.

Nhã Ca ngập ngừng :

- Liệu có vội vàng không anh?

- Vấn đề không phải ở chỗ vội hay không mà chuyện tới thì phải tới. Anh muốn mẹ và em biết nhau càng sớm càng tốt. Anh chưa nói gì với mẹ về em hết.

- Bởi vậy em thấy lo, nhờ mẹ chê em thì sao?

Cang lắc đầu :

- Không có gì phải lo hết. Mẹ rất mong anh có một tình yêu mới. Bà ham có cháu nội lắm rồi. Sang năm, nhất định phải cho anh một thằng cu tí đấy.

Nhã Ca bấu vào tay anh. Cang bật cười, anh kéo cô vào lòng rồi háo hức cúi xuống. Nhã Ca nôn nao chờ đón môi Cang. Nụ hôn nồng nàn kéo dài như bất tận, khiến Ca có cảm giác mình mềm như lá úm trong tay anh.

Mãi đến khi Nhã Ca dịu dàng rời Cang, anh mới nhìn đồng hồ và tiếc nuối :

- Tới giờ anh đi rồi.

Nghe nói thế tự nhiên Ca hốt hoảng, cô bỗng ôm chầm lấy anh, tim nhói nhói đau.

Cang vòng tay quanh người Ca :

- Sao thế nhóc? Không muốn xa anh à?

- Em chỉ muốn ôm anh thôi.

- Anh cũng thế. Một tuần chắc phải dài hơn thế kỷ rồi. Chỉ nghĩ sẽ không có em kề bên, anh đã nẫu ruột. Nhưng là đàn ông không được coi nhẹ công việc, nhóc yêu à.

- Em hiểu.

- Vậy thì đừng không nhẽo nữa. Ngoan, đến lúc anh về sẽ đền.

Nâng mặt Ca lên, Cang hôn như mưa vào mắt vào môi cô Anh nói :

- Ở nhà không được buồn. Hứa với anh đi.

Nhã Ca rưng rưng :

- Em hứa.

Cang xót xa :

- Nhưng nếu lỡ buồn thì vào siêu thị chơi. Cứ và Tường vẫn hay nhắc em.

- Vâng. Em sẽ vào. Đã thi xong rồi, em rất rảnh. Biết làm gì cho hết một ngày đây?

- Sau này anh sẽ sắp xếp công việc cho em ở đấy. Như vậy là lúc nào mình cũng gần nhau.

Nhã Ca gượng gạo :

- Chỉ sợ lúc đó, anh lại thấy chán.

Cang đặt tay lên môi cô :

- Nói bậy! Anh giận đấy.

Hai người im lặng bên nhau. Cang thở dài :

- Chưa xa mà đã nhớ rồi.

Nhã Ca hôn nhẹ vào môi anh, giọng chùng xuống :

- Đi đi anh!

Cang vỗ về :

- Ngoan chờ anh về ghen.

- Không chờ anh về, em biết chờ ai đây?

Nhắc cái túi du lịch lên, Cang cười xòa :

- Lần đầu tiên trong đời anh bị rịn khi đi xa. Mai mốt có đi đâu anh phải dắt em theo quá. Để anh ra đầu ngõ một mình, đừng đưa tiễn nhé!

Nhã Ca gạt đầu. Cô nhận thêm một nụ hôn dài của Cang nữa rồi anh mới ra cổng.

Trở vào nhà, Ca ngồi thờ trên ghế. Trong phòng dường như vẫn còn hơi hướm của Cang nồng nàn ngây ngất.

Thế là em lại có anh, chỗ anh vừa ngồi vẫn còn ấm, nụ hôn anh như ngọn lửa còn đậu trên môi em bỏng cháy. Thế mà anh đã đi rồi. Không hiểu sao em có một linh cảm bất an về cuộc tình này.

Ôi chao! Tội nghiệp trái tim của em. Trái tim thiếu tự tin, bản lĩnh, nên khi đã yêu vẫn lo sợ trăm bề.

Có tiếng gõ cửa ngoài cổng, Nhã Ca đứng bật dậy với suy nghĩ Cang quay lại. Cô chạy vội ra ngoài rồi thất vọng khi thấy một người phụ nữ đã lớn tuổi ăn mặc sang trọng.

Như một phản xạ, Nhã Ca gạt đầu chào dù chẳng biết đó là ai.

Hai bên nhìn nhau như thăm dò, rồi người phụ nữ lên tiếng trước.

- Cháu là Nhã Ca?

- Dạ, vâng ạ.

Mỉm cười trước đôi mắt tròn xoe kinh ngạc của Nhã Ca, người đàn bà nói:

- Tôi là mẹ của Cang.

Nhã Ca khẽ rùng mình cho dù giọng của bà Yến rất ngọt ngào. Cô biết điều linh cảm của mình là đúng. Không hiểu sao Ca rất bình tĩnh. Mở rộng cổng ra, cô nhỏ nhẹ :

- Cháu mời bác vào nhà.

Bà Yến ung dung bước đi vẻ nhẹ nhàng song đầy tự tin của loài mèo giở trò vờn chuột. Nhã Ca nhúc nhối thầm nghĩ mình đang là con chuột trước con mắt nhìn lim dim giả dối của con mèo.

Ngồi xuống ghế, đợi Nhã Ca rót nước ra mời xong, bà Yến mới phán một câu như búa bổ :

- Cháu và mẹ Nhã Dung giống nhau như giọt nước. Đẹp một cách thơ ngây thánh thiện. Vẻ đẹp này khiến những tay đàn ông từng trải sa bẫy mà không hay biết.

Nhã Ca thót người như bị điện giật, cô thẳng thốt nhìn bà Yến và biết ngay phận mình đã được định đoạt.

Cô ấp úng hỏi câu cô từng hỏi Phổ :

- Bác... bác biết mẹ cháu à?

Bà Yến gạt đầu :

- Nhã Dung giao thiệp rất rộng. Những người thân quen của tôi bên Úc hầu như ai cũng biết mẹ cháu. Một phụ nữ đẹp, được nhiều đàn ông chiều chuộng.

Nhã Ca chợt nhớ tới những gì Phổ nói cùng cô trước đây mà tê tái. Cái sự “Ai cũng biết mẹ cháu” xem ra là điều không đáng hãnh diện rồi.

Giọng bà Yến lại vang lên :

- Nếu không nhờ người quen tìm hiểu hộ, tôi làm sao ngờ cháu là con cô ấy. Cũng may cho tôi và Cang đấy.

Nhã Ca cố gắng nhỏ nhẹ :

- Cháu không hiểu ý bác.

Chăm chú nhìn Nhã Ca một hồi, bà Yến hỏi :

- Cháu có thật lòng yêu Cang không?

Nhã Ca lễ phép :

- Dạ, có ạ.

Bà Yến cười :

- Tôi biết cháu sẽ trả lời thế. Câu hỏi của tôi thừa, song tôi vẫn phải hỏi. Ngày xưa Thục Trinh cũng lễ phép: “Dạ có ạ!” y như cháu hôm nay. Tôi, dù không tin vào lời chót lưỡi đầu môi ấy nhưng vẫn dần lòng đi cưới vợ cho con. Để vừa rồi tôi phải tốn một số tài sản mới mua lại được sự tự do cho nó. Thục Trinh chỉ có tội tham vọng và tham lam, nhưng cháu thì... Chắc! Phải nói sao đây nhỉ? Chắc cháu không xấu tính như vậy, nhưng khi nào cháu nhìn lại phận mình chưa?

Nhã Ca nóng bừng khắp người. Bà Yến đang nói những lời ràng buộc cô đây mà.

Nhã Ca từ tốn :

- Cháu biết bác muốn nói điều gì. Nhưng bị cha mẹ bỏ đi đâu phải là tội do cháu gây nên.

Bà Yến nhẹ nhàng :

- Cháu nói đúng, chúng ta không ai được chọn cha mẹ, nhưng chúng ta được phép chọn người yêu. Rất tiếc, cháu đã không nhìn lại mình khi cố tình quyến rũ Cang.

Nhã Ca phản ứng ngay :

- Cháu không quyến rũ anh ấy.

Đang mỉm cười, bà Yến chợt đành lại :

- Vậy chắc Cang quyến rũ cháu? Thập phi lí, một người tầm cỡ, địa vị như Cang lại hạ mình vì một con bé thấp hèn như cháu sao? Hừ! Đúng là xảo trá. Cháu thừa hưởng từ mẹ cả vẻ bề ngoài xinh đẹp lẫn bản chất xấu xa. Mẹ cháu chuyên môn mời chào đàn ông giàu có để kiếm chác. Giờ cháu có khác gì? Chả trách sao ông Thiệp phủ nhận giọt máu rơi của mình.

Nhã Ca ù đặc hai tai, cô muốn khóc nhưng nước mắt khô cạn cả rồi. Nỗi uất nghẹn khiến người cô run bần bật. Ca không nói nổi một lời để bào chữa mình. Tại sao cô phải nhận lãnh hậu quả của mẹ, người cô chưa một lần gặp mặt hoài vậy?

Dường như thấy Ca đang xúc động mạnh vì những lời cay độc của mình, bà Yến đổi giọng ôn tồn :

- Bác xin lỗi nếu đã quá lời với cháu. Có thể cháu thật lòng yêu thương Cang. Nhưng khổ quá cháu ơi. Cháu yêu nhưng có nghĩ cho người mình yêu không? Nếu có một người vợ như cháu, coi như Cang vùi xuống bùn công danh, sự nghiệp và cả uy tín danh dự của mình. Lý dị vợ vào thời điểm này, nó đã chịu nhiều đả kích, nhưng chuyện đó vẫn còn chằm chước được vì Cang và Thục Trinh có nhiều bất đồng từ lâu rồi. Điều bác muốn nói là người ta sẽ đánh giá Cang ra sao khi nó bỏ rơi một người nổi tiếng như Thục Trinh để đi lại với một con bé cù bơ cù bất không cha không mẹ như cháu?

Ca yếu ớt :

- Cang nói anh ấy sẵn sàng đánh đổi tất cả để được có cháu. Chúng cháu thương nhau thật lòng.

Bà Yến khẽ lắc đầu :

- Quên những lời đường mật ấy đi. Tôi không đời nào đồng ý chuyện cháu và Cang thương nhau chớ đừng nói tới chuyện sẽ lấy nhau. Lý do tại sao chắc cháu đã biết. Cang không thể huỷ hoại công danh, sự nghiệp vì cháu. Đừng bao giờ gặp lại Cang nữa. Nếu cháu thật sự yêu Cang thì hãy hy sinh cho nó. Đó cũng là cách chứng minh cháu khác mẹ mình.

Nhã Ca nuốt nỗi nghẹn ngào vào lòng. Cô biết nói gì đây khi bà Yến đã nói rất rõ ý nghĩ và mục đích của bà khi tới gặp cô. Bà đã đánh trúng vào tử huyệt của Nhã Ca.

Bà Yến nói tiếp :

- Chỉ cần không gặp nhau đôi ba tháng, tôi chắc chắn Cang sẽ quên cháu ngay. Bởi vậy cháu nên đi khỏi thành phố này. Tôi có quen giám đốc một công ty ở khu công nghiệp Bình Dương. Nếu cháu thật sự yêu

Cang, muốn tốt cho Cang và hy sinh bằng cách tránh gặp nó thì hãy lên làm việc ở đây. Tôi sẽ sắp xếp được một chỗ đứng với bằng cấp cháu vừa tốt nghiệp. Đó là tất cả những gì tôi làm được cho cháu với tấm chân tình. Dĩ nhiên cháu có quyền từ chối đề nghị của tôi.

Nhã Ca nhếch môi :

- Bác đã nói thế, cháu có thể từ chối hay sao?

Bà Yến nhẹ nhõm :

- Nghĩa là cháu bằng lòng lên Bình Dương nhận việc? Có thể chứ. Thì ra cháu yêu Cang thật lòng chứ không như tôi đã đánh giá.

Nhã Ca mím môi :

- Từ bé đến giờ, cháu không biết mặt mẹ mình dù rất nhiều người bảo cháu rất giống bà. Cháu không hề muốn giống mẹ, do đó cháu sẽ rời xa Cang. Nếu anh ấy yêu cháu thật nhiều như đã từng nói thì sẽ tìm tới cháu.

Giọng bà Yến lạnh tanh :

- Yên tâm đi. Nó sẽ không tìm cháu đâu. Đàn ông mà! Vài bữa nữa tháng rồi cũng quên. Coi như chúng ta đã thỏa thuận xong. Ngày mai cháu có thể bắt đầu làm việc. Tôi muốn khi họp ở Hà Nội về, Cang sẽ không nhận được tin tức gì về cháu. Ngoài tôi và cháu ra, không ai biết chuyện chúng ta từng gặp nhau.

Nhã Ca khô khan :

- Vâng. Bác đừng lo, ngoài lương tâm của bác ra, không ai biết chuyện này đâu ạ.

Bà Yến gượng cười. Lấy trong túi xách ra một phong thư, bà nói :

- Đây là thư tay tôi viết gửi giám đốc công ty. Cháu cầm lấy. Chúc cháu nhiều may mắn trong đường đời cũng như đường tình.

Nhã Ca nhìn theo bà Yến chớ không tiễn bà ta. Mãi mãi bà ta là nỗi ám ảnh của cô. Nhắm mắt lại, Nhã Ca như bắt đầu thấm thía chuyện vừa xảy ra với mình.

Từ giờ trở đi cô phải có đủ nghị lực để đỡ dành trái tim, phải can đảm hơn nữa để bằng lòng số phận. Ca hãy sống và quên đi xúc cảm, hãy tự huỷ hoại mình rằng đời sống không phải lúc nào cũng cần đến tình yêu. Thế thôi và đừng khóc.

20. Chương 20: Chương 20 (chương Kết)

Thanh Du hờ hững nhắc ông nghe:

- Alô. Du đây!

Đầu máy bên kia im lặng mất vài giây rồi một giọng con gái khá quen vang lên.

- Nhã Ca đây. Khoẻ không Thanh Du?

Như bị điện giật, Du giật nảy người :

- Mà... mà đang ở đâu vậy... quý ?

Nhã Ca cười :

- Tao đang ở bưu điện.

- Bưu điện nào?

- Bưu điện nhỏ xíu hà, không tên tuổi gì hết. Mà thế nào? Vẫn chưa trả lời tao đó.

Thanh Du nói nhanh :

- Tao khỏe. Tao vẫn chưa biết mày đang ở đâu.
- Chuyện đó không quan trọng.
- Quan trọng chứ! Tao và bạn về, người quen tìm mày cả hai năm nay. Mày biến đi đâu vậy?

Nhã Ca cười nhẹ :

- Tao đi tìm việc làm. Tìm một cuộc sống ổn định về vật chất cũng như tinh thần chứ biến đâu được khỏi trần gian muôn màu này.

Thanh Du vừa nghe điện thoại vừa hí hoáy viết gì đó vào giấy. Ngoắt một nhân viên cùng phòng, cô chỉ vào những dòng mình viết. Cô gái cầm tờ giấy chạy vội đi.

Giọng Nhã Ca thủng thỉnh :

- Nghe nói mày bây giờ làm chức lớn lắm phải không? Nếu đúng, tao mừng ày.

(Mất hai trang...)

- Sao Ca lại trốn tránh anh mãi vậy?

Thanh Du lắc đầu :

- Em thật không hiểu nổi Ca. Sau một thời gian dài xa biệt, nó gọi điện về mừng muốn chết. Thế nhưng vừa nghe tiếng anh nó đã cúp máy. Thật ra Nhã Ca muốn gì?

Cang hỏi tới :

- Nhã Ca đã nói gì với em?

Du kể lại cho Cang nghe cuộc đối thoại ngắn ngủi của mình.

Cô kết luận :

- Chắc chắn có uẩn khúc gì đó trong chuyện Nhã Ca bỏ đi.

Cang im lặng. Anh cũng đã nghĩ như thế và luôn nghĩ như thế, nhưng đó là uẩn khúc gì, Cang không đoán ra được.

Suốt hai năm dài rông rã, Cang tốn biết bao thời gian, công sức tìm Nhã Ca nhưng cô bật vô âm tín. Anh ngỡ ngàng, đau đớn và suy sụp hẳn khi không biết tìm Ca nơi đâu.

Quân cũng lần không ra dấu vết của cô em gái. Hẳn cũng day dứt, bồn chồn như Cang. Cả hai gã đàn ông đều bất an khi nghĩ về Nhã Ca. Cô bé một thân một mình đang vùng vẫy thế nào trong vòng siết nghẹt ngã của cuộc sống? Cang không có câu trả lời, mà cũng chẳng ai ngoài Nhã Ca có thể giải đáp cho anh.

Đã hai năm. Tưởng rằng đã quên, đã chìm khuất mối tình chỉ kéo dài dăm ba tháng, nhưng chính Cang lại không ngờ mình vẫn nhớ và nhớ dai đến mức khôn khổ. Anh càng khổ hơn khi bên trời Tây mẹ anh vẫn điện thoại về hối thúc lấy vợ. Mẹ bảo bà đã hết kiên nhẫn chờ đợi sự quay về của cô Nhã Ca gì đó của anh. Phải cưới vợ đi thôi kéo sau này cha già con mọn.

Cang thở dài. Phải chi lần đó anh đưa Ca tới thăm mẹ sớm để hai người kịp biết mặt nhau, chắc bà không vội bảo anh lấy vợ đâu. Cô bé dễ thương thế kia, Cang tin chắc bà sẽ thương Ca chứ không ác cảm như bà đối với Thực Trinh.

Nhìn Thanh Du, Cang hỏi gặng :

- Nhã Ca bảo vẫn sống một mình à?
- Vâng. Nó có vẻ hồ hững khi nói tới anh lắm. Chả lẽ “Xa mặt, cách lòng”.

Cang lắc đầu :

- Anh không tin Nhã Ca đã quên anh. Thái độ gác máy của cô bé nói lên điều đó. Đã không còn tình cảm thì trò chuyện dài bồi dấm ba câu là thường tình mà. Vừa rồi Ca vì bất ngờ xúc động, không làm chủ được mình nên mới làm thế. Dù sao anh cũng tìm bằng được Nhã Ca. Anh sẽ đổi cho em cái điện thoại có màn hình hiển thị số gọi tới ngay bữa nay. Hy vọng Nhã Ca sẽ gọi nữa và chúng ta sẽ tìm được địa chỉ của cô bé.

Thanh Du thở dài :

- Hy vọng là thế. Dù hai năm ròng rã con nhỏ mới gọi một lần. Phải lúc này em đừng vội vã với anh qua, chắc em đã khai thác được thêm nhiều thông tin từ nó.

Cang nhìn lịch treo tường và buột miệng :

- Hôm nay đúng hai năm tròn ngày Nhã Ca chia tay để anh ra Hà Nội họp. Anh nhớ rất rõ ngày định mệnh này.

- Thì ra con nhỏ đó có ngụ ý khi gọi về. Thật khổ! Có chuyện gì thì nói chứ ai lại bỏ đi lặng lẽ để khổ cho bao nhiêu người.

Cang trầm ngâm :

- Khi cô đơn một mình người ta dễ rơi vào u mê và dễ bị tác động từ bên ngoài. Anh nghi Thực Trinh đã dọa dẫm hăm he Nhã Ca nên cô bé mới bỏ đi. Suốt hai năm nay, anh năm lần bảy lượt hỏi Thực Trinh, nhưng cô ta dứt khoát chối. Thế là hết hy vọng.

Cang buồn bã trở về phòng làm việc của mình. Anh nặng lòng với câu hỏi : “Em đang ở đâu vào lúc này hỡi con thỏ trắng của riêng anh ?”

Ngồi lại cũng không sao làm việc nổi. Cang lấy xe phóng đi.

Vào quán cà phê Cát Đằng. Cang gọi inh một phin đen và nghe nhạc.

Đang lang thang theo từng “giọt nắng trên vai em gầy, đường xa gió bay” của Trịnh Công Sơn, Cang bỗng nghe có người gọi mình vồn vã, mừng rỡ.

Quay lại, Cang nhận ra Hành, một người quen cũ ở Bình Dương.

Anh ta cười tươi rói :

- Khỏe không Cang? Lâu quá anh mới gặp lại cậu. Bỏ quê luôn rồi đúng không?

Cang miễn cưỡng trả lời khách sáo :

- Tôi vẫn khỏe. Còn anh?

Hành ngồi xuống :

- Anh hả “Phở re”. Đạo này công ty của anh cũng đỡ khổ lắm.

Giọng Hành xúc động :

- Cũng nhờ cô Yến giúp đỡ, nếu không anh đâu có ngày hôm nay. Với gia đình anh, mẹ em là ân nhân lớn đó.

Cang đều giọng :

- Anh quá lời rồi. Nếu bản thân anh không năng lực thì mẹ tôi có giúp đỡ cỡ nào cũng vậy thôi.

Hành nhiệt tình :

- Bữa nay anh muốn mời cậu một chiều. Nhất định không được từ chối đó.

Cang nhả nhặn :

- Tiếc quá! Tôi bỏ rượu rồi.

Hành kêu lên :

- Không đùa đó chứ?

- Tôi nói thật mà.

Hành tiếc rẻ :

- Ủng nhỉ! Nếu vậy anh không dám ép. Cách đây độ hai năm, cô Yến có về Bình Dương thăm gia đình anh. Lần đó nghe nói em và Thực Trinh cơm không lành canh không ngọt. Giờ thì sao? Đã đầm ấm lại chưa?

Cang gượng gạo :

- Bọn em ly dị rồi anh à.

- Trời! Dữ vậy sao? Phải nói hồi em cưới Thực Trinh ở Bình Dương khối thằng ganh tỵ.

- Chuyện đó trở thành chuyện đời xưa rồi anh ơi.

- Bây giờ có vợ khác chưa?

Cang lắc đầu thay câu trả lời. Hành định nói gì đó nhưng bạn của anh ngồi ở bàn gần đó ra dấu gọi.

Hành vỗ vai Cang :

- Anh phải đi. Cho anh gửi lời kính thăm cô Yến. Nhờ em nhắn với cô rằng con bé Nhã Ca làm việc rất tốt. Anh cảm ơn cô Yến đã giới thiệu cho anh một nhân viên vừa đẹp vừa dễ thương vừa giỏi.

Dứt lời, Hành nháy mắt với anh rồi bước vội đi. Phải mất mấy giây sau Cang mới hiểu những lời Hành vừa nói. Anh bật dậy chạy xô về phía Hành kéo vai anh lại.

Hành đứng sững trước gương mặt tái xanh của Cang. Anh ta chưa kịp thắc mắc xem Cang muốn gì, anh đã nói :

- Anh vừa nói tới Nhã Ca. Nhã Ca nào vậy?

Hành bật cười :

- Cậu làm anh hết hồn. Thì Nhã Ca mồ côi cha lẫn mẹ, cô Yến thấy tội nghiệp mới giới thiệu tới công ty anh làm đó.

Cang như muốn ngạt thở. Anh cố giữ bình tĩnh :

- Nhã Ca làm cho anh lâu chưa?

- Hai năm. Sau khi cô Yến ghé Bình Dương thăm công ty của anh độ một tuần thì Nhã Ca vào làm tới bây giờ.

Cang hỏi gặng lại :

- Tới bây giờ Nhã Ca vẫn đang làm việc cho anh?

- Đúng vậy. Có chuyện gì không Cang?

Cang kéo tay Hành :

- Anh đưa tôi tới công ty của anh.

- Ngay lúc này à?

- Vâng. Ngay lúc này.

- Trời đất! Sao gấp dữ vậy? Anh còn phải giải quyết một số công việc rồi mới về.

Cang lắc đầu :

- Tôi tìm Nhã Ca suốt hai năm ròng. Làm sao tôi có thể chờ khi biết hiện giờ cô ấy đang ở chỗ anh. Tôi phải gặp Ca ngay.

Hành ngơ ngàng :

- Ủa! Nói vậy giữa hai người có vấn đề à? Chuyện tình cảm phải không?

Cang nói :

- Anh muốn nghĩ sao cũng được, nhưng làm ơn đưa tôi tới gặp Nhã Ca trước đã.
- Chuyện đó đâu cần về Bình Dương. Bữa nay Nhã Ca có đi với tôi mà.
- Vậy Nhã Ca đâu?

Hành chỉ ra cửa ngay lúc có hai người, một nam một nữ bước vào.

- Kìa !

Cang xúc động đến lặng người khi thấy Nhã Ca. Cô đang tíu tít nói gì đó với một người đàn ông. Trông cả hai vui vẻ lắm. Khi nhận ra Cang đứng cạnh Hành, Nhã Ca đứng sững lại như pho tượng.

Hành lên tiếng :

- Nhã Ca, có người muốn gặp em nè.

Nhã Ca như không tin nổi vào mắt mình. Cô đứng như hóa đá trước sự ngạc nhiên của người đi cùng.

Sau khi Hành khoát tay kéo người đàn ông đó đi. Cang mới đến bên cô.

Giọng anh chùng xuống đau đớn :

- Em còn định trốn anh đến bao giờ hả Nhã Ca?

Sức lực trong người cô như tiêu tan hết, Nhã Ca áp úng :

- Em... em... đâu có trốn anh. Em không thích gặp anh thôi.

Cang nhìn thẳng vào mắt Ca :

- Nói dối. Anh đã biết hết mọi chuyện rồi. Từ giờ trở đi, anh không rời xa em nữa đâu.

Nhã Ca chịu không nổi cái nhìn cháy bỏng nhớ thương lẫn oán trách của Cang , cô cúi xuống nghe tình yêu đã dồn nén bao lâu dấy lên như sóng vỗ bờ.

Kéo ghế cho Ca ngồi, Cang hỏi :

- Mẹ anh đã ép em rời xa anh đúng không? Anh thật không ngờ. Nếu anh không tình cờ gặp anh Hành, tình cờ nghe anh nhắc tên em chắc chúng ta bạc đầu vẫn chưa gặp lại nhau. Em thật đáng đánh đòn.

Nhã Ca rưng rưng :

- Sao anh không quên em đi.
- Anh không biết. Mà nếu quên được , anh đã quên rồi. Mẹ đã nói gì để em rời xa anh hả Nhã Ca?

Nhã Ca lắc đầu :

- Em không nhớ. Chúng ta đừng nhắc chuyện đã qua nữa.
- Không được. Chúng ta đã khổ sở biết bao hả Ca. Tất cả vì đâu cơ chứ ?
- Đừng trách mẹ. Bà làm vậy cũng vì muốn tốt cho anh. Có một người vợ gốc gác giàu sang vẫn hơn một người cù bất cù bơ đầy tai tiếng như em. Bất cứ bà mẹ nào cũng sẽ làm thế vì con trai.

Cang kêu lên :

- Em lại bệnh mẹ à? Lạ thật!

Nhã Ca nhếch môi chua chát :

- Có lẽ vì em là đàn bà.

Cang cau mày :

- Em không được nói như vậy. Với anh, em rất quan trọng. Anh sẽ buộc em lại bằng tình yêu của anh, bất chấp dư luận chê anh đại dột. Mà dư luận là cái quái gì chứ? Chúng ta yêu nhau đâu hề sai trái. Chẳng lẽ

vì bị cha mẹ bỏ rơi, hoặc vì mẹ em là người mang nhiều tai tiếng rồi em không được yêu sao? Anh sẽ nói chuyện với mẹ về vấn đề của tội mình. Anh ẹ biết anh đã tìm được em. Chúng ta sẽ cưới nhau.

Nhã Ca lắc đầu :

- Anh nghĩ mẹ sẽ bằng lòng sao?

Cang nhìn cô :

- Em bằng lòng là được rồi.

- Anh tự tin quá. Nhưng em sẽ không bằng lòng đâu.

- Vì sao? Vì em không còn yêu anh nữa à?

Giọng Nhã Ca khô khan :

- Đúng vậy! Em đã có người đàn ông khác. Bọn em đã làm đám cưới cách đây không lâu.

Cang liếm môi :

- Em nói dối. Không đời nào anh tin.

Nhã Ca đều giọng :

- Anh ấy là em vợ anh Hành.

Cang kêu lên thẳng thốt :

- Người vừa bước vào với em?

- Vâng. Ảnh tên Ngôn.

Cang cười như mỉa :

- Vậy mà em nói với Thanh Du là em vẫn một mình.

Nhã Ca điềm nhiên :

- Em nói dối cho nhẹ lòng đấy.

Hai người chột rơi vào im lặng. Một lát sau Nhã Ca mới lên tiếng :

- Lúc này em điện thoại định thăm anh qua nhỏ Du, nhưng khi nghe tiếng anh, em đã không can đảm chỉ vì em là người phản bội. Hãy tha thứ và hãy quên em đi. Đường tương lai của anh rất dài và rất rộng, đừng xả gì em một chiếc bóng bên đường. Chúc anh luôn thành đạt trong cuộc sống. Rồi anh sẽ tìm được một nửa phù hợp với mình. Em tin là như thế. Em phải đi với giám đốc Hành đây.

Cang đau đớn :

- Em vội vã đến thế sao Ca?

- Em không vội nhưng sau hai năm bất tin nhau, em chẳng biết phải nói gì với anh nữa. Đã có lỗi với anh rồi, em sẽ lại có lỗi với người khác. Anh Ngôn đang chờ em đằng kia. Em phải quay lại với anh ấy.

Cang xót xa :

- Ừ. Thôi em đến với người ta đi. Chỉ mong em hãy nhớ một điều. Anh không thể nào quên em, nhưng vẫn cầu mong em hạnh phúc.

Mắt Nhã Ca cay xè. Cô bước đi bằng những bước chông chênh. Một lần nữa cô chấp nhận thua thiệt, hy sinh vì người cô yêu mà không nghĩ sự hy sinh của mình là ngốc nghếch.

Nhìn Nhã Ca e ấp bên người khác, trái tim Cang tưởng chừng bị bóp nát. Anh thất thểu bước ra khỏi quán.

Chẳng biết đi đâu, làm gì cho với khổ, Cang quay về công ty và gặp Quân.

Kéo Quân về phòng mình, Cang nói ngay :

- Tao vừa gặp Nhã Ca.

Quân buột miệng :

- Gặp ở đâu? Nó sống như thế nào?

Giọng vô cảm, vô hồn, Cang chậm chạp kể lại cho Quân nghe cuộc hội ngộ đầy buồn bã của mình.

Quân im lặng, bức bối rồi bật giọng :

- Tao phải gặp con nhỏ.

- Có lẽ Ca về Bình Dương rồi. Ca làm tao đau đớn quá. Tối giờ tao vẫn không thể tin Nhã Ca đã thay đổi.

Quân trầm giọng :

- Nhã Ca vẫn còn nặng tình với mày. Tao dám chắc như vậy. Con bé bỏ đi vì sợ bản thân gây bất lợi cho ba tao, ày trước sự đe dọa của thằng Phổ, cũng như sự cảm đoán của bác Yến. Nhã Ca hay luôn mồm nói lời dằn cay, căm hận, nhưng chính con bé mới biết sống vì người khác. Suốt hai năm nay, ba tao đã suy nghĩ lại và rất ân hận vì không biết Nhã Ca ở đâu. Nhất định tao phải gặp con nhỏ càng sớm càng tốt, nếu không nó sẽ trốn chúng ta thêm một lần nữa. Mày đi với tao chứ?

Cang chua chát lắc đầu :

- Nhã Ca đã có chồng, tao còn trông đợi gì ở mối tình này nữa. Với lại, tao ngại làm cô bé khó xử, hạnh phúc riêng tư bị ảnh hưởng, nên thôi đi.

Quân chép miệng :

- Tao nghĩ mày bị con nhỏ lừa. Nhã Ca không dễ thay đổi đến thế đâu.

Cang khổ sở :

- Lừa sao được mà lừa. Gã đi cùng Nhã Ca nhìn tao như muốn ăn tươi nuốt sống. Hơn nữa, đây là cuộc tái ngộ bất ngờ, làm sao Ca biết mà chuẩn bị chứ.

Quân nhìn Cang thương hại. Anh biết suốt hai năm nay, Cang tốn công sức thời gian vì Nhã Ca rất nhiều. Anh chàng vẫn nghi ngờ Thực Trinh nhúng tay vào việc Ca bỏ đi nên mối quan hệ sau ly dị của hai người rất xấu, thậm chí gặp nhau trong các buổi chiều dài Cang phớt lờ như không biết Thực Trinh là ai.

Thái độ của Cang khiến Thực Trinh tự ái. Tối chơi với chị Trúc Quỳnh, Thực Trinh luôn miệng phân bua và trách Cang hẹp hòi, cố chấp.

Theo chị Quỳnh thì Thực Trinh muốn quay lại với Cang vì sau khi ly dị, việc kinh doanh của Trinh không thuận lợi, cô nàng mới thấy rõ đơn độc một mình là thua thiệt.

Sau một thời gian lui tới ve vãn, Phổ sớm nhận ra Thực Trinh không phải mẫu phụ nữ “dễ nuốt” nên đã âm thầm rút lui. Thực Trinh đã thối chí khi rút ra bài học “Người phụ nữ thành đạt là người phụ nữ thành công ngoài xã hội và người vợ hiền thực, đảm đang trong gia đình”. Tiếc thay mọi sự đã muộn, Cang đang tìm và chờ đợi một người vợ hiền thực, đảm đang nhưng không phải là cô.

Cang bỗng hỏi :

- Mày định nói gì khi gặp Nhã Ca?

Quân nhún vai :

- Đó là chuyện của gia đình tao, có liên quan đôi chút tới quyền lợi của Nhã Ca sau này. Ba tao đã ghi tên Nhã Ca vào danh sách những người được quyền thừa kế tài sản của ông. Tao biết Nhã Ca không đặt nặng chuyện quyền lợi, nhưng điều ba tao làm cho thấy Nhã Ca cũng là con của ông như tao và chị Quỳnh.

Cang ai oán :

- Tao cho Nhã Ca cả cuộc đời, thế mà...

Chuông điện thoại reo, Cang chả buồn động đậy. Thấy thế, Quân cầm máy lên rồi đưa cho Cang :

- Tay Hành nào đó tìm mày.

Nghe đến tên Hành, Cang hồi hả chụp máy.

Giọng Hành nói một hơi :

- Này! Cậu làm gì khiến nhân viên của anh khóc đến mức xỉu lên xỉu xuống vậy? Nếu biết trước gặp cậu Nhã Ca khổ như thế, anh đã ngăn lại rồi. Mà chuyện gì? Anh hỏi, Nhã Ca làm thình rồi nói sẽ xin thôi việc. Anh không muốn mất người, càng không muốn mang tiếng với cô Yến. Cậu giải thích đi chứ.

Cang kêu lên đầy bức xúc :

- Tôi phải giải thích thế nào đây? Đúng là trước đây chúng tôi rất yêu nhau, nhưng vì hoàn cảnh mỗi đứa phải một nơi, giờ Nhã Ca đã có chồng.

Hành ngắt ngang lời anh :

- Đã có chồng à? Ai cho cậu thông tin này?

Cang sững người. Anh lắp bắp :

- Chính Nhã Ca nói vừa lúc này thôi. Anh ta tên Ngôn, là em vợ của anh.

Hành bỗng bật cười ha hả :

- Trời ơi! Cậu bị con nhỏ lừa rồi. Làm gì có chuyện đó. Đúng là Ngôn rất si Nhã Ca, nhưng nó đâu chịu. Chà! Nếu Nhã Ca đã dám nói thế phen này về Bình Dương, anh sẽ xin cưới con bé cho Ngôn ngay.

Cang quỳnh lên :

- Không được! Anh không được làm thế.

- Sao lại không? Cậu này lạ thật. Cậu không quyết liệt vì tình yêu của mình thì ráng chịu chứ, chẳng lẽ để Nhã Ca lỡ duyên ?

Cang vỗ vỗ vào trán như để định thần. Anh hỏi :

- Hiện giờ Nhã Ca đang ở đâu?

- Ở Sài Gòn. Bọn anh đang nghỉ trưa để chiều nay tiếp tục công việc.

- Anh làm ơn giữ Nhã Ca như giữ một báu vật hộ tôi. Tôi sẽ tới đó ngay. Anh làm ơn cho tôi địa chỉ.

Hành lạnh lùng :

- Để làm gì? Để cậu tới chọc cho Nhã Ca khóc nữa à? Cho tôi xin đi. Thôi nhá!

Cang hốt hoảng :

- Trời ơi! Anh làm ơn! Tôi không dại dột để vượt thứ mình quý nhất một lần nữa đâu. Mong anh nghĩ chút tình.

Hành im lặng. Một lát sau anh cho địa chỉ khách sạn, kèm thêm một lời hăm dọa :

- Nếu cậu còn làm khổ Nhã Ca nữa, tôi sẽ không nể nang đâu đó.

Buông điện thoại xuống, Cang nhìn Quân :

- Đi tới chỗ Nhã Ca với tao.

- Có gì mới à?

Cang quay một vòng phẩn chấn :

- Nhã Ca vẫn một mình. Ôi trời! Tao có cảm giác vừa chết đi sống lại.

Quân bật cười :

- Mày thấy tao có đúng không? Nhã Ca là đứa trước sau như một mà.

Ngồi sau lưng cho Quân chở, Cang thấp tha thấp thỏm. Anh thắc mắc :

- Không hiểu sao Nhã Ca lại nói dối tao? Chuyện đâu có gì đâu cơ chứ. Tao đã già đời, chẳng lẽ không làm chủ được hôn nhân của mình. Mẹ tao thật độc đoán khi bằng suy nghĩ cảm tính đã làm tao và Ca phải khổ. Giờ đã hiểu lý do, bà cụ không ngăn được tao đâu. Một lát mày làm ơn nói vào để Nhã Ca không trốn tao nữa nhé!

Quân âm ự :

- Tao sẽ nói vào những gì làm Nhã Ca hạnh phúc. Nếu mày không phải niềm hạnh phúc của con bé thì xin lỗi, tao không biết.

Cang xiu xuống như quả bóng xì hơi:

- Vậy mà tao tưởng mày là bạn tốt chứ.

Quân thản nhiên :

- Trước khi là bạn tốt, hãy là người anh tốt đã.

Tới khách sạn, Cang thấy Hành ngay phòng lễ tân.

Chẳng đợi anh hỏi, Hành nói ngay :

- Nhã Ca trong phòng số bảy. Nãy giờ tôi đã giữ con bé như giữ một báu vật rồi đó. Hy vọng cậu không làm vỡ vật báu ấy.

- Cảm ơn anh. Rất cảm ơn anh.

Vừa nói, Cang vừa đi như chạy trên hành lang vắng, Quân lót lót theo sau. Tới phòng số bảy, Cang đứng lại.

Ngẫm nghĩ vài giây, anh nhìn Quân :

- Mày nói chuyện với Nhã Ca trước nhé. Tao muốn chuẩn bị tinh thần thật tốt cho lần gặp quan trọng này.

Quân hóm hỉnh :

- Làm gì căng thẳng dữ vậy. Tình trường cũng như thương trường. Phải tự tin chứ. Cứ bình tĩnh thư giãn đi. Tao sẽ nói chuyện với con bé trước.

Dứt lời, Quân ung dung gõ cửa. Phải cả phút sau, Nhã Ca mới mở cửa.

Quân mỉm cười:

- Anh vào thăm em được chứ?

Nhã Ca chớp mi. Đôi mắt hơi đỏ của cô chứng tỏ Ca đã khóc. Điều đó làm Cang vừa mừng vừa thương.

Yêu anh đến rơi lệ đầm dề hơn mưa thế kia mà vẫn ương ngạnh. Em đúng là biết làm khổ người khác và làm khổ cả chính mình, nhóc yêu ạ.

Thấy Ca nhìn về phía Cang đứng, Quân nói :

- Chuyện riêng của anh em mình, hẳn không được tham gia đâu.

Nhã Ca và Quân bước vào phòng. Còn lại một mình Cang đốt thuốc. Anh ra phòng lễ tân ngồi, hút đến điều thuốc thứ tư, Cang mới thấy Quân trở ra.

Quân cười cười :

- Tao đã nói vào, nói ra, nói ngang, nói dọc đủ kiểu rồi đó. Quan trọng là mày có bản lĩnh không thôi.

Dụi vệt điều thuốc hút dở vào cái gạt tàn, Cang trở lại phòng số bảy, Nhã Ca đứng ở cửa sổ và lặng lẽ nhìn anh.

Không nói lời nào, Cang bước đến và dang rộng tay ra. Nhã Ca ngã vào lòng anh, thốn thức.

Cang vùi mặt mình vào tóc cô. Mùi hương tóc quen thuộc, thân thương làm anh ngây ngất.

Cang thì thầm :

- Không được rời xa anh nữa, dù với bất kỳ lý do nào. Hứa đi Nhã Ca.

Nhã Ca nhìn anh :

- Em vẫn lo nên làm sao dám.

Cang đặt tay lên môi cô :

- Lo mẹ chứ gì! Sao em ngốc thế. Cha mẹ cho chúng ta cuộc sống, nhưng các cụ đâu có sống cuộc sống của chúng ta. Anh chẳng sợ núi lở , chẳng sợ đèo cao vực sâu, chỉ sợ trái tim không đập nữa để còn yêu em. May sao điều anh sợ không xảy ra. Anh vẫn là anh, một con chim biết chọn hạt. Đã chọn em rồi, trời có sập anh vẫn không đổi thay. Chỉ có em là đại đột thôi, nhóc ạ.

Nhã Ca trầm giọng :

- Đúng là em đại đột nhưng em không hề ân hận trước việc mình đã làm. Với bác Yến em đã chứng tỏ rằng em thật sự yêu anh, muốn tốt cho anh và hy sinh cho công danh sự nghiệp của anh. Em cũng chứng tỏ em không giống mẹ. Cuối cùng em cũng giải đáp được ẩn số tình yêu anh dành cho em.

Cang tò mò :

- Ẩn số gì vậy?

- Sự thủy chung và tình yêu sâu sắc của anh.

Áp mặt vào ngực Cang về phía trái tim, Ca bồi hồi :

- Sau bao nhiêu đêm khóc thầm, giờ đây khi áp mặt vào ngực anh, em biết mình hạnh phúc chứ không hề chiêm bao.

Cang nâng mặt Ca lên :

- Dẫu sao thì với anh, em vẫn là con nhóc ngốc nghếch mà anh đã yêu sau một lần đổ vỡ. Dẫu sao thì chúng ta cũng tìm ra nhau để sẽ vĩnh viễn có nhau trong đời.

Nhã Ca khẽ nhắc lại lời Cang :

- Vâng. Chúng ta sẽ vĩnh viễn có nhau trong đời.

Nhã Ca chớp mi khi Cang dịu dàng cúi xuống. Hạnh phúc len vào rất nhẹ giữa môi mềm yêu thương.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-khuyet>